

LÉČIVÝ MAGNETIZMUS

Jan Nedomanský

tisk:

Alexander Ghisi, Březinova 24, Brno (c) 2000

[Obsah:](#)

Obsah:

LÉČIVÝ MAGNETIZMUS.....	1
Obsah:	2
Připomínka	4
Část 1. Záření	5
Záření stvoření a kosmické	6
Pásma nadzemských záření.....	7
Okruh zemské magnetičnosti	9
Závislost člověka na záření	11
Vlny výchvěvů	13
Co je léčivý magnetismus	14
Přijímání síly a uzpůsobení pacienta.....	16
Lidská malichernost	18
Část 2. Člověk - nositel záření.....	19
Niterné chvění	20
Životní stabilita	22
Spojení mozků s nitrem.....	23
Čím je regulováno lidské vyzářování.....	25
Prostředník léčivé síly	26
Vina a odplata	28
Snoubení souvislostí	29
Prostředí člověka.....	30
Část 3. Léčivost magnetizmu	32
Jak se projevuje síla léčivého magnetizmu	33
Rozsah magnetické léčby.....	35
O důvěře a shodách záření	37
Schopnost k přijetí síly dobra.....	40
Léčivý proud	42
Teplejší a chladnější magnetické proudění	44
Pomoc při rozvíjení ducha	45
Pomoc při odchodu z této země	46
Může magnetické ošetření zářením někomu uškodit?	47
Magnetické léčení a jasnozřivost	48
Léčení za dob Ježíše a dnes.....	50
Léčení věděním	51
Část 4. Magnetické ošetření	53
Magnetické ošetření a jeho význam.....	54
Snímání zakalení	58
Ochranné léčení.....	60
Stanovení diagnózy	61
Jak se chovat při ošetření	62
Prosba o sílu k pomoci	63
Oděv při ošetření.....	64
Netrpělivost a vůle k dobru	65
Jaká odměna náleží za magnetické léčení?	66
Může být pacient léčen současně dvěma magnetickými léčiteli?.....	67
O použití a zneužívání daru léčení	68
Vědomá spolupráce?	69
Osobivost a věcnost	70

Doslov	71
Obsah (původní knihy)	72
Seznam vyobrazení	74
Obrázek 1. Síť záření nadzemských pásem	75
Obrázek 2. Zemský okruh	76
Obrázek 3. Výchvěvy	77
Obrázek 4. Niterné chvění	78
Obrázek 5. Velikost okruhu niterného chvění	79
Obrázek 6. Rozechvění nitra vjemem zvenčí	80
Obrázek 7. Rozechvění nitra citovým naladěním	81
Obrázek 8. Náznaková stupnice niterného stavu	82
Obrázek 9. Výchvěvy proudu léčivé síly	83

Připomínka

Léčení osobním magnetismem, jako každé přírodní léčení směřuje k těmto cílům, jaký je posláním lékařství všech dob. Pomoci nemocným ke znovuzískání zdraví.

Prostředky lékařské pomoci šly s vývojem lidského rozumu cestou věcného rozumového vědění, z jehož zkušeností sestávají, z poznatků a pokusů, ověřených na lidských tělech, případně zvířecích. Ve své snaze po naprosté korektnosti se drží převážně rozumových výpočtů, zabývajících se pomocí nemocnému lidskému tělu, tedy člověku, jak se nám jeví našimi poznávacími tělesnými smysly.

Léčení osobním magnetismem však není jen léčení hmotného těla, nýbrž léčením vý-chvěvů záření. Zabývá se nejen hmotnou existencí, ale též jemnohmotnou, jejíž záření je závislé na duševním i duchovním stavu. Proto i jejich objasnění je nutno věnovat péči a zájem.

I když se lze při sledování jiného přirozeného vědění přidržovat a věnovat jen zářením hmoty a přírodních energií, při sledování lidské osobnosti nelze zapomínat na další druhy záření, jejichž opomíjením by nemohl být průběh léčení a odůvodnění uzdravení nebo neuzdravení uspokojivý, úplný a tím i logický.

Člověk vyzařuje ze sebe přinejmenším také duševno. Je známo, že buď duševní pohodu, harmonii nebo i duševní nesoulad. Ty nevyvěrají jenom z tělesných smyslů, nýbrž i z duševních prožívání. A jako existence duševních vjemů nemá svůj původ ve hmotném, v těle, v němž se sice zrcadlí a vychvívá, ale v duši, která je jemnější podstatou než tělo, tak duchovní zdravé cítění má svůj původ a zdroj ve stejnorodé podstatě lidského bytí, v duchu.

Člověk není mrtvá hmota. Kdybychom chtěli říci i jen oživená hmota, i tu bychom přiznávali, že ji něco způsobuje živou. A proč bychom hledali zdroje tohoto oživení jenom ve hmotě, když všichni cítíme, že máme také duši a ducha, jimiž jsme lidmi na rozdíl od zvířat. Jsme tvory, do nichž byla vložena jiskra vyššího původu, abychom jí, svou lidsky duchovní podstatou, působili na tomto světě k užítku a vývoji.

To cítí každý, kdo má cit, prochvívá to vědomím každého, kdo má svědomí, kdo nepo-tlačuje v sobě ušlechtilé lidské já sobeckými zvířecími pudry a obludnou nelidskostí.

Lidé, kteří v sobě znásilnili a uvěznili všechno duchovní, neporozumí ovšem ničemu mimo hrubou hmotu. Pro ty také vědění o jiných skutečnostech není. Zaměňují prostředek hmotného života za cíl a to s takovou zpupností a násilím, jakého jsme v posledních letech byli užaslými svědky.

S těmito lidmi nelze diskutovat, neboť jim, chybí podstatné pro pochopení: cit, svědomí, živá mluva duše a ducha! Popírajíce je, ztratili sebe sama, svou mravnost, své lidství, svůj duchovně radostný cíl a rozprodali se negaci, temnu, pudům, nenávisti, strohému, syrovému, ba surovému rozumu.

Chceme tu však sledovati vzestupné lidství, vedoucí k harmonii, k uzdravování nemocných, k přitakání životu a jeho ušlechtilým radostem, prostě věci, které povznášejí, které vedou od hmoty vzhůru k jasům duše, k teplu a kráse, k vroucímu životu ducha, k lásce a porozumění. Prostě k díku Tomu, kdo tyto světy stvořil a jehož jsou ony nezczitelným, věčným vlastnictvím.

Spisek je jen malým výsekem vědění. Jiný stupeň pozorování může dáti jiné, další poznatky a výhledy. Všechny jsou stejně vítané a žádoucí na počátku rozvoje tohoto nového vědění.

Část 1. Záření

Záření stvoření a kosmické

Dosud jsou všeobecně známa kosmická záření, jimiž jsou všechna záření, která přicházejí z oblastí mimo okruh naší zeměkoule. Tedy záření hvězdných sluncí, stálic a planet našeho hrubohmotného vesmíru. Lze je též nazvat zářením vesmírným. Mimo to jsou ještě éteričtější záření stvoření, obsažená v záření střední a jemné hrubohmotnosti, záření jemnohmotných a bytostných center sil, i záření duchovní z duchovních center velikého stvoření.

Záření stvoření je tedy jemnějších druhů než tak zvané záření kosmické. I velmi různých podstat, od záření jemnohmotného až po záření vysokých sil všehomíra. Jsou vždy zjizitelná jen stejnorodými smysly a nástroji.

Záření mají svou zákonitost, proplétají se i kříží, ale vždy v přirozeném a naprosto velebném pořádku. Zákonitost hrubohmotnosti země jmenujeme zákonitostí hmoty a jejich projevů. Střední a jemná hrubohmotnost má však také svou zákonitost lehčích hmot, jakož i svět duševní má zákonitost duševna a jeho projevů a taktéž i duchovní centra sil mají svou duchovní zákonitost. Těmto všem zákonitostem člověk podléhá a jejich poslušností si tvoří svůj dobrý nebo zlý osud.

Jak je to jednoduché a logicky do sebe zapadající! Člověk, král tvorstva, s tělem, duší a duchem, podléhá především hmotné zákonitosti jemnějšího duševna a zářivě jasného duchovna.

Záření stvoření přináší nesčetné pomoci k rozvoji lidstva po stránkách všech jejich potřeb. Nikdo není ochuzen, pokud se svým vnitřním stavem neochuzuje sám. I nejvyšší záření, duchovní, může každý člověk přijímat, pokud se mu otevírá nitrem vstříc. Otevření spočívá v rozkvětu dobrých vlastností v sobě a v uvolnění hlasu nitra, které duchovní záření vnímá. Vnímacím orgánem nitra, tedy ducha, je svědomí. Záření stvoření není omezeno na záření sluncí a planet, které známe pod pojmem kosmické záření. Pochází z vyšších ohnisek všehomíra. Veškerá záření však jsou živena z výsostného centra všech sil, z mocného a nevyčerpatelného Prásvětla.

Pásma nadzemských záření

Nad planetou Zemí se rozprostírá jemnohmotné síť tlaku z jasu oživujícího světelného záření. Objímá Zemí, prostupuje ji a způsobuje nad ní a na ní zázraky krásy, neboť ji spojuje s vědomým životem stvoření.

V síti záření jsou proudy nadzemských sil, veliké a mocné, jejichž působením člověk na zemi žije, ač je nezná a neví o nich, ale často je lehkomyšlně popírá. Bez sítě záření by však vůbec nemohl vzniknout na této Zemi, to znamená, nemohl by na ní prožívat své vývojové uvědomování a zdokonalování, nemohl by zde vůbec být a žít.

Je to síť spojení s vědomým životem stvoření, síť různých barev záření, vln síly a vý-chvěvů jasu, síť, která reaguje jak na magnetičnost sluneční soustavy a vesmíru, tak i na mag-netičnost ještě vyšších center jemnohmotných kosmických sil ve stvoření. Tím udržuje Zemí v rámci kosmického řádu a pořádku, v rámci určitého stupně zralosti, určitého tepla a tím vhodných životních podmínek. Nemohlo by býti to, co jest, nebýti záření, která způsobují a zprostředkují vědomé výchvěvy života velikého a mnohostranného stvoření. Jen z tohoto vyššího hlediska je zdrávo hleděti na zemi, na život na ní i na svůj vlastní život.

Jsou ještě další záchvěvy záření velikého stvoření, záření ještě vyšších a vědomějších center žaru. Jedním z nich, nejdůležitější pro vědomý život člověka na zemi v době jeho vývojového uzrávání ke zralosti, je duchovní jas výšin, který zakotvuje do všech obor lidského působení vědomými lidmi a jejich činností. Země má být obohacována novým, vyšším rozvojem a očištěna od dosavadního šera nízkých a nepřírodných lidských zájmů, vzniklých z po-blouznění a způsobujících zakalení.

Působení v duchovním jasu světla je nyní tím nejhlavnějším, co máme činiti. Světla vlákna záření výšin putují zemí, každému lidskému tvorů přinášejí zvěsti vědomého kosmu a něco po něm chtějí. Jen spojením s nimi může člověk rozumět svému vyššímu nadzemskému původu, vnímat duchovní úkoly lidství a pochopit jsoucnost jemnějších a čistších podstat až k tušení vědění a poznání moudrosti velikého zákonodárce všeho bytí.

Obraz č. 1. znázorňuje trojný tlak jemnohmotné sítě záření kolem země, která vyvstává v moři éterné meziplanetární ochranné bytostnosti.

Zářením je působeno na zem a její obyvatele. Ono však není samo zdrojem záření, jakým jest již částečně záření bytostné a duchovní, která jsou samostatně utvářející. Jemnohmotné jest pasivně rozechvíváno těmito vyššími silami a jejich září.

Co znamená prakticky působení sítě světla pro lidské duchy? Co jim chce říci a jaké povinnosti z toho vyplývají? Prosté plnění lidského životního poslání!

Ženy se mají státí těmi požehnanými tvory, jakými měly vývojově již dávno býti. Kněžkami Světla! Šiřitelkami zvěstí o kráse vyšších světů a zakotvitelkami jejich blaženosti a štěstí do oblastí hmotnosti. A mužové výkonnými orgány pravé výstavby, pro niž čerpají sílu z pravdy, budují z lásky a tvoří v čistotě. Jen tak může vzniknout čilý ruch pravé výstavby.

Lidští duchové nemají chtít přírodu znásilňovat a kazit ji, ale zušlechtovat a rozvíjet k většímu užítku a dokonalosti. Příroda sama o sobě ve své divokosti je krásná a svým způsobem nanejvýš účelná. Její mohutné plány obsahují staletí a tisíciletí.

Člověk příchodem na tuto zem vnáší do nespoutané přírody nové zušlechtění svými zájmy a snahami a svým lidským způsobem života. Pokud je veden vyrovnanou lidskostí, je průbojným pomocníkem přírody a vede ji vpřed do rozvoje nové krásy a k bohatším plodům její neúnavné životnosti. Jen tam, kde se povyšuje na bezohledného vládce a zapomíná na to, že je jen malou součástí velebného díla, tam přehání, škodí celku a nejvíce sám sobě. Je pak nevídaným hostem veliké domácnosti přírody a bude za to tvrdě postižen.

A přece by člověk mohl být přítelem přírodního dění, jeho povzbuzovatelem a usměrňovatelem, aby plnil své lidské poslání. Kdyby především žena byla opravdovou ženou, již Stvořitel světů obdaril líbezností lidské bytosti a vyzbrojil ji něhou tvora, jemuž nic neodolá a vše jí radostně následuje v touze po Světle. Silou své přirozenosti, spojené se zářením výšin, může přetvořit svět k rozvoji nebývalé krásy, oduševnělé, produchovnělé, prostoupené díky za radost života a jásavost slunného bytí.

Ano, je v lidské moci zušlechťovat svět, zkrásnit jej, dát mu radostný rozmach ke štěstí lidstva. Tato moc spočívá především v čisté citové schopnosti ženství, v její bytostné podstatě, jíž je ono přiblížení k přírodě a užší spojení s čistými výchvěvy velikého stvoření, z nichž může čerpat a vnášet jejich dech do oblastí hmoty, na nichž pak může působením mužů vynít v souladném dění s plánem sil, řídicích celé vesmíry, i tuto zemi.

Klíčem a nezbytnou pomocí k rozvoji výstavby nové země je proto ženství. Takové, jaké býtí má a nyní být musí, chce-li obstát a spolubudovat dílo Světla na zemi k záchraně lidstva a požehnání tvorstva láskyplným spojením přírodních sil se silami výšin, se silami ráje.

Ženy při tom čeká nejradostnější úsek práce: svádění proudů oblažujícího světla k zakotvení a proměně světla. Jejich neviditelná činnost nemůže býtí ničím bržděna, jen jejich vlastní liknavostí a lehkomyšlnou povrchností.

Muži chtějí mítí pravé, nezkažené, čisté ženy. V ničem důstojně ženském jim nebudou trvale bránit, naopak, se zalíbením přijmou čistá odhodlání k důstojné a vroucí a přitom úcty-plné žensko sti.

To stojí za každé přemáhání a za každé ukáznění, za každou oběť, která se změní v životní radost a jas, neboť duchovní cíle nevyžadují obětí, nýbrž jásavé přitakání všemu ušlechtilému a radostnému.

Nová žena se stane proto nositelkou opravdové životní radosti, teplem domácího krbu a něžnou povzbuzovatelkou mužných činů a mužskosti vůbec. Žena, nositelka života a povzbuzovatelka světelných dění! Kéž se již probudí a nastoupí svůj úkol. Doma, v rodině, v ženských povoláních, při nichž zůstává tím, čím jest a k čemu byla určena: Prostřednicí života, učitelkou mravnosti a krásy, kněžkou čistoty.

Požehnání bude s ní a bude ji provázet a šířit se kolem ní ve štěstí všeho druhu. Dobrotivost života je nekonečná a její milosti jsou posvátným darem nového, světlého lidství. Žijme v lásce a láska bude u nás přebývatí. Působme v čistotě a čistota bude naší ochranou. Jednejme ve spravedlnosti a spravedlnosti se nám dostane na konci vývojového putování světy. Tak nejlépe využijeme ono záření, které se k lidským duchům země snáší z úrovní jejich věčného duchovního domova a vytváří požehnané okolí zeměkoule v jasu sítě soustředující jemnohmotné síly, nad níž působí ještě vyšší síly všehomíra.

Okruh zemské magnetičnosti

Jak je úchvatná a veliká skutečnost zrozování se lidských duchů na Zem! Představíme-li si kolem zeměkoule okruhy, mnohem větší než je ona sama, a v nich mlžně jemné ostrovy čekání a proměn, neboli onen svět, na němž prodlévají zemští poutníci, kteří opustili tuto planetu a znovu se na ni chystají. A představíme-li si dále souvislosti onoho světa, blízkého pozemskosti, s tímto světem, souvislosti, které nádherně zapadají do sebe a tvoří jednotu přesné a neodchylné zákonitosti, pak snad poněkud vytušíme i nádheru mnohem větších celků divuplného stvoření.

Zeměkoule s obrovskými kruhy střední a jemné hrubohmotnosti, nám neviditelnými, je nepatrným zemským okruhem. Nejsou to ještě ony veliké oblasti stvoření, nezávislé na zemi, mocné a velebné.

Obraz č. 2. znázorňuje přímý zemský okruh, zeměkouli s jemnějšími zemskými oblastmi, pro nás proto neviditelnými.

Země má nejbliže kolem sebe úzký pruh ovzduší s tak zvanou stratosférou a ionosférou. Ten náleží ještě ke hrubé hrubohmotnosti země. Pak následuje kruh střední hrubohmotnosti, tak zvaný astrální svět, místo přechodného pobytu zesnulých. Zde jsou zahrady myšlení, jimiž člověk prochází po své pozemské smrti a v nichž žije v tom, co si sám vytvořil svým myšlením a svým úsilím. Jsou to oblasti stále proměnné, nyní většinou neutěšené.

Nad tímto pásmem krajů zformovaných myšlení se rozprostírají kraje zformovaného citění, oblasti to jemné hrubohmotnosti Země. Je to opět oblast proměnná, v níž se utvářejí zformované city. Každý jedinec tam prožívá druh zážitků, které odpovídají jeho niternému citovému stavu a touhám. Přirozeně, že jsou to stavy velmi různé, světlé a oblažující i beznadějně temné. Obě tato pásma jsou oblastmi světlešedého přísvitů.

Další jemnohmotná pásma zemského okruhu jsou oblastmi méně proměnných, trvajících krás, věčného jasu a blažených citových prožívání, která zde vyplývají z upřímných niter očišťujících se lidských duchů. V první oblasti směrem od Země jsou zahrady odpočinku, s nádhernými altánky rozjímání a mocných niterných prožívání. Zde začíná opravdu vroucí uvědomování si krásy stvoření a mocné popudy k očištění znovuzrozeného lidství.

Určitý niterný žár a čistota mohou vynášeti odtud poutníka do druhého pásma jemnohmotného zemského obalu, do oblastí probuzení a tím vznikající touhy po pomoci. Je to oblast jasných, vědoucích ochránců, opravdových duchovních pomocníků.

Třetí okruh, ještě průzračnější a zářivější, je úrovní růžových zahrad, v nichž v blaženém jasu procítá poznání stále většího jásavého vědomí sounáležitosti s velkým celkem divuplného stvoření.

Tyto tři zemské jemnohmotné oblasti jsou étericky čisté a průzračné, jemně modravého jasu.

Zde pochopené prožívání a mocný ohlas poznání životní nádhery v jasu hlubokých pravd dává možnost vznést se jednou nad celý zemský okruh a státi se volným poutníkem velikého kosmu. To je povinnost člověka, jeho štěstí a radost, jeho krok k cestě vzhůru, vstříc zářícímu věčnému domovu. První krok do jasu vyšších sfér.

Další kroky budou prožíváním v jemnohmotných velebných úrovních velikého lidského stvoření, zářivých a jásavých v úrovních nekonečna, které lidský rozum není schopen vnímat, prožívat a chápat, ačkoli nejsou nad možností lidského pochopení. Nástrojem porozumění zářivému životu v nich je však pouze cit, všeobsáhlý a nespoutaný, svobodný.

Ve vyličených zemských okruzích je ještě jiný život, na člověku zcela nezávislý, původní život bytostných sil, řídících přírodní dění Země a tím též zrozování lidských duchů na ní. Pracují svým neodchylně věrným bytostným způsobem na splnění vůle velikého zákonodárce bytí v přírodním řádu tohoto úseku veliké hmotnosti.

Zrozování lidských duchů na zem se děje za pomoci ostrovů proměn v zemském okruhu střední hrubohmotnosti, na nichž se odehrává příprava ke zrození a vstup do hrubé pozemskosti. Zde, v této tak zvané astrální úrovni se utvářejí též předobrazy pozemských přírodních dění. V úrovni jemné hrubohmotnosti jsou dílny tvořivého úsilí po dokonalosti. Zde mají svůj původ a zdroje

nejrůznější vynálezy.

Země se všemi okruhy magnetických vyzáření jest i přímo spojena zářením s vyššími, nádhernými oblastmi velikého stvoření. Tak velikého, že jej nelze rozumem pochopit. Jen vše obsáhlý cit skrývá možnost v úžasu mnohé vytušit a v obdivu vzývat toho, který všechno řídí svou tvůrčí všemocí.

Závislost člověka na záření

Věděním o záření vnikáme stále více do účelnosti a krásy díla stvoření a jeho nesčetných druhů záření. Pro člověka samého je však směrodatné a rozhodující především to záření, od něhož je odvislý a na němž je přímo účasten podstatou svého bytí.

Jako jedna z později stvořených bytostí je člověk odvislý především od vědomého centra všech věčných sil, prapůvodu všeho bytí, jehož tvůrčí žár nepředstavitelné velebnosti a moci způsobuje veškerý praživot. My lidé jsme nepatrnou sraženinou žaru velikých oblastí věčného života. Sraženinou duchovní podstaty, která má svůj ochlazenější jas a tím slabší druh účinnosti.

Jádro vědomého lidského bytí je nitro člověka, se svými projevy cítění pro dobro a krásno, pro ušlechtilost a mravní řád, pro věčné hodnoty čistého duchovního já.

Jemný obal vědomého zářícího zdroje osobního života, obal, který se při vývojové pouti ochlazenějšími úrovněmi zformoval kolem duchovního jádra, je duše. Tato jemná podstata nižšího než duchovního druhu, která spojením s určitou duchovní magnetičností vytvořila podmínky pro pobyt ducha v jemnohmotnosti, umožňuje spojení osobně vědomého duchovního života s jemnohmotnými podstatami.

Další, ještě ochlazenější žár hrubohmotných úrovní poskytl na konec snášejícímu se duchovnímu jádru, obalenému duševní podstatou, ještě hmotnější obal, pozemské tělo, jak je známe.

Tyto tři základní druhy lidského bytí mají svá podobná záření, neboť jedno je odleskem druhého, jeho hrubší sraženinou, ozvěnou, zmateriálněním.

V pojmech o živém záření bychom to mohli vyjádřit stupnicí tónů. Kdyby ve velikém pojmu stvoření tělesnost zaznívala střední oktávou tónů, pak duševno o oktávu vyššími a duchovno opět o oktávu vyššími.

Tytéž tóny, avšak různých oktáv, mají stejné barvy, ale čím vyšší je oktáva, tím jsou jemnější a jasnější.

V tónech je obsažen pohyb, barva a znění vroucnosti, prostě život ve svém slyšitelném projevu. Proto mohou být hudební oktávy dobrým vodítkem při zkoumání života v jeho projevech záření. Zejména onoho neviditelného života lidských duchů, tvorů, jejichž rozpětí žaru vytváří a obsahuje taktéž oktávy, oktávy životního vyznávání. Vždyť všechny stupně stvoření tvoří oktávy směrem vzhůru. Všude je sedm úrovní nad sebou, osmá je začátkem nového oddílu stvoření, shodného s první. Jest proto v hudbě zjeveno nádherné věděním o stvoření, jež jest skryto v tónech a v hudební zákonitosti.

Zde bude také vhodné zamyslet se nad některými nutnými pojmy. Pokrokový člověk totiž nerad slyší výrazy, " duše, duch" a zejména slovo " Bůh ". A přece není vhodnějších a ustálenějších pojmů pro vystižení nadtělesných věčných, mimohmotných, zářivých a velebných skutečností.

Materialista, neboli vyznavač hmoty ovšem nesnáší pojmy, které jej mohou usvědčit z malosti, z úzkoprsého zužování věděním a tím nezodpovědného strhování života do výlučné oblasti hmoty. Tyto pojmy však jedině vystihují to pravé.

Slova " duše, duch, Bůh " nelze totiž zpozemštit, zmateriализovat. Je v nich příliš zjevná nezávislost na hmotě a nadřazenost nad ní. Kdyby, materialistům k vůli, nebyly vůbec používány, pak by se těmto lehčeji podařilo udržet všechno své bádání jen v oblasti hmoty. Jakmile však pouze jedno z nich je nutno uznat za existující, pak padá celá jejich pracně vytvořená nauka.

Proto je jim pohodlnější a snazší zavrhnouti všechno, i když tím staví člověka na úroveň proměnné hmoty. Materialisticky se to dá okrášlit mnoha věrohodnými kombinacemi a pojmy, které ovšem nevybočují a nesmějí příliš vybočit z rámce hmoty.

Materialisté jsou proto v nádherném a všeobsáhlém věděním tím, čím jsou v politice zpupní diktátoři, nevidící veliký cíl a smysl lidského věčného života ve stvoření a zaměřující všechno lidské úsilí pouze na hmotnou stránku života, se všemi zúženými, zprimitivněním života, neboli zpátečnictvím nejhrubšího zrna. Nic neznamená jejich halas o pokroku, který vyznívá pouze ve hmotných zájmech a i tam nakonec šeredně selhává. Jejich vyžívání vede nakonec k pudovosti. Citově zakrňují k nepoznání od vědomého člověka, koruny stvoření a pomocníka tvůrčích sil

všehomíra.

My, lidé, jsme tvory neodvolatelně závislími, ale ne na hmotě, do níž jsme pouze k vývoji vnořeni. Naše závislost je na vyšších druzích velikého stvoření a v nejvyšší míře na Stvořiteli všehomíra, jediném východisku a zdroji veškerých sil všeho záření.

Náš vývoj spočívá v zintenzivnění duchovního života v sobě a tím v osvobození se od přitažlivosti hmoty. K získání těch výchvěv niterného žáru, jimiž se stáváme vědomými tvory, spolupracovníky v nádherném díle stvoření, kteří po uskutečnění vědomého lidského poslání na světech hmotnosti jsou vyššími centry zářivých sil přitahováni do jasných, blažených oblastí.

Vlny výchvívů

Jemnohmotné magnetické vlny výchvívů lidského osobního působení vytvářejí určitá skupenství, mající různé tvary a směr výšlehů. Tak ku příkladu ty, které vychvívají z očí, tvoří kužel, letící do nekonečna. Mozkové výchvívky mají dva tvary. Ty, které vydává přední mozek jsou zvlněny do půlkruhu a ty, které vychvívá zadní mozek, jsou spirálové. Výchvívky funkce jazyka, spolutvůrce hlásek, jsou různé plamenné tvary. Krk vychvívá kruhovitě. Uši mají výchvívky boltcovité atd. Obraz č. 3.

Podle toho se řídí i tvar a funkce určitého orgánu, případně jeho dosah působení. Formy vyzáření výchvívů jsou současně formou tvarů. Zákonitost formování dává čistota. Láska skýtá všemu vyzáření náplň, žhavost a život. Vůle určuje druh a směr působení.

Tak na projevu vyzáření jsou automaticky účastná všechna tři hlavní ohniska bytí, bez přímého vědomí člověka. V tom je základ vyzařování a veškerého bytí vůbec.

Trojnou jednotu má v sobě všechno, co existuje, od nejmenších atomů až k vesmírným mocným tělesům a celým nekonečným sférám stvoření.

A to je život, jemuž říkáme nevědomý. Oč působivější a ještě větší zjevující krásu musí být vyzáření vědomých bytostí, jež mají rozzářeny tři základní ohniska bytí přímým a vědomým spojením s výšinami?

U lidského ducha jsou to ona vyzáření, která vytvářejí osobní magnetické silokřivky, proudy osobního ovzduší a věnce záření. Těž nádherné, při špatné vůli však značně ošklivé myšlenkové a citové útvary, které mají vlastní život a značné trvání.

Člověk dobré vůle, který svými dlouho trvajícimi city lásky formuje a vlévá život dobrodějným bytostem, které zplozuje, je spolutvůrcem živé a působivé krásy nadzemských jemnohmotných úrovní nebo při špatné vůli spolutvůrcem šerých oblastí pitvorných zplozenců a pokušitelů. Jaká je proto zodpovědnost člověka za to, co cítí, co myslí i co dělá!

Vědění o záření je klíčem k poznání pravdivého skutečna. Holého, nezakrytého přetvářkou nebo falešným domněním lépe vědění. Takový jsi, člověče, jaký jsi ve svém vyzáření! Ne jakým se domníváš býti. Tvoje citění, tvé myšlení a tvé skutky mluví za tebe řečí pravdivých svědectví skutečna.

Toto skutečno u většiny lidí není pěkné. Ani u mnohých těch, kteří se domnívají, že jsou čistí a spravedliví. Jejich myšlení je usvědčuje z přetvářky na každém vskutku rozhodném kroku. Při sebe nádhernějším počinu nebo úkonu výstavby myslí především na sebe. Ne na díla, jimž se mají oni podřídit a nenáročně je uskutečňovat.

Živé formy záření však mluví jasnou řečí pravdivosti, neutajitelného skutečna. To tvoří vlny výchvívů lidských bytostí. Je možno popsat jejich formy, jejich druhy, jejich dosah a jejich tón a barvy? Nelze, neboť by to byla nekonečná kniha živých a stále proměnných obrazců nejpodivuhodnějších a nejpodivnějších, jaké člověk kdy znal a jaké dosud nezná a nedovede si vůbec představit. Ani v zářivé živé kráse, ani v nejodpornějších formách zvrhlosti a hnusu.

Je to tak dobře pro něj. Zabýval by se sledováním jejich zajímavostí a zapomněl by věcně žít a prožívat, pro což sem přišel! Ne, aby byl jen pozorovatelem, ale spolubojovníkem za lepší příští pro všechno lidstvo. Tím i pro sebe sama, neboť" skutkové jejich jdou s nimi ". Se všemi námi. Nepodplatně, pravdivě a věcně nám chystají budoucí životní prostředí a nové osudy. Neboť jsme sami strůjci svého osudu. Zákony stvoření jen vykonávají a střeží to, co jsme si utkali a vytvořili svým životem, svým působením, svým osobním magnetickým zářením. Střeží a vracejí nám to, co jsme vyzářili do vesmíru. A nikdo jiný to nepřitáhne k prožití a vyžití než opět magnet našeho vlastního já.

Zamysleme se jen nad rozsahem lidského vyzařování pod zorným úhlem trojného lidského bytí - duch, duše, tělo - i nad tvořivou schopností citění, myšlení a jednání. Bude nám jasněji v nitru, neboť se zjištěním obrovské odpovědnosti vyhostíme ze svých projevů života všechno záporné a budeme všemi silami uskutečňovat dobro a krásu, které jsou v prosté, ale čisté přirozenosti.

Co je léčivý magnetismus

Léčivý magnetismus je jemnohmotná síla, plynoucí stále vesmírem z vyšších center sil. Může být v zapůsobení přetransformována určitými jedinci, obdařenými schopností jejího přijímání.

Tato síla způsobuje blahodárné zásahy do porušené tělesné soustavy. Její účinky jsou všestranně léčivé.

Jako všechno přirozené má i ona svoji zákonitost, jejíž podmínky je nutno splnit, má-li vhodně zapůsobit. Poněvadž je to síla nezjistitelná běžnými tělesnými smysly, je těžce kontrolovatelná. Snad jí zůstane na vždy vyhrazeno, že jen lidé od přírody jí obdaření, prostředníci této síly, ji dovedou vycit'ovat, její zákonitost sledovat a používat ji, mimo oněch jemně vnímavých lidí, kteří vycit'ují její plynutí.

Dosavadní vědecké konstatování se pohybuje v rámci lidských smyslů. U tohoto nového zjišťování však musí být smysly buď neobyčejně zjemněny nebo musí být použito smyslů střední či jemné hmotnosti, případně duševních vloh a vlastností nebo dokonce duchovních schopností. Je zřejmě dostatek možností k ověření si jsočnosti této blahodárné léčivé síly, která se nevymyká z rámce lidské přirozenosti. Naopak, ona je stupňováním přirozenosti a její prostředníci jsou šťastní lidé, přírodou mile obdaření.

Přírodou? Ujasněme si pojem tohoto slova. Je zvykem představovat si přírodou všechno hmotné, to, co vidíme a zjišťujeme. Nejsou však přírodou i jiné úrovně, nadhmotné, řízené těmito zákony?

Je proto vhodnější jmenovat přírodu, jež je nad hmotou, všeobsáhlejším pojmem "stvoření" a její zákonitost zákonitostí stvoření. Aby mohl být užší pojem přírody rezervován pro dění na naší Zemi, popřípadě na všech viditelných světech vesmíru. Pro jiné podstaty vyššího kosmu lze raději používat pojmu "stvoření".

Lidé, obdaření darem léčivé síly, jsou uzpůsobeni k přijímání síly, plynoucí ze stvoření, z jemnohmotnosti. Je jemnohmotná a její zdroj je ve stejnorodém centru nadsvětových sil. Odtud z jemnohmotnosti k nám plyne. Mimo ní plyne z jemnohmotnosti ještě více sil a pomocí. Zde především budou radostné objevy příštích dob při rozvoji duchovního lidství.

Jemnohmotná léčivá síla působí především na jemnohmotnost lidské podstaty, kterou uzdravuje nebo posiluje a občerstvuje. S jemnohmotným uzdravením se dostavuje i uzdravení tělesné.

Posílení nebo uzdravení je způsobeno zjasněním. Vždyť tato síla dodává člověku jas. Ten člověka všestranně občerstvuje a oživuje, i tělesně. Nejprve však jemnohmotné, což má vliv na mnoho vnitřních přeměn, i zdánlivě nesouvisějících.

Co však v lidském životě nesouvisí s vnitřním vyzářením? Jas všechno projasňuje, chmury všechno zahalují. Není proto důležité mít v sobě jas?

Léčivý magnetismus, jako proud síly, neviditelný a jen v jemných účincích zjistitelný, mohl by býti přirovnán k proudu elektrické síly, s níž má určitou shodnost. Snad bychom pro ujasnění mohli prostředníka léčivé síly připodobnit k žárovce, nebo nejnovějšímu jejímu typu, zářivce. V žárovce svítí vlákna, rozžhavená elektrickou silou. K nim směřuje vedením proud síly určitého napětí.

K prostředníku léčivé síly vede též síla určitého napětí, která rozžhává vlákna, dispozice v něm - a vyzáří sílu k určité užitečnosti v hrubé pozemskosti. Jak silná je žárovka, tedy jak silným darem byl prostředník omilostněn, tolik světla neboli užitečnosti vydá, jestliže k tomu směřuje čisté chtění jeho svobodné vůle.

Síla osobního léčivého magnetismu není tedy výtvozem lidského jedince, obdařeného schopností léčit, ona plyne z jemnohmotných center sil k těm, kteří byli uschopněni ke spojení s ní, aby ji, přetransformovanou, předávali dále těm nemocným, kteří se jejímu přijetí otevrou.

Otevření spočívá ve svobodné lidské vůli, v touze, chtění a snaze vřadit se do zákonů stvoření. Totéž znamená prostě a ochotně přijímat s vděčností to, co k nám plyne shůry pro rozvoj dobra na zemi.

Léčení osobním magnetismem je léčení silou, o níž dosud panovaly převážně jen dohady a tušení. Jejich popudem bylo přirozené vycit'ování.

Jako každý dohad byl i tento ovlivněn názory toho, u něhož vyvstal, jeho vzděláním a poměrem k životu a mravnosti. Z neujasněnosti samého smyslu života vznikly někdy výstřelky velmi podivné, nezdravé, fantastické, které se skutečností, přirozenou a zákonů stvoření dbalou, měly pramálo společného.

A přece bylo v každé době množství těch, kteří cítili jsoucnost něčeho mimotělesného, vyššího, nehmotného a kteří proto poznávali, že jsou ještě jiné prostředky léčení nežli ty, které byly vymyšleny lidským rozumem, i když jsou úspěšné a pravým dobrodiním.

Nitro člověka se ve všech dobách chvělo vibracemi jemnohmotných, duševních i duchovních skutečností, jejichž jsoucnost sice nemůže býti potvrzena zkumavkami, ale cit ji zjišťuje jako skutečnou podstatu, vyplývající z duchovní věčné existence, která je daleko významnější a důležitější než dočasná existence pozemská.

Průkopníci vědění o duchovním poslání lidství a vyznavači přírodního léčení lehce chápou jsoucnost a přirozenost léčivého magnetismu. Najdou v tomto spisku potvrzení tušeného a pobídku k dalšímu věcnému zkoumání. Neboť obory přírodního léčení stanou se brzy obsáhlým věděním o původu nemocí u samého jejich vzniku. Bude možno sledovati jejich příčiny a průběh ve všech složkách lidského bytí, jak v oblasti tělesné a jemnohmotné tak i ve složce duševní a duchovní a v různých jejich odstupněních a druzích.

Bude to vědění radostné a povznášející, jako všechno, co plyne z přírodního poznání. Šedivé a únavné jsou nauky výlučně rozumové. Kam vstupuje cit, je jasno a čisto, neboť tam je pramen světlého životního dechu.

Zajisté vyvstanou mnozí posuzovatelé a odsuzovatelé tohoto vědění. Nelze se s nimi utkávat na půdě rozumu v neúčelném plýtvání mozkovou substancí. Chtěli by popřít skutečnosti, na jejichž pochopení jsou člověku dány prostředky mnohem jemnější, tím však věcnější, prostředky duševního vnímání a duchovního cítění, které jsou nejbližší niterné základní podstatě člověka. Kdo tyto hřivny v sobě zahrabal či dosud neoživil, nemůže ovšem uznati jejich skutečnost. Řady přirozených lidí najdou však v těchto pojednáních mnohé radostné poučení a popudy k dalšímu, prohloubenému zkoumání.

Léčivý magnetismus není síla určité lidské osobnosti samé, je to součást jemného záření, které potřebuje vhodnou lidskou osobnost, uzpůsobenou k jeho přijímání a přetransformování, aby mohlo na lidské organismy pomocně zapůsobit.

Přijímání síly a uzpůsobení pacienta

Léčivá síla je nejlépe přijímána lidmi, kteří v prosté důvěře se jí nitrem otevrou a jsou schopni svou dětsky čistou přirozeností ji přijmout.

K dobré přípravě pro otevření není zapotřebí myšlenkového nucení se, které by bylo stejně neúčinnou přetvářkou, ale celková dobrá životní odhodlání a předsevzetí. Tedy plná účast nitra na kladných životních náležitostech.

Otevření se pro přijetí léčivé síly nerozhoduje okamžité chvilkové chtění, ale celkový vnitřní stav pacienta, jeho dobré srdce, jeho niterná opravdovost.

Proto se často stává, že člověk, který, přestože není o léčivé síle informován, poskytuje svou vnitřní prostotou a dobrým postojem k životu vhodnou možnost k účinnému zapůsobení. Již při prvním dotyku zabere na plné obrátky, takže výsledek je hned nebo brzy zřejmým. To proto, že jeho vnitřní stav poskytuje vhodné podmínky k přijetí.

Ono konečně samotné dobré přijetí síly není ještě směnkou na tělesné uzdravení. Někdo je jako nádoba bez dna, síla plyne skrze něj dále, aniž v jeho tělesnosti zapůsobila, zachytila se. Zužitkování síly je závislé na mnoha dalších předpokladech. Na dobrých odhodláních, na tvrdošijnosti špatné vlastnosti, sklonu nebo nectnosti, z níž nemoc přímo nebo nepřímo vznikla, a konečně na osudové nutnosti její délky, jako potřebě vývojového procesu k uzrávání.

Přijímání síly dobrým člověkem je tedy snazší a účinek zřejmější. On v sobě chová přirozené předpoklady k přijetí i zapůsobení.

Také u kajících, to je lidí provinilých, ale dobré a poctivé vůle k nápravě, je příjem síly a její zapůsobení dobře možné, ba výsledek bývá často nejpotěšitelnější. Neboť s dobrými předsevzetími při uzdravování začíná nový, vnitřně bohatší a krásnější život, v němž tento člověk nalézá a vychutnává právě uspokojení a dosud snad netušenou radost. Radost z poznání, z širších obzorů, z hlubších prožívání krás života a všech jeho proměn a souvislostí, o nichž neměl dosud pravé představy.

Lidé rozumově bystří, ale bez hlubších citových vjemů, brání nepředložené plynulému přijímání síly svými rozumovými výhradami a pochybnostmi, svou chytráckou, ale přece omezenou domýšlivostí všeho vědění nebo lépe vědění, i když jsou v jádru dobří. Jejich rozumová pohotovost chce mít ve všem hlavní slovo a přehlíží, že poslední slovo má mít cit, duch, to věčné v člověku, ne pomíjivý rozum. Citu věnovat vydatnou péči je daleko násobně moudřejší. To však vyžaduje vnitřní kázeň, námahu i zabrzdění mnohé strohé myšlenkové mašinérie tam, kde chtějí vychvívat čistě, nespoutané city. Ty jediné člověka přetvářejí, zjasňují a vedou vpřed i výš v tom, co jest v člověku nejzákladnějším a nejsvětějším, v duchu a pravdě.

Zlovolní nebo zchytrale vypočítaví lidé sílu buď nepřijímají vůbec, nebo ji nezužitkovávají. Tak mají lehce v rukou zbraň proti "šarlatánům". Sami jsou však smutnými šarlatány života, jehož účelu se zpronevřují. Mnohé z nich síla dokonce zneklidňuje, neboť staví jejich zchytralé lépe vědění na patřičně skromnější místo, což je ovšem popuzuje.

Všechny argumenty pozemského rozumu nejsou schopny trvale odstranit z člověka cit, ponechat duši v otroctví pudů a přehlušit varovná napomenutí svědomí. Přijde čas, kdy se zvednou vlny ušlechtilé lidskosti v proud čistých mravních zásad a odnesou strusky bláhovostí na dno řečišť. Pak nastane pravá doba ke vděčnému přijímání proudů léčivé síly osobním magnetismem a nebude sporů či pochyb o její všestranné působivosti a užitečnosti.

Každý nemocný člověk není uzpůsoben k možnosti přijetí léčivé síly a proto nemohou být všichni vyléčeni. Nejsou vždy splněny podmínky takového druhu, aby mohlo nastat uzdravení, jež je vlastně výsledkem příznivých okolností.

Kdo ony okolnosti způsobuje? Především pacientovo nitro, jeho poměr k životu. K těmto příznivým podmínkám zejména náleží: vnitřní radost a svěžest, dětská prostota, touha po dobru a krásnu, po spravedlnosti a pravdě, nenáročná láska, přirozená čistota, jará a důvěřivá mysl, vroucnost a hloubka vnitřního života, prostě snahy vzestupné, zjemňující a nesobecké.

Když patříčná z těchto dobrých povahových snah, odpovídající, druhu nemoci, podá ruku léčivé síle osobního magnetismu, pak je zapůsobení umožněno a uzdravení nablízku. Nepřehlušují-li ovšem záporné stránky povahových sklonů příliš tuto potěšující možnost.

K životnímu záporu patří především všechny zlé povahové vlastnosti, vášně a necnosti, sobeckost, zchtralost a vypočítavost, nečisté myšlení, chaotická vnitřní rozervanost, násilnost, lakota a nepřejčnost a prostě všechno sestupné, ztrnulé a zhrublé. Je toho mnoho, zejména v dnešním světě.

Kdo chce být úspěšně léčen silou léčivého magnetismu, musí mít v sobě rozvinuty životní klady ve větší míře než záporu. Ba má mít záporů co nejméně, aby mohl býti účinek léčení co nejvydatnější.

V tom je možnost spojování se s kosmickými silami dobra, které napomáhají síle léčivého magnetismu k dobrému zapůsobení, ba mnohdy vůbec nemocného k léčiteli touto silou přivedou, či způsobí okolnosti setkání.

Lidská malichernost

Jak jsme mi lidé malicherní, jestliže se zabýváme pouze pozemskými starostmi. Když nevidíme spojení nebes se zemí a necítíme nadoblačno nad zemí i v sobě, jestliže v nás jiskra ducha nedává zaznít ozvěnám ráje.

Jak blaženými bychom mohli být, kdybychom pečovali o království Boží, v němž by nám všechno k životu potřebné bylo "přidáno", to jest samozřejmě a prostě poskytnuto na cestě vývoje, neboť s tím vším bylo při lidsky duchovním výsevu na zem počítáno v nepře berné hojnosti.

Jen my lidé sami si činíme svým ulpěním na hmotě a tím zúženými obzory život tvrdým bojem o chléb, nepoznávající vyšších obzorů a tím lehčích možností životního pobytu zde, vydatnějších a čistších.

Jak by byl život neskonale účelnější a jemnější, jak by odpovídal lidské důstojnosti! Celá země by se stala zahradou krásy, na níž by vědomý život vyzníval v lidských sídlištích, ve městech i ve všech vískách a samotách stejně intenzivním vědoucím životem, v rámci stále svěží, stále nové a obnovující se přírody.

Příroda stala by se nám vskutku moudrou učitelkou a zjevující dílnou tvořivé účelnosti. Viděli bychom v ní jeden odlesk života vyšších sfér za druhým, neboť bytostná krása přírody je zjevením krás jemnějších a čistších úrovní, je projevem křížení hmoty s oživujícími bytostnými silami. V tom spočívá tvořivá schopnost přírody.

I příchod lidských duchů na zem by nám byl pochopitelnějším a jevil by se nám něčím kouzelně krásným a účelným, velkolepě moudrým a dobrotivým. Vždyť je v něm krása a účelnost v jednotě. A jak člověk na zemi žije, takové si vytváří okolí, v němž bude žít po smrti. Buď to se bude často vracet na Zem, aby se na ní učil a odpykával svá provinění, nebo bude v jemnějších zemských okruzích dozrávat, aby se osvobodil od nečistého zakalení a mohl na Zemi pomoci pokroku a vývoji. Nebo se dokonce bude smět ubírat do jiných sfér říší stvoření, k ještě intenzivnějšímu prožívání, jež se tam stává uctíváním Stvořitele veškeré velebné krásy úrovní.

Kde lidská svobodná vůle se stala zlovůlí, je tomu ovšem naopak. To je nyní u většiny lidí. Přes svá nevědomí o kráse a způsobu zrozování se však nikdo zrozený nevyhnul onomu nádhernému procesu vnošení své duše do pozemského těla na dobu pozemského života. Nevyhne se ani jeho odložení při odchodu z hrubé pozemskosti. Tento zákon nemohou lidé pokřivit nebo zrušit, je v něm mocný příkaz vývoje. Skvělými možnostmi častějšího pobytu zde na zemi je přivozováno neustálé zdokonalování věčného duchovního jádra v nás.

Při všem tom úchvatném životném dění je účastno vyzařování různého druhu, které se váže, spojuje a dělí a jež křížením dává vzniknout novému, ve skutečnosti však jen změněnému životnímu projevu.

Různé záření má přirozeně svou různou magnetičnost, různé souvztažnosti a potřeby a tvoří jednotlivosti ve velikém celku. Jednotlivosti i celek mají pevný řád, řád života, řád prazdroje veškerého bytí.

Část 2. Člověk - nositel záření

Niterné chvění

Celkový vývojový pochod lidského ducha k vědomí a sebevědomí nastal a je poháněn i řízen silou rozhodnutí svobodné vůle. Ta byla obsažena především v prosbě i touze po vývoji a zrání, po plném osobním vědomí, avšak zde měly svůj první, podvědomý počátek již také niterné výchvěvy.

Byla to tedy svobodná vůle, která dala popud k pohybu niterného zrání a uvědomování. Tento pohyb nemůže být jiný než krouživý, neboť jest důsledkem rozhodnutí ducha, který je věčný a jehož vnitřní vývoj může proto být jen v kruhu nekonečnosti, věčnosti. /Obraz z AI

Krouživý pohyb niterného chvění má být stále jasnější, čistší a kolem sebe vyzařující a vytvářející krásu. K tomu slouží centrum čistoty na druhém pólu kruhu, která mu skýtá lehkost, nový vzmach a pohyb k výšinám bytí.

Stálé niterné chvění v pohybu, tvořící kružnice výchvěvů, je radostnou písní blaženého citění krás života, jenž jest z lásky. Její ohnisko je středem každého bytí a tím i jádrem ducha. Právě střed je ložiskem vycházejících a vychvívajících magnetických sil, které vystřelují ven a současně udržují v krouživé rovnováze a soudržnosti.

Láska, střed bytí, všechno oživuje, udržuje, spojuje a přivádí do náležité žhavosti. V ní je vroucnost radostného pohybu, pokus bytí a slunný žár všeho života, který je nejmocnější silou makrokosmu i mikrokosmu.

Ke svobodné vůli směřuje kosmické záření povzbuzujícího dobra, které pomáhá svobodné vůli rozhodovati se podle zákonů stvoření, pokud ovšem člověk svou svévolí neznemožní tomuto dobrému vlivu možnost zapůsobení. Dobré zapůsobení je umožněno stejnými záchvěvy nitra. Jen dobro se může spojovati s dobrem.

Dobry vliv kosmického záření je tu vždy, jen člověk s ním má svou svobodnou vůli buď silnější nebo slabší kontakt. Je to vliv, který tak dobře známe v hlasu svědomí.

Zlá vůle si ovšem najde jiný, ke zlu podněcující vliv. Přesto však i zde dobré kosmické záření není zcela přerušeno a bdí, pokud vnitřní přeměna prožitím a zkušenostmi je ještě možnou. Při jediném dobrém rozhodnutí pak tento dobrý kosmický vliv ihned opět povzbudivě zasáhne. Čím čistší a živější je niterné chvění, niterný pohyb, tím lépe slyšíme jemné vibrace kosmického záření dobra a můžeme se s nimi spojovati a žít tak v souladu s věčností. Tři niterná ohniska lidského bytí způsobují všestranné působení, život a pohyb vpřed, tedy rotaci dobra. Je to svobodná vůle, která pravdou přivozuje všestranné působení, láskou žhavý život a čistotou pohyb vpřed.

Čím je čistší niterné chvění, tím dostává stále větší lehkost a vznos, takže výchvěvy krouživého pohybu vnitřního života se pak vinou spirálovitě výš a výše do netušených dálek, přitahovány vstříc zářivému domovu ve výšinách duchovních sfér.

Můžeme též říci, že svobodná vůle /A/ směřuje či ponouká vývojovým pohybem k zušlechtění, čistota /B/ povzbuzuje formováním krásy k dokonalému vyžrání a láska /O,I/ všechno oživuje, udržuje a spojuje v harmonický celek osobní živé jsočnosti, onoho stále žhavějšího sebevědomí.

Můžeme to pocítit ve chvílích krásné duševní pohody, v dobách zanícení pro dobro a krásno, ve chvílích osvětlení. V nich se člověk ladí na výchvěvy ušlechtilého lidství a naplňuje svůj život posvěcením každého počínu vzhůru vynášející zákonitostí. Tím také ke zjemnění vnímání.

Život v zákonitosti není strohý, smutný, odříkavý a bezútěšný, naopak je to život pilné práce, radosti a štěstí, život intenzivního přitakávání všem kladným hodnotám bytí s využíváním všeho, co je na zemi dáno k zušlechtění a zjemnění. Lidská láska v ní nabývá stále nových obzorů a širších zájmů a vede uměním vnitřního zrání k nebývalým radostem, štěstím a blaženostem.

Z každé i tísnivé životní situace vede paprsek světla vzhůru. Při upřímném soustředění nenechá na sebe pomoc dlouho čekati, ale je větší a dalekosáhlejší, než kam mnohdy směřuje lidská malichernost pozemských přání. Proto i nevyslyšení rozumového chtění je nejkrásnějším duchovním

ziskem při cestě vpřed a záslibnou pomocí.

Při tom je však zapotřebí trpělivosti. Výchvěvy niterného pohybu je zapotřebí stále více stupňovati, ale v rozumovém očekávání osobních naplnění dovést vyčkávat až do doby zralosti, kdy se potíží jedním rázným zásahem pak lehce změní a to popudem zvenčí nebo zásahem z nitra, avšak v pravý čas. K tomu nejlépe přispívá pohyb niterného chvění. Byl člověku dán, aby zjevoval život a se životem spojoval.

Život ve světle je záření, pohyb a chvění. Život člověka, usilujícího o světlo, je též v záření, v pohybu vpřed a chvění, které se docilují pouze vědomým životem, prací, zkušenostmi a hlubokým prožíváním.

Životní stabilita

Když jsme se v předešlé stati zmínili o zdrojích niterného pohybu s výchvěvy, můžeme nyní snadněji přistoupiti k dalšímu ujasňování, stabilitě, aniž ztratíme pojem živosti a všestranného pohybu.

Představíme-li si lidské tělo tak, že hlavu, v níž je centrum vůle, pravdy a spravedlnosti, neboli centrum řízení, označíme kruhem věčnosti, trup pak vývojovou elipsou a spojíme je sloupem ušlechtilého bytostného spojení, krkem, máme tu daný podstatný základ člověka jako stvoření v malém. Stvoření, které je ovládáno pravdou, láskou a čistotou, neviditelnými a přece výsostně kralujícími. Tato centra jsou skrytá. To, co je hmotně zformované, jsou již tělesné orgány v těchto částech těla, řízené žarem síly, vycházející z oněch tří center vládnoucí jednoty.

Vykonavatelé tvořivého působení, zákony, utvořily ruce a nohy, v nichž se zračí v malém jejich všestranné možnosti pohybu a činnosti, jako vykonavatelů tvořivého chtění. Bez nich by nemohl člověk pracovat, působit, samostatně se projevovat, prostě žít tvořivě. Ony jsou výkonnými pákami pohybu, nechť vyjde popud z rozhodnutí vůle, z vyjádření lásky či výchvěvů čistoty. /Obraz č.5./

Jen v zákonité činnosti může člověk projevit své úsilí vzhůru, svou možnost tvoření, dávání a brání, svůj pevný postoj v zákonech i svou harmonii pohybu vpřed, vstříc činorodému, slunnému štěstí na pozemských nivách, propůjčených nám k vývoji a uzrávání.

Přirozeně, že lidské tělo nemá hlavu zformovanou do kruhu, ani trup do elipsy a končetiny jako páky. Tvary, jak byly zhruba řečeny, jsou míněny jako jakýsi ideální, prvotní tvarový materiál, základ.

Hlava se zúžila, neboť ušlechtilé lidské tvary směřují k výšinám, ke štíhlosti a zjemnění. Taktéž trup je jinak formován, zejména zúžením v bocích k centru sluneční pleteně, umožňující tak plynulejší pohyby trupu a větší soudržnost vnitřních orgánů. Ruce a nohy jsou rozděleny na tři hlavní části s mnoha podrobnostmi, nutnými a uzpůsobenými k všestranným pohybovým možnostem nebo stabilnímu postoji. Zakončuje je opět číslo lásky pěti prsty, jak na rukou tak i na nohou.

Tři základní centra lidského bytí a čtyři pohybové páky udržují lidskou schopnost života působením jeho bytostně životní stability.

Životní vnitřní stabilita je však jen tehdy nekolísající, pevná, jestliže máme v sobě harmonii, tj. vyrovnanost jako základ svého bytí, to znamená, jestliže jsme docílili v sobě oživení výchvěvů pravdy, lásky a čistoty v rovnováze. Jen to skýtá možnost správného uplatnění svobodné vůle, již byla poskytnuta milost působení v tvořivém jasu. Tak dosáhneme možnosti jednání ve spravedlnosti k vědomějšímu a zákonitému životu, životu, v němž vy-chvívá pohyb.

V tom je dokonalost lidsky životního působení. Nic z toho nesmí chybět, má-li být. Člověk vskutku člověkem.

Teprve těmito třemi trojnými základnami bytí může být navozeno zákonité jednání. Zákon vratného působení pomáhá nám poznati, že jen v dávání je možnost brání. Podle slov: „Co zaseješ, to sklidiš!“ Jásavým úsilím vzhůru nám zákon přitažlivosti stejnorodého skýtá ony hodnoty, o něž se namáháme. Zákon tíže nám dává možnost pevného postoje ve sféře těch dobrých zájmů, které nám jsou vlastní, zájmů našeho duchovního domova, kam nás zákon tíže povznáší a přitahuje. Harmonii pohybu vpřed řídí zákon vyrovnaní, podle něhož musíme zaplatiti do posledního halře vše, čím jsme se na své pouti stvořením prohřešovali a dohoniti, co jsme opomenuli nebo zanedbali.

Spojení mozků s nitrem

Člověk má dva mozky. Přední, značně veliký a zadní, malý, takže je zván mozeček. Jejich funkce má však být rovnoměrně vyvážená.

Přední mozek zprostředkuje mimo funkcí řízení těla všechny vjemy z věncí. Zadní mozek mimo podobných tělesných funkcí též všechny vjemy z nitra. Obojí funkčnost je pro člověka nesmírně důležitá a při jeho vývoji k plnému lidskému bytí nejdůležitější. Přední mozek je zaměřen a soustředěn převážně na dojmy zevní, zadní mozek je uzpůsoben k převážnému vnímání vjemů nitra. Spolupráce obou navzájem je nutností a hlavně pak jejich harmonie s nitrem. Vždyť člověk je tvor ve skrze duchovní. Proto mají i všechny zevní vjemy sahati dále, než pouze do předního mozku. Pak jsou teprve opravdově a cele prožívány a je na ně reagováno nejen chladnou úvahou, ale i citem. Tak například obdiv viditelné krásy je již spoluprožíván i zadním mozkiem, k němuž vjem pronikl přes vědomí mozku předního.

Můžeme přesto přední mozek označovati prostě za mozek rozumový, chladný a strohý a mozek zadní za mozek citový, rozjásaný, vzletný, niterný. Čím více je zadní mozek účasten, tím je vjem hlubší a prožívání opravdovější, neboť prodělává celý niterný okruh a sice od zadního mozku míchou do sluneční pleteně a odtud do duchovního srdce, z něž vychvívá jak do hlavy ke smyslům a jimi do předního mozku, tak do rukou a nohou.

Přímý výkon předního mozku je pohotovější. Práce zadního mozku je hlubší, delší a všestrannější, zato přinášející trvalé hodnoty. Je souladněji sladěna s rytmem stvoření a tím s věčnými zákony. Proto máme při každém rozhodnutí v sobě nechat rozeznat též citový mozek, abychom vystihli správnost anebo nesprávnost svých úmyslů a mohli se rozhodnouti podle svého citění vždy správně.

K takovému rozhodnutí nám mohou při duchovním rozechvění přispěti nejlépe magnetické výchvěvy přijímání nad hlavou. Nastalé víření výchvěvů nám zprostředkuje nebo přivo-lává osvícení, povznesení nebo tak zvaný hlas svědomí. Tím nastane uvědomělé vroucí prožívání celou bytostí.

Plné prožití je nejen sladováním mozků s harmonií tří center bytí v sobě, ale současně spojováním se s oním duchovně kosmickým zářením, které ovlivňuje svědomí k vycitění duchovních potřeb našeho bytí.

Rozvažování ke správnému citovému rozhodnutí před činem je sice, zvláště zprvu než se to naučíme, delší než pohotové rozhodnutí rozumové. Je však vždy cennější. Člověk se ale může časem naučiti i rychlému niternému rozhodování, při němž cit jako bleskem ozáří člověka a osvětlí i jeho rozumové myšlení ke správnému rozhodnutí. Pak je jednání v souladu s přírodou, se svědomím.

/Obraz č. 6/ naznačuje rozechvění celého nitra vjemem zvenčí, /Obraz Č. II/ rozechvění nitra duchovně citovým naladěním, které současně zapojuje na kosmické záření shůry ze zdrojů dobra.

Funkce mozků spočívá vlastně v rozechvění vládnoucích magnetických výbojů, řízených silou chtění, tedy svobodnou vůlí. Síla chtění ovlivňuje a rozvíří jak záchvěvy předního, tak i zadního mozku. Tak svobodnou vůlí vykonává člověk vliv na oba tyto nádherné tělesné nástroje lidského bytí, jimiž řídí on své putování, svůj vývoj a působení.

Na přední mozek má téměř jediný vliv osobní vůle a osobní rozhodnutí, zadní mozek je též ovlivňován pomocně, aby rozhodnutí směřovala jen k zákonitosti vývojového zrání a aby člověk nasbíral a prožil ty zkušenosti, které podporují a umožňují jeho vnitřní růst.

Zadní mozek je pro svůj větší přehled ředitelem a pomocníkem celkového vývoje, strážcem života, který on vede k dobrému konci. Má k tomu nejen pomoc dalších dvou ohnisek bytí, ale zejména účinnou pomoc záření dobra ze stvoření, které on lehce vnímá a jež člověka osvěcuje, jakmile se vnitřním zahloubáním stává otevřeným.

Tak by tomu mělo být! Žel, je tomu většinou jinak. Přední mozek, který získal prvenství, nechce nyní být poslušným pomocníkem citů, nýbrž samovládce, bezohledným a strohým, omezeným pouze na hmotnost a na její zájmy. Ze hmoty vznikl a hmotnost je jeho působištěm.

V tisíciletích svého vývoje jsme mu ponechávali stále více důležitosti s převahou svých hmotných zájmů nad duchovními a toto zanedbání se nám nyní mstí: V nynějších dobách se

stupňují tyto hmotné zájmy v otevřené přiznání se k materialismu, ke hmotě. Jaký je to úpadek ducha! Jaké brždění zadního mozku, který nás chce vést k výšinám, vysoko nad hmotu, k věčnosti.

V lidstvu byla prováděna již po tisíciletí revolta proti duchu, proti jasným a se zákonitostí stvoření spojujícím citům, jež jsou projevem tvořivé účelnosti a krásy. A uvádějí svět v soulad s přírodním děním a s životními radostmi a požehnáním výšin.

Na jejich místo se člověk snažil nastolit a nakonec nastolil rozum, spojený s tíživou hmotou, který měl být původně pouze dělníkem na vinici vývoje, nikdy ne ředitelem či vládcem.

Tak přišla vláda z přehledné oblasti vyšších obzorů ducha ještě dříve, než se tento mohl plně rozvinouti, do tísnivé šedě úzkých obzorů hmoty.

Lidé se stali materialisty dávno dříve, než bylo o materialismu zmínky. Uhnízdil se všude, i tam, kde byl předstírán opak a kde mělo být jasné vědění o Bohu a jeho vůli. Učení o věčném duchu bylo nahrazováno fantasiemi a náhražkami pravého vědění, čímž byl svět uváděn do dalšího zmatku. Poněvadž se zdravé myšlení lidí tomu bránilo, byla vyžadována slepá víra. Doslova slepá. Neboť živá víra by musela vést k jasnému přesvědčení, slepá k tajemným fantastickým výmyslům a nakonec k nenávisti a panovačnosti.

Kde vládne duch, jehož projevem je cit, je vždy volnost a svoboda, tolerance, pochopení. Vychytralost však svými výplody přivozuje omezení svobody, násilí, diktát.

Duch a svoboda jsou nerozlučné pojmy. Vždyť svobodná vůle rozhodování byla vložena do základů lidství jako přímý dar života. Jí máme poznávat svět a stvoření i sebe v něm a spět k jásavým cílům vědomého lidství.

Čím je regulováno lidské vyzářování

Lidské vyzářování je proměnné, živé a pohyblivé. S každou povahovou změnou dostává jiný ráz, jiná seskupení a souvislosti, i když v základních rysech se nemění.

Nic v tomto vyzáření není stabilní, pevné, neproměnné. Mění se, zesiluje, doplňuje, nově utváří a kalí se nebo zjasňuje, nabývá nových barev a živosti. Jsou v něm záchvěvy životního tepu lásky i výšeley rozhodnosti, hněvu, nadšení a touhy, prostě všech vnitřních prožívání a povahových reagování na ně. Čím více vnitřního klidu, tím jsou tyto výjevy vyrovnanější a vyzáření klidnější.

V základě se jedná vždy o onen již zmíněný trojitý zdroj vyzáření: o záření spravedlnosti, lásky a čistoty, které společně jsou podstatou všeho bytí, všeho vývoje a všeho trvání. Některá dílčí vyzáření mají převahu jednoho z těchto fundamentů bytí a podle toho se formují, vychvívají, zbarvují. Jiná jsou rovnoměrnou směsí, která jen ve vyrovnanosti vydává plný projev harmonie a krásy.

Také celkové lidské úsilí má být zdravou směsí oněch tří základních složek lidské existence. Neboť tam, kde by čistota neměla v sobě lásku, byla by strohou, bezcitnou, nespravedlivou. Kdyby láska neměla v sobě usměrňující čistotu, byla by příliš měkkou a povolnou a tím nezákonnou. A spravedlnost bez lásky nebo čistoty by nebyla spravedlností, nýbrž strohým gestem rozumu.

V tomto celkovém lidském úsilí musí být docílena u každého jedince osobní vyrovnanost. Jinak by nepůsobil harmonicky. Je-li snad například jeho povolání výkonem jediné ze základních složek, třeba spravedlnosti, nesmí tu přesto chybět ostatní, neboť jinak by své povolání nemohl dobře plnit, neměl by předpoklady pro ryzí spravedlnost. Podobně u výkonu povolání, které má v sobě převahu lásky, nebo u výkonu povolání s převahou čistoty jako ku příkladu u ochranné strážce, vojenství, nesmí chybět mimo přísné nesmlouvavosti a nedotknutelnosti i láska a spravedlnost, jinak by se zvrhlo v jednostrannou slepou tvrdost a násilí.

Tedy v těchto třech základních duchovních složkách lidské existence jest zcela nezbytnou vyrovnanost, aby mohlo být plně v člověku učiněno zadost jak vládnoucí spravedlnosti, tak požehnané lásce i posvátné čistotě. Ony jsou základem bytí a působením i základem veškerého živého vyzáření. Bez některé z nich se celkové záření oslabuje a nezní plným akordem.

Kdo má v sobě přemíru čistoty na úkor lásky, odbočuje na cestu trvalé požadovačnosti, kdo má v sobě přemíru láskyplnosti, uchyluje se na cesty rozbředlého, neuváženého sebedávání přes zákonitou míru. Obě tyto složky, láska a čistota, jsou vyrovnané, když poslouchají vládnoucí vůli, která opět odposlouchává vědění z vůle Boží. To skýtá výhledy k jasné a přímé cestě vpřed a výš.

S těmito třemi základovými výchvěvy bytí je tvoření podle určení vývoje, v mírplnosti blaživých citů.

Pod nimi formuje zákonitost čtyřstrannou vyrovnanost svými kotvišti síly. Je všestranná, mocná, přirozená a je v ní síla pevnosti a soudržnosti, tlaku a vznosu i síla plynulosti.

Tělesné vyzáření, jež je vyzářením krve, se reguluje činností žláz s vnitřní sekrecí. Vyzářování jiných podstat je způsobováno druhem záchvěvů lidsky životních projevů.

Všechno lidské vyzářování je uzpůsobováno, zbarvováno a laděno: duchovním chtěním, sklony, schopnostmi a světlými omilostněními. Bytostnými zájmy, snahami, popudy a intenzitou duševních vlastností, vloh a darů. Jemnohmotné prožíváními a zpracováními právy, povinnostmi a potřebami i silou proudění, výchvěvů a záření. Hrubohmotnými zjemněnými smysly a tělesnou krví s jejím složením, upravenými žlázami s vnitřní sekrecí i jinými tělesnými orgány, potravou, nápoji, vzduchem a okolím.

Je tedy různorodá hojnost toho, co ovlivňuje druh a barvy vyzáření. Dohromady tvoří všechno síť vzájemných souvislostí, nádhernou a nepodplatnou. Živé vyzářování nelze totiž předstírat. Proto je v něm klíč k pravdivosti, k prostému "tak jest".

Všechny kladné životní projevy zjasňují záření, záporné je kalí.

Prostředník léčivé síly

Síla k léčení zářením, magnetismus, plynoucí z jemnohmotnosti, má svůj poslední vý- chvěv v léčivém daru, vloženém do ducha k tomu uzpůsobeného člověka. Ten čerpá z jemnohmotnosti, odkud léčivá síla k němu plyne, aby ji jako prostředník předával dále.

Léčení zářením je dar krásný a požehnaný, jestliže jej provází skromnost léčitelova a jeho vděčnost východisku síly.

Je to celá soustava léčících pomocí, které z výchvěvů jemnohmotných středisek jsou sesílány a působí. Něco tak důmyslně radostného, čistě působícího a oživeného nelze pozemskými slovy bez rizika zakalení nebo ustrnutí vylíčit.

V živé soustavě záření, linoucí se shůry, působí jako křížící se ohniska slunné bytosti, přivádějící patřičný druh jimi přetransformované síly dále k použití. Přetransformování je nutné proto, aby mohlo býti jemnohmotnou silou zapůsobeno v hrubším hmotnějším prostředí, tedy na vyzářování těl jemné a střední hrubohmotnosti.

Poslední prostředník, magnetický léčitel, je transformátorem síly, kterou svým uschopněním předává k zapůsobení na choré v hrubohmotném těle. Je to celý řetěz ohnisek a výchvěvů jednoho a téhož léčivého proudu.

Každý léčitel zářením má nechati volný průchod síle tak, aby samovolně poznával vhodný způsob léčení a podřídil se mu. Osobní pohodlí, tedy snadnost léčení, tu nesmí hráti roli, zrovna tak jako vyměření časového rozpětí převážně na zisk. Zde je především nutno naučit se vědomě přijímat a láskyplně dávat. Neboť léčení jest milosrdenství!

Když však pacient neprosí o léčení zářením ze své vlastní vůle /mimo duševních chorob/, nemá se mu ošetření dostat. Neboť přijetí síly v míře potřebné k uzdravení je závislé na jeho podmínkách přijetí a na touze po něm.

Škoda však, jestliže samého léčitele přílišné sebevědomí nebo ješitnost chce odvádět na cesty domýšlivého chtění. Pak se stává hříčkou nesvědomitého poblouznění. A domýšlivost nezná nikdy míru odpovědnosti.

Léčbě přírodním magnetismem se přikládá buď málo oprávnění k úspěšné léčbě a to lidmi jednostranně přepěstěného rozumu, nebo se od něj očekává příliš mnoho, často i věci, které se přičí zdravému rozumu i citu.

Tomu často napomáhají sami ti, kteří jsouce obdařeni darem léčení nejsou dosti ukázněni a nemluví o tom, co cítí, střízlivě a věcně, anebo, což jest lepší, o vlastních prožitích nemluví.

Člověk, obdařený tímto darem léčící silou, s níž on sám nemá nic společného než to, že smí na ni býti zapojen, nemůže nikdy mluvit o sobě, že on uzdravuje, tak jako ku příkladu elektrotechnik nemůže tvrdit, že on svítí, i když na zapojení elektrického proudu má účast. Tedy více skromnosti je zde na místě.

Pošetlost některých magnetických léčitelů škodí dobrému jménu těchto průkopníků nové lékařské vědy nejvíce. Vědy, která vyplývá z přirozeného poznání síly a soustav záření ve stvoření vůbec, což není tak snadné. Je k tomu zapotřebí mnoho duševní námahy a vážného odhodlání k náročné, láskyplné, vědoucí pomoci.

Každý prostředník léčivé síly koná svou službu v rozpětí svého uschopnění. Může býti při tom zaměřen převážně:

na pozemské tělo a stanoviti i diagnosu tělesné nemoci, na osobní vyzářování a jeho okruhy a nedostatky, případně i na sledování příčinné duševní diagnosy, na osvěžování a kypření půdy pro zdravý rozvoj duchovních sil.

Je to zpravidla pouze jeden z těchto tří druhů magnetického léčení, který je mu v převaze poskytnut a pro nějž je svou duševní a duchovní výzbrojí nejlépe uschopněn, mimo samozřejmé, přímého léčení chorob.

Jest zřejmo, že ne každý, kdo má v sobě dar léčení magnetismem, může a má přímo léčiti nemoci hrubohmotných těl. Naopak, uvedený poslední druh touto silou obdařených by lehce

přijímal tělesné nemoci pacientů. On léčí slovy, duševním účastenstvím a spolucítěním v duševních svízelných a starostech, které jakoby přijímal na sebe, aby se do nich vžil a mohl je s porozuměním řešit. V tom je podmínka pochopení svízelné situace a výhled z ní, neboť řešení pravého východiska nelze dosáhnout jinak než plným vžitím se do situace a všech jejích podstatných okolností.

U tělesných nemocí však není zapotřebí spoluprožívati nemoc s nemocným, abychom jí mohli čeliti. Naopak, musíme stát nad ní, abychom ji zvládli.

Dar léčivého magnetismu činí člověka jarým, svěžím, plným vnitřní energie, popudů a nápadů. Vždyť se tu stále setkává s novými a novými problémy a řešeními, pro něž není obdoby a šablony, kde přichází stále nové situace a souvislosti, neboť život každého je jinou skutečností, jinak utvářenou a neustále proměnnou.

Léčení osobním magnetismem se nelze naučit. Ten, kdo byl pro ně omilostněn, ví, co má činiti a bylo by chybou, kdyby v nedostatku citění si chtěl vypomoci rozumovým výpočtem nebo napodobováním. V omilostnění je sama sebou dána schopnost vhodného vycit'ování a tedy svůj druh a způsob léčení. Naučené by nebylo omilostněním, ale výsledkem rozumové námahy a píce, která je ve všech věcech pozemských a naukových zcela na místě, zde by však byla na újmu přirozenému a samovolně z nitra vyvěrajícímu projevu působení.

Člověk, obdařený touto schopností léčení, má naslouchati hlasu svého nitra a učiti se z vlastních prožití, neovlivněn a nebržděn. Jeho působení má býti spontánní. Kde toho není, tam dar není v člověku dozrálý a neměl by býti předčasně probouzen a uplatňován. Má býti vyčkáno doby, která sama ukáže čas a potřebu použití. Vnitřní nedočkavost a rozumové chtění ruší čisté výchvěvy poznání a nenechávají projevit se daru, který je u každého poněkud odlišný, svůj.

Omilostnění nemůže býti předmětem osobní spekulace a nemá také býti rouškou samolibosti, v níž se někteří lidé rádi sluní. Ono skýtá naopak více pokory a skromnosti, které jsou jeho nerozlučnými součástmi a nezbytnými potřebami při dobré vůli. Takový člověk cítí více než jiný, že je nepatrným tvorem tohoto stvoření a všechno jeho osobní vědění je oproti obdivuhodnému stvoření malicherností. Čím více cítí, tím je skromnější a přirozenější, ohleduplnější a přejícnější.

Omilostnění se projevuje v člověku nejlépe pokud je dětsky prostý, srdečný, skromný. Když si uchoval čistotu nitra a důvěřivou mysl, prostě zdravou životní poctivost a přirozenost, podle slov Ježíšových: "Buďte jako děti!"

Omilostnění se nejraději proto snaší k prostým dětem stvoření. Po nich nelze žádat obšírné vědecké vědomosti, které rozvířují rozum, avšak nešlechtí a nezjemňují citění. Citění má jiné potřeby růstu a uzrávání, které jsou skryty hluboko v nitru a mají své zákonité náležitosti.

Tyto náležitosti rozněcují světla v nitru, světla poznání. Člověk jimi zjistí, že je pouze součástí velikého celku. Může býti součástí užitečnou, dovede-li vycit'ovati a uskutečňovati svůj podíl na rozvoji části lidstva, nebo neužitečnou, jestliže se vypíná v osobním domnění své důležitosti. Jedině důležité ba nejdůležitější je však to, aby poznal sama sebe a celek stvoření, do něhož náleží, a dovedl se rozvinouti k užitečnosti na zemi.

Vina a odplata

Mnozí lidé se domnívají, že ošetření léčivým magnetismem je tak zázračné, že uzdravení nastává ihned. Ač mnohé případy jsou tohoto druhu, přece jen se nemohou vymykát z rámce zákonitosti, která musí proběhnout a naplnit se.

Podívejme se jednou na současný stav lidských vin, které vyplývají z lidských provinění proti přírodním zákonům, nebo z nedbání duchovního růstu v přísném řádu stvoření.

Kolik stamilionů lidí jedná bezcitně pro ukojení svých vlastních žádostí na úkor druhých. Kolik zločinců všech druhů a stupňů vzdělání vnucuje své úchylné názory jiným, při čemž se dopouští nejhruznějších podlostí a vražd. Kolik kořistníků jejichž jednání je vypočítáno na zisk a oklamání bližních, těží z jejich důvěřivosti, aby je zavedli tam, kam potřebují, do tenat svých prospěchářských zájmů. Kolik lidí kuje pomstu v šílené nenávisti a vzteku, nemluvě o těch, kteří se ve vlastní rodině dopouštějí útisků a jiných přehmatů.

Je to pohled do nekonečné mravní bídy ledabylosti a zločinnosti všech odrůd. A to vše je vytvářeno, chtěno a řízeno lidmi samými. Lze si představit, co bude za tyto přestupky následovat? Jaká utrpení a nemoci musejí přijít, aby člověk smyl svou vinu v očistné lázni zpětných účinků? Hruza musí pojmut každého, kdo se odváží věčně pohlédnout na tento současný stav lidstva.

Je pak možno, aby nějaký důsledek těžké zločinecké viny byl smyt vztažením rukou přírodního léčitele? Nemusí tu proběhnouti zákony i tvrdý projev odplaty, která jediná přináší ve zpětném účinku možnost odpykání a milost znovunalezení přirozeně dobré podstaty lidství? Nebylo by protipřirozeným bráti provinivšímu se člověku možnost polepšení, které spočívá ve vyžití jeho viny a v poznání závislosti člověka na vyšším řádu světů, jímž jsou řízeny i osudy jedinců?

Vyléčení neboli odpuštění karmy může nastati pouze s odpykáním nebo polepšením. Všechno jiné by bylo novou vinou a zdržováním člověka od vývoje, který má jíti ráznými kroky vpřed! Uzdravení pro prázdné cíle není pokrokem.

Není také žádoucí, aby skutečnost pomoci léčivé síly uznali všichni lidé, jak se o to někteří z léčících snaží. Má míti uznání jen lidí dobrých. Nedobrym se nemá nabízet nebo jakkoliv vnucovat. Svým rozumovým myšlením ji stejně nemohou pochopit takovou, jakou ona jest a zužujícím zkreslením způsobují jen zmatky a škody. Rozumové myšlení nedává viděti šíři a hloubku milosti léčení.

Jen v jádru dobrým lidem nebo o dobro usilujícím máji býti pomoženo, aby dobro na zemi bylo posíleno a vědomí naší závislosti na milostech Božské Lásky procítěno a pochopeno. Ne rozumově, ale jemným citem, který je okrasou přirozených lidí. Nic protipřirozeného nemá dostávati posily z pomoci Světla.

Je nabíledni, že přírodní léčitel, který by odmítl léčení člověka, jehož cíle jsou protichůdné zákonům přírody, bude jím označen za domýšlivce nebo za člověka bez citu. Jest však skromnost v myšlení takového pacienta, že právě jemu se má dostati milosti uzdravení? Není tomu naopak?

Je hodně požadovačné osobivosti v tom, chtíti být zdrav cestou milosti ze Světla pro ochotné přisluhování temnu. To však takovýto nemocí postižený nevidí a nemá mu proto býti tento druh léčení nezodpovědně nabízen. Naopak, pro něj jsou nejvhodnější právě lékařské zákroky, při nichž není výjimek, neboť každé lékařství je povinno léčiti každého jako každý učitel je povinen vyučovati všechny žáky a každý státník vládnouti spravedlivě všem lidem a jako každý řemeslník a obchodník je povinen a ochoten vyjítí vstříc všem, kteří jeho pomoci a zboží potřebují.

Uzdravení léčivou silou magnetismu se však dostává každému jinak, což je regulováno vlastním vnitřním stavem pacienta, jeho poměrem k tomuto léčení a jeho poměrem k zákonům stvoření. Podle toho léčivou sílu také přijímá, oceňuje ji a využívá.

Snoubení souvislostí

Každý okamžik života, každá minuta i vteřina je registrována a píšeme jí obraz své duše na desku zákonů. Zákon zpětného působení nám pak vrací v dalším osudu účinky.

Byl-li náš postoj k životu zdravý, jsou účinky nyní takové, že nám ponechávají základní milost zdraví. Nebyl-li čistý, pak osudová blížící se vlákna přinášejí zakalení, které si najde onemocnění nebo rozvine dění, v němž se vybije důsledek minulého provinění v duchu a síle naší viny.

Do tohoto však zasahuje současný vnitřní stav člověka. Dobré chtění zmírňuje zlé následky minula. Jsou to živoucí obrazce přezhakování nebo spalování, které se odehrávají na okruzích lidského vyzáření. Při stejném nynějším stavu člověka, jaký byl v době tehdejší viny, probíhá tato až k jádru člověka a způsobuje tytéž pozemské poměry. Stejně tvrdě, jak se tehdy zachoval on, postihne nyní osud i jej. Při lepším stavu vnitřní žhavosti těžká, tmavá osudová vlákna blednou a zjemňují. Jindy procházejí barevným ohněm tavícího procesu, ztrácejí se. Jsou to nejzajímavější obrazy snoubení se dobrých osudových vláken záření minulosti s dobrým chtěním nynějším, což má mnoho překrásných, požehnaných projevů, jež by bylo možno pozorovat v nepřetržitém upřímném zájmu a vytržení.

Snoubení! Co v tomto slově spočívá při lidském záření, při tvoření našeho osudu! Snoubení jasu skýtá několikery jas a nové zušlechtěné projevy vzestupu duše a ducha v takové míře, že se nelze vymanit z úžasu krásy. Je to krása stále živá, chvějící a vlnící se, stupňující se i vyrovnaně klidná a přesto, že udržuje svůj pevný charakter, do určité míry proměnná, stále nová a svěží. S podněty výchvěvů, jejichž žhavá krása vytváří neustále nové obrazce snoubících splnutí.

Zde si člověk může nejlépe uvědomit, že v křížení záření je všečen život, všechno zušlechtění a jásavé využití, všeho přitakání životu, prostě nekonečná krása osudového i nad osudového dění.

Proto pocíťování a pozorování záření při nemocech je neobyčejně zajímavé a poučné. Mnohem zajímavější je však sledování záření zdraví při dobrých životních proměnách. Nejzajímavější a nejpoučnější je však sledování záření při odchodu z této země a to bezprostředně před tím a potom. Je to přepojování záření na jiné druhy projevů lidské existence, které přináší mnoho změn. Poučení pro život je tu nejpodstatnější, neboť přichází přehled výsledků jak duchovního života, tak mnohdy i celého bytí, jeho extrakt, jeho konečný závěr. To je nejpoučnější.

O těchto nádherných proměnných dějích stavu záření lze však stěží psát. Slova nestačí vyjádřití měnící se šíři proměn a sledovati je, jsou příliš hrubá, pomalá a nepružná a bylo by snad zapotřebí popsat celou knihu o jednom prožití, jestliže by mělo býti ozřejmáno nejpodstatnější bez nebezpečí ztráty souvislostí. Podrobných popisů však není zapotřebí, neboť každý člověk se má sám stát citovějším a naučit se prožívat zadním mozkiem události, které k němu promlouvají řečí duchovního poznání.

Je vhodné tu upozornit, že strohé přemýšlení předního mozku toto vnímání přehlušuje, čímž se ono rychle v nitru ztrácí.

Zdravé citové prožívání je nejúčinnější a nejvlivnější vývojovou silou, neboť sahá do hloubek duchovního zrání pro věčné životní proměny a růst. Ono jde ke kořenům lidského duchovního zdraví, v němž spočívá záslib obnoveného života a ohniska jeho jasu.

Prostředí člověka

Každý člověk žije v prostředí, které ke svému vývoji a růstu nezbytně potřebuje. Pouze v něm může získat vyrovnanost své vlastní povahy.

Mnozí žalují na poměry, v nichž žijí, že je zdržují od dobrého chování. Ony opravdu mnohdy zdržují, ale nejsou to poměry samy, nýbrž vztah duše, který tyto poměry spoluvytvářel a který je nyní potřebuje pro oprostění od sklonů, jež nejsou se zákony stvoření v souladu.

Jinak řečeno: naše okolí je obrazem naší duše.

Namáhejme se, aby bylo krásnější a čistější, prozářeno pochopením a láskou, naplněno úctou a vzájemným vycházením vstříc, prostoupeno touhou po lepším a ušlechtlejším a korunováno věrností. Především však musí popud vycházeti z nás, popud trvalý, který vystupuje z nitra a je míněn opravdově. Pak může pomocně zasáhnouti i naše okolí. Naše prostředí nám dává možnost poznati se. V tom je pro nás všechno. Abychom se však poznali, k tomu potřebujeme vnitřní klid a vyrovnanost a velikou, velikou touhu po pravdě, aby se každý z nás stal tím, čím býti má a již dávno býti měl: člověkem!

Převážná část lidstva nebydlí dosud jako lidé, jejichž původ je ve výšinách a kteří proto mají svoje okolí uzpůsobovati ušlechtilým formám svého původu. Naopak, oni velmi často bydlí v prostředí, které je ubíjí, tísní a dráždí k nerozváznostem, v okolí, které je opakem jemné ušlechtilosti.

A přece by měli a mohli získati nebo vytvořiti si prostředí vhodné, které by je povznášelo, v němž by se cítili ničím netísňeni a které by napomáhalo, aby se ve výstřelcích svého charakteru zjemnili a probouzeli k čistému projevu lidskosti.

Kdybychom znali, jak veliká je to pomoc pro vývin našeho ducha a jeho zušlechtnění, budovali bychom horečně stavby, v nichž bychom byli vskutku doma, to znamená v odlesku světlých výšin, v domově, který hřeje a připomíná, zjevuje a pobízí k lepšimu, rytířskému a ušlechtlejšímu chování. Neboť to, co je budováno jako odlesk výšin v touze po kráse, má v sobě nejen praktické náležitosti, ale spojuje člověka s krásou forem světlého prostředí.

Tyto formy jsou tak různého druhu, že jejich obměny nemusí doznati konce. Lidé mají proto nesčetně možností a předpokladů budovati své příbytky a jiné budovy, celé vesnice, města, lázně, továrny a všechno pro lidské působení, co vyžaduje přístřeší v kráse lidského druhu.

V nových dobách bude nezbytně dbáno na vhodné prostředí, které slouží jak duševnímu, tak i tělesnému zdraví a výchově ke zjemnění. V~požitku krásy, která je ze světla, je nutný požadavek nové lidské bytové hygieny.

Všimněme si zde poněkud symboliky domácího prostředí. Rozhlédneme-li se po svém bytě, zjistíme, že všechno, co nás obklopuje, něco symbolizuje, o něčem nám vypráví, něco zjevuje.

Čtyřhranné obytné místnosti a celé budovy jsou odleskem čtyř zákonů, udržujících všehomír. Kolmé střechy zjevují trigon vlády. Obdélníkové tvary oken, dveří, stolů, nábytku, obrazů atd. symbolizují hrubohmotnost a výhledy do různých dění. Kulaté tvary symbolizují prvotní stvoření v nepomíjivé věčnosti a všechna vyzáření, jejichž koloběh je neustále živý, nekončící, uzavírající se a kolující ve věčném pohybu dění. Elipsovité tvary znázorňující zpomalený pohyb světů v hrubohmotnosti, nebo pohyb výchvívů ze dvou či tří ohnisek bytí.

Židle, stoly i jiný nábytek se čtyřma nohama znázorňují vládu, spočívající na čtyřech zákonech udržení.

Pletené a háčkované domácí pokrývky, dečky, výšivky a tkaniny všeho druhu znázorňují živé proudy a tkaní v různých druzích stvoření i různá vyzáření bytostné přírodní zákonitosti tvoření, případně křížení světlých proudů s rozličnými jinými výrony bytí.

Nádoby symbolizují přijímání milostí a podržení jich k užítku a službě. Jakési rozechvěním nastavené dlaně k zachycení hojnosti z výšin.

Světla svící planou vzhůru v plamenech uctívání. Tak má planouti i duchovní chování, úsilí a touha a tak se mají též v člověku rozhořeti ctnosti a dík.

Elektrické světlo, dopadající shora zvěstuje jas výšin, který prosvětluje temnoty, aby všechno stvořené vyvstalo v tvořivé kráse své účelnosti.

Teplo, uvolňované spalováním různého topiva v kamnech, má pouze směr vzestupný. Stoupá nejprve vzhůru ke stropu a odtud přibývá stále níže, až oteplí celou místnost. Největší teplota jest však vždy nahoře tak jako ve vesmíru je vždy největší žár nahoře. I komínem směřují plameny, teplo a kouř vzhůru do výše, nad příbytky lidí, směrem k nebesům.

Není prostě ničeho, co by neneslo v sobě vědění výšin, co by nespĺňovalo zákonitost. Všechna tvořivost je ovlivňována a řízena shůry a každý předmět, každý stavební výtvar, každá květina i bytost skrývá v sobě vědění o životě ve výšinách. Lidské tělo nejvíce, neboť ono je celým stvořením v malém, je nejdokonalejším a nejvíce zjevujícím výtvozem přírody.

Jeho objasnění by zasluhovalo podrobného studia a úvah a přineslo by jasno též do mnoha nemocí, jejich vzniku a příčin. Blízká budoucnost to jasně ozřejmí.

Každý bude věděti, že má budovat ušlechtilé domácí prostředí, pro dobro své a svých milých. Že v tom může nejsnáze a nejvděčněji uplatňovat příkaz zákona krásy a zjasnovat své okolí ve smyslu vývojového zrání.

Část 3. Léčivost magnetizmu

Jak se projevuje síla léčivého magnetismu

Z prostředníka léčivého magnetismu plyne proud síly dlaněmi a konečky prstů rukou na chorá místa pacientova, na místa příčin nemocí, nebo všeobecně do soustavy vyzáření.

Chorá místa, nebo místa příčin nemocí jsou větším příjemcem síly než místa zdravá a proto ruka s léčivou silou je k nim více přitahována. Je tam jakési vakuum, prázdné místo v záření, nebo záření zakalené. To chce býti doplněno nebo zjasněno.

Doplněním nebo zjasněním záření způsobují se i změny v krvi a v tělesných buňkách, které se nově reorganizují. Dosazuje se pořádek, jak v tělesné soustavě pozemské, tak i v astrální a jemnomotné.

To má mnoho důsledků a změn, které téměř každý, kdo sílu přijme, konstatuje ulehčením, nebo pocitem svěžesti jako po koupeli a pod. Je to lázeň jemnějších těl, které proud léčivé síly očistil a osvěžil zjasněním vyzáření, jako doplněním.

Nechtěl by býti rozváděny pocity při zmírnění bolesti těla a podobné úlevy, které každý léčený zná a nejsou ničím novým, i když nejvíce kýženým. Málokdo však dovede sledovati vnitřní pocity, kdo není zvláště jemnocitný.

Proto byly v knize "Osobní záření" popsány okruhy vyzáření jemných soustav magnetičnosti, vlnivé, živé a stále vibrující. Jim léčivá síla pomáhá, u nich koná své dílo, roztáčí je, zjasňuje a uspořádává. Člověk si pak má nastolený pořádek nadále udržeti tím, že zdravé výchvěvy zachová v neustálém chodu, čili když v sobě rozvlní sám za sebe chybějící výchvěvy pro nutnou harmonii. Pro harmonii své bytosti i pro harmonii působení.

Léčivá síla, jež probíhá tělem, nezůstává tedy jen v tomto těle, ale naplní a oživí chybějící okruhy vyzáření, pokud je povahová negace pacienta zcela nebrzdí.

Čím je pacient k dobru odhodlanější, tím je otevřenější příjmu síly, a tím mohutněji může ona zapůsobit.

Nezáleží tedy jen na prostředníku léčivé síly, na tom, jak vroucí poměr má on k pomocím shůry, ale především také na pacientu a jeho vnitřním stavu, na pokorné touze po polepšení, na snaze po vědomém světle pravdy.

Pak může býti léčivá síla i vítaným pomocníkem při zjemňování smyslů a zjasňování proudění, výchvěvů a vyzáření. Též pomocníkem k rozvoji vlastností a povzbuzovatelem dobrého chtění. Působí osvěživě i na rozvinutí vloh, darů, schopností a světlých omilostnění tím, že pomáhá k nastolení pořádku nejen v těle, ale i v astrálním a jemnomotném vyzáření, čímž může člověk vědoměji, přirozeněji a jasněji uskutečňovati svůj vývoj na zemi.

Mnohým blížícím se tělesným chorobám může býti včasným léčením předem zabráněno, neboť doplněné záření nedává nemoci uchytit se, zahnízdit, ujmout. Naopak, léčící síla pomáhá strávit blížící se zkazení již v okruhu osobního vyzáření, takže k projevování se v těle nemusí dojíti nebo dojde jen zeslabené. K tomu je však zapotřebí, aby duchovní, duševní a tělesný okruh živě vyzářoval, aby léčený poskytoval také ze sebe možnost obrany.

Účelem léčivých sil však není dělati trvalou ochranu, je to zásah ulehčení na určitý čas. Během něho má člověk sám ze sebe vyvinouti sílu k doplnění záření, jež mu chybělo. Nezměnili se k tomu, bude toto záření časem opět postrádat a tím znovu přivolávat nemoc.

Léčivá síla umožňuje nemocnému pocítit, jaký by měl být jeho přirozený jemnomotný stav a pomáhá mu vyvinout úsilí, které dosud postrádal.

V pozemském těle léčivá síla způsobuje pořádek. To je nesmírně důležité. Všimněte si například buněk. Jsou-li zdravé, krouží v nich život, podobný kroužení planet kolem slunce. Je to vesmír v malém. Jestliže však nějakým rušivým tlakem je způsobena disharmonie, nastávají poruchy a rozklad, tedy onemocnění tkáně, její rozpad. Jiný tlak způsobuje přebujení,

jež je stejně zhoubné pro tělo. Tak vzniká mnoho dosud nevléčitelných nemocí, ucházení bílkovin, rakovina a jiné.

Jestliže je však odstraněn rušivý tlak a léčivou silou zapůsobeno k prozáření nemocného orgánu, mohou se buňky zreorganizovat, čímž nastane zastavení rozkladného procesu, případně u těch buněk a orgánů, u nichž je to možné, nová přirozená výstavba.

Magnetická síla nastoluje pořádek v magnetickém kroužení. A pak si tělo pomáhá již především samo. To zní zcela jednoduše. Odstranění příčiny zhoubného rušivého tlaku je však vázáno na změnu člověka. To není již věc tak jednoduchá, není-li ochoty a dosti vnitřní mravní síly k životu podle zákonů přírody, zákonů stvoření! To je nutno vzítí vždy na vědomí při tomto požehnaném druhu léčení.

Rozsah magnetické léčby

Z hlediska tělesného lze říci, že osobní magnetismus léčí všechna onemocnění, u nichž je biologická změna vůbec možnou, kde může nastati reorganizace rozrušených buněk nebo přirozená změna stavu. V tom je dalekosáhlé pole působnosti. K tomu přistupuje proces ulehčující, občerstvující a povznášející.

Je tedy osobní léčivý magnetismus nepřetržitým zdrojem léčivých zásahů v tělesnosti. Nad to jeho hlavním polem působení jsou zásahy do vyzáření a tím do těla astrálního a jem-nohmotného. Co zde všechno může způsobiti, zdálo by se při podrobném studiu zázračné a nepochopitelné. Dále léčení zářením přímo nezasahuje, neboť duševní vlastnosti a duchovní schopnosti jsou vyzářením svobodné lidské vůle a pod jejím přímým rozhodnutím. Zde pomáhá povznesením a zjasněním chápání.

Léčení zářením odstraňuje všechny nedostatky podvědomé činnosti. Do vědomé činnosti svobodné vůle nemůže přímo zasahovat, zde může pouze nepřímou napomáhat. Každý přímý zásah do svobodné vůle by byl proviněním, násilím, což touto silou ani nelze. Ona působí pouze v zákonech.

Účinky léčení zářením sahají tedy až do podstaty jemnohmotné, co je nad tím, musí rozzářiti člověk sám.

Mimo samého pozemského těla a všech jeho orgánů a smyslů léčí nedostatečně živé lidské proudění, výchvěvy a záření. V nich je obsaženo pro zdraví téměř všechno. Vlastnostem, vlohám, darům a schopnostem může jenom napomáhat, neboť ty jsou výronem vnitřního samostatného a svobodného úsilí každého lidského jedince.

Dosah léčivých možností je značně veliký. Sahá daleko nad možnosti lékařské vědy, jejíž dosavadní pojem duševních nemocí nemá s opravdovým pojmem duše téměř nic společného. Jsou to převážně nemoci těla astrálního a jemnohmotného, které dosud lékařská věda opomíjí a zahrnuje je paušálně pod pojem nemocí duševních. Nemoci duševní jsou však zcela jiného druhu a způsobuje je nedostatek dobrých vlastností v člověku, případně člověkem živené vlastnosti zla. Nemoci těla astrálního a jemnohmotného jsou velmi četné a vyplývají buď z nedostatečného spojení podstat v člověku nebo z jiných velmi různých příčin. Nedostatečné spojení podstat v člověku vzniká nesouladem duchovního či duševního vyvážení s tělem. O tom bude dále podrobněji pojednáno.

Další četné nemoci vznikají z nedostatečného vyzařování nebo z nedostatečné činnosti magnetických okruhů, které mají podpořiti žádoucí vývoj. Člověk opomíjí vývojové potřeby z neposlušnosti hlasu nitra a zanedbává je, což způsobí za určitých podmínek vykojení z normálního stavu nebo i stav poblouznění. V nynějších dobách je zejména mnoho důvodů pro to, aby byli lidé takto postiženi.

Astrální a jemnohmotné tělo má své požadavky a potřeby, podobně jako tělo pozemské. O pozemské však snadněji pečujeme, neboť je vidíme a cítíme jeho potřeby všemi tělesnými smysly. Avšak astrální a jemnohmotné vycítění dalších lidských potřeb nám pro naše hmotařství uniká. A přece se je musíme naučit též znát, respektovat je a dát jim co potřebují.

Astrální tělo chce žít potravou zjemnělých smyslů, jemnohmotné tělo chce žít výrony blaživých proudů a vibracemi osvěžujících výchvěvů a záření. Duševní a duchovní potrava je ušlechtilé vnímání krás světa, prohloubené vědění, dobrá literatura, umění, hudba a nová, stále hlubší prožívání, prostě duševní život. Jak nesmírně mnoho nových dojmů vzbuzuje vroucnost života v nebývalé šíři prožívání a chápání, které tělesnému člověku unikají, poněvadž je nevnímá!

Právě materialističtí lidé se však domnívají býti nadmíru chytrými, neboť mají často spolykáno mnoho rozumových vědomostí, které žel málokdy vybočují z okruhu tělesnosti, země, hmoty. Jsou velmi činní a duchaplní, ale jen v rámci myslící živočišnosti.

Čím blíže dosahujeme svým poznáním k jádru života, k duchu, tím nádhernější výhledy se rozvírají a tím více života v nás koluje. Poznáváním v prožití vstupují do nás nové výchvěvy bytí a kráčejí s námi zjasnělé obzory nových vědění, lidské duchovní podstatě bližší, přirozenější.

Pak lépe pochopíme potřeby nad tělesného života, jejichž nedostatkem mnohý člověk chřadne

a trpí. Tak kupříkladu astrální tělo, ona jemná forma hrubohmotného těla! Jak roztrhaný, pocuchaný, nedostatečný je většinou tento šat, zhotovený z jemných tkanin záření. Zde se naskýtá široké pole působnosti pro léčitele magnetickou léčivou silou.

Astrální tělo je součástí jemnějšího lidského já a má i stejnou velikost a tvar jako tělo hrubohmotné. Reaguje však lehčeji na vnitřní změny svou snadnější přizpůsobivostí. Člověk, viděný astrálním okem, se mnohdy člověku ani nepodobá. Jeho temné sklony a vášně, jeho zvířecí choutky činí z něj obludu, příšeru, netvora. Při dobrých lidských snahách je však forma astrálního těla krásnější než pozemské tělo, je zjasnělé a jemné, třpytné a zářící, prozářené dobrým chtěním. Pak je radostno je zřít. I výraz člověka v tělesnosti se jeho vlivem mění k dobrému, doznává přeměny k ušlechtilosti.

Astrální tělo je právě nejčastěji porušováno, znaveno, zemdleno. Jen vnitřní žhavá radost je udržuje čilým a zářícím, tedy nasyceným. Jinak žízní, hladoví a trpí. Zemdlí-li až po bod nezájmu, /viz Obr. č.8/ přirozeně, že se jeho forma podle tohoto stavu mění a přetváří ve formu zosobněné nudy. Nebo nabývá forem zlostné nespokojenosti, pyšné osobivosti, chtivé žádostivosti atd., podle stavu niterného poklesnutí.

Lidi, klesnuvší na bod nezájmu a níže, nelze léčivou silou osobního magnetismu léčit. Ona je milostí, kterou tito lidé nejsou schopni přijmout a zužitkovat. Všem ostatním, vnitřně oživeným, probuzeným, uvědomělým, je vítaným dobrodiním a kýženou pomocí při jejich utrpeních, prožíváních a splátkách vin.

Co je to bojů při duchovním oživování, při probouzení a uvědomění! Kolik krvácejících ran člověk utrhá, nebo si sám způsobuje! To pochopí jen ten, kdo v tomto zhrublém světě nastoupil cestu vzhůru z bludišť starých názorů a ze spleť rozumových, nebo nevěrně fanatických nauk. Tyto rány hojiti je především v moci síly léčivého magnetismu.

Rovněž jemnomotné tělo, jež je čistší a jemnější podstata jednoho z obalů ducha! Jakou výživu a péči potřebuje! Kolik prohloubení vědění a povznášejících zážitků, kolik do zákonů stvoření vřazujících se rozhodnutí, kolik kázně a vědomí sebe sama jako součásti stvoření! Z toho pak plynou vlny radostných záchvěvů, které stupňují poznávání až k osvětlení, jež jediné je přechodem k blaženému duchovnímu tvoření.

Každé opomíjení nutnosti vývoje v dobách předpokládané zralosti je proviněním a způsobuje vážnutí v jemnomotném těle a tím příčinu nemoci, která přesně odpovídá druhu provinění.

Projeví-li se však provinění až v hrubohmotném těle jako nemoc, pak bývá teprve předmětem léčebné péče. Ne dříve. A přece byl člověk vnitřně churavý již dávno dříve.

Léčivý magnetismus pomáhá především zdolávatí přímou příčinu nebo jemnomotné a astrální průvodní jevy rušivé příčiny. Jak obsáhlé jsou možnosti onoho léčení, by se při podrobnostech rozrostlo do nepřehledných obšírností.

Stačí k závěru říci, že léčivá síla osobního magnetismu způsobuje hlavně soulad duše a těla a tím navozuje vyrovnanost a napomáhá k všestrannému, plnému zdraví.

O důvěře a shodách záření

Výsledky léčení osobním magnetismem - zářením, jsou převážně závislé na důvěře pacienta v možnost uzdravení touto cestou milosti. Bez důvěry je zásah velmi ztížen a nemůže mítí trvalejší výsledek.

Ovšem nelze vždy zaměňovati chvilkové rozumové mínění za víru nebo nevíru. Víra vyplývá z citu a nastávají někdy i situace, že pacient má rozumově mnoho výhrad a zdánlivě i nedůvěry a přesto je síle otevřen. Je to volání jeho duše nebo žízeň jeho ducha, skýtající podmínky pro možnost léčení, přesto že pacient se rozumově chce brániti. Naskýtá se nescetně mnoho pokušení, aby jeho nitro bylo zvikláno. Nastávají situace přímo groteskní, je podrobován zkouškám důvěry svého citu a odolnosti vůči tomu, co včas v sobě nepotlačil, slepým důvodům strohého rozumu.

Pro léčení magnetismem je ideálním stavem, když pacient věří v léčivou sílu a když vědomě přistupuje k tomuto omilostněnému daru. Takoví pacienti jsou léčícímu radostí a při ošetření je cítit, jak výchvěvy požehnání se snašejí k oběma zúčastněným. Mnohdy téměř slavnostní ovzduší to dává poznati.

Jinak je tomu u shora zmíněných pacientů, kteří jsou sice v jádru dobří, důvěřiví, někdy přímo dětského srdce, avšak zápasí se svým rozumem, který se jim stále staví v cestu a sehraje jim někdy kousky velmi důrazně říkající : " Ještě jsem tu také já, tvůj nejlepší rádce, jinému nevěř!" Tito lidé vedou těžký vnitřní boj než svůj rozum ukázní a učiní jej užitečným služebníkem citu.

Dále jsou duchovně lhostejní lidé, kteří uvítají vše, co jim pomůže, jen "aby se dobře měli na zemi", ale nezajímá je, co vyžaduje tato síla, jak se mají chovati nebo proč je vědomý život důležitý. Hlavně když je jim v jejich tísní pomozeno. Starají se jen o sebe sama a poněvadž jejich obzor nevyžaduje žádného rozšířeného vědění, mohlo by je nakonec všechno vyrušovat z jejich nedotknutelného klidu. Přijímají sice každou pomoc jim poskytnutou radostně, ale méně radostně jsou oni ochotni vyjíti vstříc svým bližním. Je to druh sebemilujících, jejichž zájmy jsou omezeny na úzký okruh jejich nejmilejšího já.

Další nevhodný druh pacientů jsou ti, kteří vše stále kriticky zkoumají a chtějí teprve z výsledků nabytí důvěry v tento druh pomoci. U nich se zhusta stává, že všechno probíhá tak, aby jejich kritický rozum přišel na své. Mají situaci kladného poměru k dobré věci stěžovánu do nekonečna. Neuvědomují si, že na jemnější podstatu nelze bráti měřící hodnoty určené pro hmotu a že dobrá věc se nevzpírá, aby jimi byla blahosklonně uznána. Je tady s jejich i bez jejich uznání. Oni jí smějí jen tehdy konstatovat, když jsou citově otevření. Pak teprve vycítí a mohou sledovat podstatu a cíl léčení, ne podružné jevy, které někdy drze a křiklavě chtějí přehlušiti to hlavní.

Blaze těm, jejichž důvěra ve věc samu je dosti silná, aby odolala všem náporům pochybností. Jejich léčení a to ne pouze hrubohmotného těla, vede pak ke kýženému cíli!

O odpůrcích magnetického léčení není třeba se zmiňovati. Není jich mnoho a díky cennosti lidského zdraví nejsou sto trvale se udržovat ve své zpozdilosti či pošetilosti.

Je však na místě se ptáti: Může léčitel magnetickou silou vyléčit všechny pacienty?

Nemůže. Pouze ty, kteří se mohou vhodně svými duševními výchvěvy spojití s jím zprostředkovaným zářením. Tím není řečeno, že by léčitel nemohl předati záření každému, avšak předaná síla nemůže býti patřičně využita a tím nenastane žádoucí výsledek, což způsobí zbytečné rozladění, případně nedůvěru v tento druh léčení vůbec. To by nebylo nikomu prospěšné, a dobré věci by to ublížilo.

Nelze proto doporučovati léčení všech pacientů léčivým magnetismem bez jakéhokoliv výběru, nebo z důvodů, které s možností léčení mají pramálo společného, tedy ku příkladu pro příznivou hospodářskou situaci pacienta, pro jeho postavení atd. Důležitá je možnost nebo nemožnost spojení pacienta s druhem předávané síly. Když při léčení osobním magnetismem bude toho dbáno, bude méně rozladění, polemik a zklamání a více spokojenosti na obou stranách. Jen tam, kde se druh pacienta a jeho nemoci shodne s druhem léčitelovy magnetické léčivé síly, jsou dány příznivé podmínky k úplnému vyléčení.

Sem spadají tak zvaná zázračná vyléčení nejtěžších, lékařsky nevléčitelných chorob. I v méně příznivých podmínkách může však nastati uzdravení, v každém případě ulehčení a osvěžení. Ideálem však zůstává plná shoda druhů osobního záření pacientova s druhem osobního záření léčitele a tím nejpříznivější zprostředkování léčivé síly. Pak jsou výsledky všestranně uspokojivé, ba většinou nejdříve překvapivé. Lze vyléčiti nemoci dosud nevléčitelné.

V tom je veliké dobrodiní tohoto druhu léčení na poli tělesném. V dalších druzích lidského zdraví je potřeba tohoto druhu léčení u příčin nemocí zcela bez konkurence. Vždyť příčiny nemocí v jemnohmotném porušeném záření nebyly dosud předmětem reálných studií a úsilí, tím méně vážného a odpovědného vědeckého bádání. Tato doba je teprve před námi.

Léčivá síla je určena lidem dobré vůle. Ne každý člověk je schopen ji vděčně přijmout, čímž se sám oddaluje od možnosti uzdravení, i když by mohl býti též tohoto dobrodiní účasten. Pro rozumový druh lidí je všeobecně vhodnější jen rychlý a energičtější zásah lékařský, který více vyhovuje jejich snaze vyrovnat se s pozemskou skutečností, aniž byl pohled zaměřován na příčiny a původ jevů, pro něž oni nemají pochopení a ochoty, ani snad vnitřního, jemně citového uzpůsobení.

Pro tyto lidi je lékařská věda obzvláštním dobrodiním a předmětem jejich důvěry a to zcela správně a odůvodněně. Vždyť navrácí každodenně milionům lidí všeho druhu zdraví způsobem, který je výsledkem staletých zkušeností.

Lékařská věda také léčí pokud možno všechny pacienty stejně pečlivě a to právem. Je to jejím příkazem a povinností.

Léčení osobním magnetismem je však darem navíc. Jím lze pomáhati jen tam, kde je člověku zjevnou touha po dobru, i když je mnohdy ještě přikryta struskami nevědomostí a omylů. Pacientovy oči a vyzařování srdce tuto touhu prozrazují.

Nemístná nebo předčasná pomoc by vracela pacienta znovu do prostředí jeho malicherných osobních zájmů a sklonů. Tím by se nestala pomocí ke vzestupu, nýbrž brzdou, což by stále odkládalo nutné probuzení ducha. Je-li nutné duchovní vývojové probuzení možné jen utrpením, pak je ono prozatím tou nejlepší a jedinou pomocí. Není jiné. Jedná se při něm přece o záchranu pro celé bytí, ne pouze pro tento krátký životní úsek. To nelze přezíratí.

Všude tam však, kde je srdce otevřeno dobrému a čistému, radostně pomáhati je zákonem milosrdenství. Milosrdenství je určeno trpícím, slabým, poníženým, ne však zlovolným. V tom je splnění přikázání: " Milovati budeš Boha svého nade všechno. " Budeš posilovati to, co chce žítí v jeho vůli, co jej chce milovati. Pak můžeš také " svého bližního milovati jako sebe samého. "

Vycházení vstříc bez splnění první části přikázání nebylo by výstavbové, naopak bylo by zlem. Nová doba chce však přinášeti jen dobro, pravdu a posílení skutečných hodnot věčnosti v člověku a ve všech tvorech tohoto pozdějšího stvoření. Léčení zářením je tedy léčení výstavbové, ne všeobecnou pomocí. Neboť síla k němu je dána shůry pro obnovu života světla na zemi.

Někteří pacienti proud léčivé síly cítí a zjišťují i kudy probíhá. Jiní necítí zřehla nic. A přece i jejich léčení je úspěšné. Není tedy účinek léčivé síly závislý na tom, zda jej pacient vnímá, zda jej smyslově pociťuje nebo o něm neví. Jako u všeho je i zde prožívání vědomé a nevědomé. Že vědomé prožívání je cennější je lehce pochopitelné. Vědomé prožívání se však netýká pouze vědomí smyslů. Někdo léčivý proud smyslově nepociťuje a přece tento druh léčení zcela vědomě prožívá. Jeho duševní vnímání nebo vycit'ování je silnějším vjemem a skýtá větší dávku důvěry než vjemy pouze smyslové.

Smyslový vjem je bezprostřednější, hmatatelnější, tedy rozumově doložený. Jemnohmotné vnímání je více tušením, vycit'ováním, tedy věcí důvěry a víry, případně věcným zkoumáním jemnějšími smyly a citem. Člověk tohoto druhu ví, že pomoc léčivé síly je zcela správná, je o ní přesvědčen a důvěřuje její hojivé moci přesto, že v počátcích nemá o ní žádného zjevného důkazu. Jeho hlas citu, hlas svědomí je však důkazem nejsilnějším, neboť, jak již dříve bylo řečeno, skutečnost duševní a duchovní je stejně věčná, ba pro člověka s duší a duchem věcnější než skutečnost pouze pozemsky tělesná. V tom tkví jádro všeho chápání magnetického druhu léčení.

U člověka, který smyslově pociťuje tok léčivé síly, je duševní a duchovní důvěra posílena i praktickým důkazem její jsočnosti. Jestliže by však nenásledovalo duševní a duchovní prožití, nebyl by její účinek ani tak trvalý jako u člověka, který sice nemá smyslově pociťova-telného důkazu, ale vnitřně prožije vroucí děj blaženého povznesení.

Kdo však nevnímá léčivou sílu ani smyslově, ani vnitřně, tedy kdo je k ní apatický, ten vlastně mimoděk pomoc léčivou silou zdržuje či odmítá, i když ji nezbytně potřebuje. Svým lhostejným postojem se s ní nespojuje a nedopřávají požehnaného zapůsobení. Ona tu přesto je i bez jeho uznání, není však pro něj, dokud v něm záporný postoj k duchovním cílům života neprolomí hráze strohé, tvrdé a vyšším projevům života nepřístupné, mnohdy až nepřátelské rozumovosti, která je největším odpůrcem skutečně přirozeného života.

Léčivý proud síly probíhá u mnoha pacientů přibližně stejným způsobem, i když se v účincích a průběhu různí. Někdy však nastává průběh výjimečně krásný a hřejivý. To v případě, když pacient je celým nitrem účasten a shůry se snaší záslibná dobrotivost plným tokem uzdravujícího omilostnění. Tu proudy léčivé síly nabývají větší žhavosti a její tóny jsou vroucnější, velebnější, jasnější, takže celé jemnomotné okolí tone v živé záři, jejíž výchvěvy zní čistými melodiemi písní a dobrotivosti Boží.

I tyto písně jsou však vždy jiné a doprovázejí omilostněný zásah, v němž duše zúčastněných jihnou v blaživém povznesení. Z jednoho zdroje léčivé síly proudy plynou a přece vždy jiný je průběh léčivého ošetření v neviditelném a přece tak působivém světě střední hrubohmotnosti, významně působící na tělesné uzdravení.

Často slyšíme vyslovenou i nevyslovenou otázku, zaměstnávající nemocné. Budu ještě zdrav? Zdrav? Je v ní obsažen smutek, tíseň, lítosl: a žal i skrytá naděje, která by nejraději člověka cele ovládla. Právem. Vždyť možnost uzdravení spočívá v člověku samém. Mohl by býti připraven uzpůsobit podmínky, aby byl opět zdrav!

Spisovatel Abd-ru-shin řešil celý tento problém jasně a jednoznačně v odpovědi na otázku, která mu byla ve vztahu k léčení položena. Odpověď zněla: "Vkládáním rukou plyne nová životní síla do nemocného. Kristova slova: "Staniž se podle víry tvé", jsou též zde klíčem k průběhu. Výsledek se řídí zcela hodnotou člověka, to znamená, jak dalece je cenným, aby byl vyléčen, nebo jinými slovy nynější doby: jak si skutečně vnitřně stojí, ne jak si to sám předstírá. Na tom stupni, ne více a ne méně, obdrží své uzdravení! "

Také toto se utváří zcela ve vratném působení neúchylných zákonů stvoření. Kdo je vnitřně obrácen k temnu, nemůže přijmouti do sebe sílu světla k uzdravení a kdo nechce, tomu nemůže býti uzdravení vnuceno! Síla světla povoláného prostředníka pak od něho odplyne pryč. Přesně jako u evangelia. Sám Kristus nemohl nikoho přivést do nebeské říše, kdo se nevěradil do jeho evangelia, to znamená, kdo nežije podle něj.

Vřelé přání po uzdravení je zajisté též uzpůsobením vedoucím k přijetí a zapůsobení síly.

Schopnost k přijetí síly dobra

V nynějších dobách pustého materialismu není mnoho lidí schopných vědomého přijetí síly léčivého magnetismu. Jestliže se přece mnozí s obtížemi dostávají ven ze začarovaného kruhu pochyb a nevíry, k věci smyslově nepocit'ovatelné a dosud vědecky neprobádané, pak není řečeno, že by se roj jejich pochyb nemohl stupňovati dále. Mají k tomu staré důvody.

Jedním z nich je urychlené vyžívání karmy, tj. náhlé čilejší plynutí splátek starých vin, která se po léčivém magnetickém zásahu může rozpoutat, aby konečný cíl, všestranné uzdravení, se mohlo jednou s blažeností přiblížiti. Urychlené vyvíjení karmy však snáší s neotřesenou důvěrou jen opravdu silní lidé, lidé vskutku dobří, jejichž pokornou a opravdovou snahou je, splatiti v tomto životě co nejvíce důsledků starých osudových vin, aby mohli začít po oproštění se ode všeho starého balastu život nový, ke štěstí a požehnání. K tomu je zapotřebí mnoho skromnosti a celého chtění po poznání opravdového dobra.

Dobro není vše, co se za dobro vydává a co bývá často i většinou lidí za dobro označováno. Dobro spočívá především v plnění zákonů vývoje. Tu hřeší kde kdo, neboť vývoj je rád zanedbáván. Vždyť klid je tak sladký. Klid -ustáleného myšlení a starých návyků, rozbředlých pocitů a pohodlného dosavadního stavu.

Zlo zanedbávání však málokdo uznává a nesnaží se je poznati. Málokdo je ochoten dospívat k novým, hlubším poznatkům a s jejich přijetím odkládat staré zvyklosti a omyly. Vpravování se do nového, zákonitějšího a tedy lidštějšího, vyžaduje námahy a jarých rozhodnutí a činů, práce i odříkání, neustálé vlastní akce a splňování, prostě čilý pohyb ke kráse a zušlechtění.

V tom je cesta ke zdraví, to vytváří podmínky plynulého rozvoje hodnot dobra v nitru. Člověk je od přírody prostoupen ideou zušlechtění všeho daného a neustálými popudy vytvářeti nové, ještě hodnotnější, které jej vřazuje do souznění s vesmírným děním a jeho pohybem vpřed a výš.

Nic nesmí ustrnout. V zastavení je zkáza, tlení, smrt. Ve zmeškávání či nedostatečích lidského duchovního vývoje číhají nemoci jako tíživé úroky z prodlení, jimiž se stávají splátky starých vin ještě tvrdší a neúnosnější a vytvářejí se potíže nové.

Lidé, kteří nedělají nic zlého, se domnívají, že svým neděláním zla jsou dobří, aby však byl člověk dobrý, musí dobro uskutečňovat. Musí neustále aktivně vytvářet krásu, spolupracovat s řádem světů, s řádem přírody a plnit lidské určení. Jinak zanedbává sebe i své okolí. Člověk zanedbaný však není dobrý, on v domnění své dobroty dokonce zahrňuje.

To se často stává lidem, kteří jsou slepě věřící ve všech vyznáních i politických směrech a někdy i módních vědních naukách. Pravda se má stále ověřovat, ona chce býti hledána a nalézána, vyžaduje neustálé pohotovosti a bdělého zkoumání, strohé věčnosti i povznášejícího idealismu, skromnosti i nadšení.

Lidé dobří jsou lidmi neustále učícími se, směřujícími k novým metám a ochotnými po věcném poznání nového a lepšího odkládati staré ustrnulé. Jsou to lidé vývojoví, ladící se s rytmem zákonů věčnosti. Jim je pak zpravidla shůry všestranně pomáháno podle výstižného rčení: "Človče, přičiň se a Bůh ti požehná!"

Bez vlastního přičinění není požehnání a ani jej nemůže býti. Požehnání nutně vyžaduje pohyb, který je předním zákonem stvoření a jedinou silou vývoje. Pohyb ve všech věcech, ve vytváření hmotných hodnot, v duševním zachvívání a obohacování i v duchovní tvořivosti. Všude následuje požehnání až po projeveném pohybu a to po pohybu radostném, láskyplném, přirozeném.

Jen v pohybu je život, zastavení je smrt. Ovšem pohyb s náležitostí věcného vývojového zrání, ne pohyb uchvatitelský, omezený, k hmotě připoutaný. Pohyb, jenž udržuje harmonii všude, ve všech složkách lidského bytí. Má to býti pohyb k pozemské užitečnosti, k duševnímu rozvoji i ke tvořivým hodnotám ducha, jehož síly v nás dřímají, očekávajíce probuzení a vydání svědectví krásy.

U takových lidí přijímání síly léčivého magnetismu může vykonati divy, neboť oni sílu nejen pasivně přijímají, ale používají ji ke svému duševnímu obohacení, což je nejcennějším zužitkováním

živě se vlnící léčivé síly.

To se nemusí díti vždy vědomě. Člověk, usilující o dobro cítí po léčení, že mu ono pomáhá též k tomu, aby se rozvil v krásnější květ své osobnosti a zanechal všech malých i větších nedostatků, které jej tísní a omezují v letu do světů krás. Ty nejsou daleko a jsou zakotveny v každém člověku. Osvobodí-li se z pout t(živých sklonů a z připoutání se jen na hmotné zájmy, pak v něm zapůsobí bohatá prociťování krás všeho druhu a všech tvarů a odstínů, neboť i nás lidé na tomto světě obklopuje jen krása a účelnost. Ošklivost je z nás. Krása je projevem tvořivého přírodního dění v účelných zákonech života, na nás nezávislých a proto způsobujících harmonii, v níž jediné je zdraví jedince, rodiny, národa a lidstva. V harmonii s věčností.

Jedná-li člověk v souladu se zákony stvoření, nalézá ve všem jen posilu a pomoc, kterých může využít pro dobro své i rozšíření kruhů požehnání do všeho, co touží po harmonii. Touha po zdraví je jednou z nich. Nesmí však býti jediná. Jsou ještě jiné životní cíle, pro něž je zdraví poskytováno a které mají býti brány v úvahu při niterné prosbě o uzdravení. Jsou to cíle vědomého lidství, směřující k dobru, pravdě, spravedlnosti a lásce v čistotě vysokých ideálů mravnosti.

Takový člověk může býti nejen uzdraven, ale také obšťastněn, povzbuzen a povznesen. Neboť i jeho nitra se dotkla síla z oblastí bližších duchovnímu domovu ve výšinách. Co v jiných zanechalo jen tělesné pocity ulehčení, to v něm bylo svátkem nitra, duševním občerstvením. Nápoj zdraví byl pit s plným účastenstvím a při bdělém stavu všech smyslů a pocitů, při dobré vůli ducha. Pak požehnanou je i odpověď ze světla zákonitostí, ze světa pomáhajících sil nejobsáhlejšího druhu.

Léčivý proud

V nedostupných výšinách jsou pravěčné zdroje všech léčivých pomoci. Je jich velmi mnoho a různých druhů a směrů působení. Plynou z nich nejen přímé léčivé zásahy k uzdravování nemocí, ale též blahodárné síly zdraví a blaživých osvěžení, síly milosrdné pomoci, znovu vytváření krásy a mnoho jiného, co způsobuje zdravý chod domácnosti stvoření v neustálém věčném střídání.

Též zásahy blaženosti a osvědčujícího poznání, které jako omilostňující dary lásky člověka provázejí, urychlují jeho vývoj a zvroučňují chápání, aby ze sebe vydal plný tón do harmonií stvoření.

Proudy milostí výšin směřují ke všem tvorům všehomíra, nejen k lidem. To, co z nich člověk může pochopit, je jen zlomek veliké skutečnosti, mocné a velebné ve své majestátní výsosti.

Proudy milostí jsou prostě všeobsáhlé. K částečnému pochopení je možno, ba je to nutnost, aby člověk použil forem cítění, myšlení a řeči k určitému ujasnění si pojmu všeobsáhlosti v patřičném smyslu, tedy zde ve smyslu-léčivém. Neboť všeobsáhlost nemá být nic neříkajícím povšechným pojmem. Má být naplněna tvořivou jsoucností neustále věčného skutečna a živého dění.

Pak teprve může člověk procítit svým druhem částečnou skutečnost a živoucnost pojmu "všeobsáhlosti". Všechna i ta nejvyšší vědění o ní jsou však jen dílčími úseky skutečna, tedy částečným chápáním její velikosti. Pochopení celé šíře a hloubky pojmu všeobsáhlosti nebude člověku nikdy možno, poněvadž je to pojem vyšší podstaty, než jakou může lidský duch obsáhnout.

Zabýváme-li se zde podrobněji léčivým proudem ze všeobsáhlého zdroje milosti, ve vztahu k léčení osobním magnetismem, tedy ne proto, abychom jeho pojem zúžili, ale abychom jeho částečné pochopení oživil, rozšířili a zkonkretizovali do pojmů, které i rozumový člověk může chápat a uvědomit si tak závažnou jsoucnost běžnými smysly nepostizitelného.

Léčivý proud magnetické síly, plynoucí z jemnohmotných zdrojů milostné pomoci, má pět dílčích toků. Tok oživující, povzbuzující, pomáhající, posilující a obnovující. Jimi působí magnetická síla na uzdravení./Obr. č.9/

Snad by se dalo lépe říci, že jsou to jemně odstíněné podélné výchvěvy jedné a téže síly, která je s to kdykoliv zasáhnouti v různých účincích a přece v určité zákonitosti.

Číslo pět je číslem lásky a tak i léčivý proud, který má svůj prapůvod v lásce, působí v pěti různých účincích. Není zde též bez významu, že léčivý proud prochází pěti prsty ruky, v nichž se dělí /neprochází-li ovšem přímo dlaní.!

Jemně plynoucí výchvěvy toků působí v jednotě. A přece vždy některý plyne živěji, jeli jeho zásahů více zapotřebí. Tak při léčení probíhá děj živého plynutí se střídáním proudů a jemnou hrou barev i světelných tónů, s jejich vlněním a chvěním, provázejícím toky při plynutí a charakterizujícím druh zapůsobení při ošetřování.

Smysl, průběh a účel druhů výchvěvů není běžně zjevný a může být pocíťován jen zjemněnými smysly.

Není mnoho pacientů, kteří vůbec pocíťují plynutí léčivé síly. Tím méně těch, kteří pocíťují zapůsobení určitého toku. Jemné vycítění je zde vzácností, výjimkou.

Nesmírně jemné vyzařování šůry je převáděno do forem síly, které jsou vhodné a nutné a které mají možnost projevit se a zasáhnouti v přísné zákonitosti. Tedy na zemi v zákonitosti nejjemnější hmoty.

Žádné síle se nelze obejít bez zákonitostí a žádná síla nemá také tendenci projevit se jinak než v ní. Přísně a důsledně. Neboť zákonitost je z vyzážené prasy vůle, která je výsostnou vládou všeho bytí. Nic s touto vůlí stvořeného a nic v ní působícího se nevymyká z jejího respektování a z jejího plnění. Nejméně pak láska, která je součástí vůle a působí přímo v ní a s ní.

Léčení ze zdrojů milosti je přesto darem navíc, jako nezměrná pomoc Stvořitele vyvíjejícím se tvorům i tvorům poklesnuvším a zbloudilým. Jest výronem nezměrného smilování.

Léčivý proud magnetismu, který plyne z milosti lásky, má v sobě všechny projevy této lásky a respektuje cele zákonitost. Milost je v tom, že urychluje zákonité dění větší nebo menší měrou, podle uzpůsobení dobré vůle pacienta, podle touhy nitra a hnacích popudů jeho duchovního vroucího úsilí.

Tok oživující přivádí člověka do stavu jakéhosi varu. Všechno v něm začne kolovat, nově vyvstávat a oživovat. Přirozeně, že u nemocného člověka především jeho nemoci a to mnohdy i velmi zastaralé. Zapůsobení toku zanechává pacienta ve stavu rozjitření. To je příprava k vlastnímu léčení. U některých nemocí je rozjitření krátké, u jiných tzv. nevyléčitelných trvá i několik měsíců. Například u sklerosy multiplex a jiných míšních chorob. Pacient sám svou duševní apatii tento stav mnohdy nekonečně prodlužuje. Ovšem, to nelze říci generelně, ani ne při dlouhém léčení nebo neúspěchu. Jsou ještě jiné závažné okolnosti, které nedopřávají možnosti uzdravení, například těžká karma nebo neochota ke chtění pochopit to, co nemoc chce říci, co mu zjevuje a jiné.

Tok povzbuzující nastupuje po procesu oživujícím, často současně s ním. Nastoluje pořádek, usměrňuje a již hojí. Je tedy nejvýše kýženým. Jeho blahodárný vliv je pociťován v ulehčení pacienta od bolestí a v přeměně stavu rozjitření ke stavu léčivého procesu, který je počátkem návratu ke zdraví. V něm již léčení zabírá na plné obrátky.

Tok pomáhající uklidňuje všechna vzrušení, napětí a rozrušení nervů. V okolí nemocného orgánu a ve všech souvislostech dosazuje pořádek a utišení veškerých rozbouření. Klid, mír, důvěra v nový život a upřímná předsevzetí být lepším člověkem jsou chtěné projevy záchvěvů tohoto pomáhajícího proudu a jeho šepotu niterných zvěstí o dobrotivosti nezměrné lásky.

Tok posilující naplňuje silou svěžesti a nové mohoucnosti. Odstraňuje všechno ochablé a skleslé, oslabené, malátné a unavené, co nemoc zapříčinila a co přinesla s sebou. Skýtá posílení, sebevědomí a jeho utužení, občerstvení i radost z navracejícího se zdraví a uspořádání nitra. Se svěžestí kráčí ruku v ruce další proces, obnova zdraví.

Tok obnovující nastoluje normální stav, obnovu zdraví do běžně zdravé funkčnosti. Působí k udržení zdraví a jeho pravidelnému běhu. Tělo je tímto obnovujícím tokem usměrňováno ke všestrannému vřazení se do normálního chodu a udržováno v něm neustálou obnovou přirozeného životního zdraví a jeho doplňování, které v těle samovolně stále probíhá.

Při léčivém ošetřování působí proudy síly někdy odděleně nebo též postupně, jindy v měnivém střídání nebo i najednou a nelze jejich plynutí ničím usměrňovat. Jsou řízeny přirozenými potřebami zdraví, samovolně, nevypočitatelně, automaticky.

Pacient nemá zanechávat léčení ihned, když se cítí uzdraven. Je vhodné nechat ještě doznít všechny toky léčivého proudu síly, aby v nich zdraví bylo posíleno a utvrzeno.

Teplejší a chladnější magnetické proudění

Při magnetickém léčení bývá zpravidla poukazováno pacienty na pocit příjemné vřelosti, někdy však i pocit chladu, který oni při ošetřování pociťují. Je to jen subjektivní pocit, nebo jemnohmotná skutečnost?

Je to oboje, jak jemnohmotná skutečnost, tak i zvýšený subjektivní pocit. Všimněte si nejprve jemnohmotné skutečnosti. Při magnetickém ošetřování záleží na tom, jaký druh léčivé síly právě probíhá a co je při něm v převaze účastno. Převažuje-li potřeba očistných zásahů, jsou tyto chladnější, neboť je posiluje čistota, která je vždy chladná a strohá. Uplatňují-li se v převaze nebo výhradně proudy léčivé, jsou teplé, ba až žhavé, jsouce posilovány či vysílány láskou, která je vždy teplejší, ba až vroucí. A to ze samé podstaty věci. Láska vždy hřeje a čistota osvěživě chladí.

Na pociťování chladu nebo tepla při léčení má tato skutečnost svůj jemnohmotný vliv. Avšak rozdíl v teplotě jemnohmotných proudů jsou vzhledem k tělesné skutečnosti nepatrné, takže ztěžují pociťovatelné. Poněvadž však zasahují přímo centra a dráhy čistoty a lásky v člověku, jsou jejich indukčním zesílením zvýšeně pociťována, takže lze mluvit i o subjektivním pocitu. Je však účastno oboje. Jemnohmotné proudění svého druhu i zesílený, či zvýšený vlastní pocit.

Tím není jemnohmotná skutečnost menší. Naopak, dovede-li způsobovat odezvy v mnohem hrubohmotnějším těle, musí to býti síla velmi reálná a silného vlivu. Její průkaznost je tím vnořena v nemalé míře i do oblastí tělesných smyslů, do jiné hrubší podstaty, hutnější a tím méně citlivé a méně ozvučné.

U lidí nedobré vůle není však nic pociťovatelného průkazné. Ale o ty se nejedná. Zato citový člověk dobré vůle rád uzná jemnohmotnější skutečnosti, které mu zprostředkují jeho pocity, duševní stavy a city za jsoucí skutečné, reálné. Vždyť hlas svědomí přitaká mimotělesným skutečnostem rád a s vědomím pravdivého skutečna, jestliže mu dopřejeme duchovní svobody a vzletu. Pak si skutečnosti mnohokrát ověří a případné fantasie nesvědomitých lidí zavrhnou.

Sledujeme-li průběh jakékoliv jemnohmotné nebo duchovní síly, rozechvívající nitro šůry přes zadní mozek, tu proudy čistoty jsou nejvíce pociťovatelné v páteři a v břišní krajině, tak zvané sluneční pletení. Proudění lásky jsou opět nejvíce pociťovatelné v hrudi. Ač oboje probíhá týmž niterným okruhem, popsaným v knize "Léčivý magnetismus", Obr. č.4, neboť rozechvívají nejvíce své příslušné centrum. Též každý člověk to někdy pocítil při silných dojmech a to buď tak zvaným mrazením v zádech a svíráním v břiše, nebo oblažujícím niterným žářem v hrudi.

Teplé i chlad jsou projevy zdravého, přírodního života. Zlé, neboli nezdravé, jsou přemíra, fanatismus nebo ztrnulost, stupňující se jednou až v krutost, podruhé ve lhostejnost, a líné zahánění. Nelze tedy proti sobě stavěti ve smyslu dobra a zla teplo a chlad, oheň a vodu, jež jsou přirozené a čisté, nýbrž lásku proti nenávisti, čistotu proti kalu, dobro proti zlu, . přirozenost proti nepřirozenosti. Všechno dobré je přirozené a může býti zdravé. Všechno zlé je nepřirozené a musí způsobiti nemoc. Bude-li lidská společnost dobrá, dožije se štěstí a radosti, rozkvětu a požehnání. Je-li zlá, provází ji neštěstí a žal, rozklad a kletba.

Dobro přitahuje a posiluje dobré, taktéž zlo zlé. Tak třídí se zrna od plevele ve vanutí očistných dob. Také uzdravování nemocí může nejbezpečněji nastávat návratem k přirozenosti, tj. k dobru, k pravdě, spravedlnosti, lásce a věrnosti, ke kráse a harmonii, prostě k mravním hodnotám, jež jsou hodnotami duchovními. Ty zvyšují vždy niterný žár, jehož je čistá věčnost chladivě osvěžujícím doprovodem, aby duch neshořel blažeností v milostech lásky, ale v čistotě tvořivě uskutečňoval dílo dobré vůle na zemi a později i v oblastech stvoření.

Při pocitu chladu zasahuje tedy do léčení očistný proud, čímž se dráhy a centrum čistoty vzruší tak, že přivodí pocit ochlazení. Očistný proud však není dominující nebo přímá součást léčivého proudu milosrdné lásky, nýbrž zvláštní pomocí očistných sil stvoření, vnášejících jas a přivozujících vlnivý pohyb utváření krásy. Do všeho zasahují a všechno zjasňují, co chce v čistotě působit, utvářet se, žít.

Pomoc při rozvíjení ducha

Léčivé vlivy osobního magnetismu mohou být někdy vydatnou pomocí i při rozvíjení ducha. To v tom případě, když pacient je cele zaujat touhou po dobru a pravdě a snaží se využití každého zlepšení nemoci a osvěžení k rozšíření svých obzorů přirozeného poznání.

V tom je krok vpřed a příliv nového oblažujícího jasu. Zdraví je upevňováno v nejpřírozeňší a nejpodstatnější dosažitosti, u původu, u svobodné lidské vůle, která směřuje k nápravě a polepšení.

Tím situace nemoci i celkový stav pacienta dostává jiný ráz a směr. Zlepšení jde ruku v ruce s dobrým chtěním, což je příčinou nového uspořádání stavu nemocného a jeho radostných niterných prožívání.

Čím je větší pochopení cílů životního určení, tím radostnější a blaženější je prožívání při uzdravování a tím hlubší změny k dobrému v nitru člověka, v jeho duši a duchu.

Tak tělesné zdraví napomáhá ke tvoření lidské duševní činnosti a získaná duševní rovnováha dává jasným vyzařováním podmínky pro rozvoj duchovních sil.

V tom je automatická pomoc vzájemných souvislostí. Vždyť se zdravím těla získáváme životní čilost, se zdravím duše rozvoj duchovní tvořivosti a těch záchvěvů nitra, které dávají vyznět duševní plnosti k uskutečnění úkolů, jež lidský duch svým bytím v hrubohmotnosti na sebe vzal.

Poněvadž síla léčivého magnetismu přivádí do lidského vyzařování zdravou rovnováhu, je zářivou pomocí při získávání vyrovnané plnosti lidství pro využití těch sil, schopností, vloh a darů, které člověk v čistém chtění může a má přivést k tvořivému zachívání. Síla léčivého magnetismu může tedy vydatně pomáhat, aby se člověk stal vskutku člověkem.

Ti, kdo smejí zprostředkovat léčivou sílu, měli by se proto stát nejprve sami vědoucími. Jinak onen druh zářivé pomoci při zprostředkování síly je nevyužit, neboť prostředník nenechává vyznět účinkům toku i v tomto vyšším smyslu.

Léčivá síla osobního magnetismu je balzámem na rány duše a na bolesti a utrpení nitra. Jeho záchvěvy harmonie z jemnohmotného světa působí blahodárně na všechny projevy života a jejich zjasnění a zvroutnění. Tím způsobuje stav čistších záchvěvů, což vede k harmonii v těle, duši i duchu.

Tělesné zdraví je cenný statek. Duševní zdraví je ještě cennější složkou tvořivých sil lidsky duchovní věčné existence, což je nekonečně více, ba všechno, neboť při správném duchovním zachívání provází člověka požehnání výšin a tím štěstí, radost a tvořivý, oblažující mír. Cesta do jasu světla onoho světa se tím rozprostírá volněji před duchem této země, který po pídí času pozemského putování se stává vědomým poutníkem světy. Tam pak ve velikém stvoření nalézá stále nové zušlechtující projevy své osobní jsoucnosti, až se naučí získati vyrovnanost duchovní tvořivosti, která je silou ráje a tím jedinou možností k dosažení věčného života v něm. Života, který je smyslem celého lidského putování světy a milostiplnou hodnotou všeho určení ve věčnosti.

Osobní léčivý magnetismus tedy pomáhá, vede a povzbuzuje vpřed. Jen to je jeho hlavní poslání a jen tím se stane dobrým pomocníkem nových dob.

Pomoc při odchodu z této země

Význam léčení osobním magnetismem při neduzích je velmi potěšitelný. Tím potěšitelnější je však jeho vliv při odpoutávání se duše od těla, před tak zvaným úmrtím. Způsobuje jasnější vědomí do poslední chvíle a blažené ulehčení, které je umírajícím vděčně kvitováno.

V době, kdy člověka opouštějí fyzické síly, není snad jiného prostředku, který by umírajícího více osvěžil a přece nepůsobil násilně k setrvání v těle proti vůli přírodních zákonů a zralosti.

Zde je pomoc léčivé síly snad nejpatrnější a všestranná. Osvěžuje nejen hrubohmotné tělo v posledních dnech pobytu, ale uschopňuje člověka lehčeji se odpoutati. A jemnohmot-nému tělu propůjčuje ochranu léčivé síly na dobu prvních kroků v novém prostředí.

Při tak důležité životní proměně je pomoc více než významná. Ne každý je ovšem s to ji přijati a využiti. To spočívá především v dosavadním způsobu života umírajícího. Ne vždy a ke každému se může snést milost světla a ne každý je jí otevřen. To je ponecháno vyššímu řádu než lidskému.

Srdečnost, dětskost, prostá nevinnost jsou nejlepšími prostředky k možnosti zapůsobení této síly, která plyne z přirozeného pramene lásky k přirozeným dětem tohoto stvoření. Je to pomoc útěšná v dobách jejich nouze, kdy stojí zcela sami před vstupem do světa nových skutečností, světa, v němž jim bude skládati účty a kde budou žiti z plodů svých jednání, myšlení a cítění. Vděčnost tvůrci světů za ni může být prvním krokem k lepším zítřkům duše, odpoutávající se.

Dlužno podotknouti, že smrt je proměna přirozená. Právě nemoc byla nepřirozeným stavem, vzniklým z předchozích provinění. Smrt je i spravedlivá, milosrdná, majestátní.

Může magnetické ošetření zářením někomu uškodit?

Léčení zářením nikomu neuškodí, ale není vždy účelné léčivou silou rozvinovati vibrace zdravého člověka, když mnoho těžce postižených volá o pomoc ve svých útrapách.

Tím ovšem nejsou míněny případy, kdy zdánlivě tělesně zdravý člověk potřebuje léčebného ošetření snad nejvíce a to, když zakalené záření prozrazuje, že se blíží nemoc, kterou je vhodné předem oslabit, aby nepronikla anebo aspoň ne v plné síle.

Také tím nejsou míněny případy, kdy se člověk probouzí k určitému duchovnímu úkolu nebo ke splnění a síla mu pomáhá k větší pohotovosti. Pohotovosti, bdělosti, jasnějšímu citění oněch jemných duševních záchvěvů, které rozumovost tak ráda přehlušuje vtíravým jarmarečním pokřikem zdánlivých životních nezbytností a nutností, jimž podle jejího mínění má člověk dáti přednost. Činí tak pod nejrůznějšími pádnými záminkami. Zatím v tom bývá skryt jen záměr ukrást duchovnímu získávání vhodný a drahocenný čas. Neboť rozum se bojí o ztrátu svého prvenství, kterého se musí vzdáti, jestliže city zaujmají své přirozené místo klidného ředitele životního poslání. Zde je pomoc léčící síly velmi na místě.

Rozumu je sice přičteno velmi čestné a důležité postavení, ne však postavení vládnoucí, nýbrž spolupracující, naslouchající citům, jejichž zdravé rozhodnutí má on uvádět v pozemsky viditelné činy. Nemá, jak s oblibou on činí, popíratí věcnost citů, která je daleko důslednější, čistší, bližší východisku vlády a tím poslušnější vyšší vůli.

Jen cit chápe jasně věčné zákony bytí, jejichž plněním se člověk vřazuje do souhry stvoření. Rozum je nejlepším pomocníkem jako vykonavatel zákonitě chtěného. Jestliže je mu však ponechána neomezená vláda, pak jde svou vlastní cestou, neznaje jiné, a to ze samé své přirozenosti. On nemůže míti spojení s ničím jiným nežli se hmotou, neboť k tomu byl určen a vyzbrojen. Jeho všechny zájmy jsou ryze hmotné, což se lehce mění v zájmy hmotářské, kterým chce za každou cenu přisouditi největší existenční důležitost. Argumenty rozumu pro toto zneužití jsou pozemsky pádné a jeho vláda požaduje bezpodmínečnou poslušnost. Rozumové důvody chtějí vždy za každou cenu přehlušit a znemožnit moc citů, které čerpají z vyššího pramene síly a jsou jeho zpupně nadvládě nebezpečné.

Zařaditi se do souhry rozumu s city však rozum nechce, neboť by tím ztratil tisíciletými tvrdě vydobyté prvenství, v němž již příliš dlouho byl neomezeným pánem, než aby byl ochoten státi se skromným uskutečňujícím pomocníkem.

K přerodu člověka, který má opět získati ztracenou rovnováhu a nastoliti prvenství citů, napomáhá magnetická síla značnou měrou. Síla, pronikající člověkem, mu dopřává poznati, jaká by mohla býti jeho čistá duševní přirozenost v souladu pozemského rozumu s duchovními city. Dědičný hřích z porušení této rovnováhy je přece nejtěžší nemocí lidstva, nemocí mozků, jejichž výchvěvy se nedoplňují ve zdravé odezvě. Léčivá magnetická síla je však přímo burcuje k souladné činnosti a nutnému přerodu, jenž by dopřál člověku státi se vpravdě člověkem.

Nesčetná jiná pomoc je skryta v léčivém zásahu magnetické síly. Neučiní však za člověka to, co musí učiniti on sám, chtějí se činorodě postavit do řad služebníků dobra vlastními rozhodnutími svého já, svých citů, svého myšlení i jednání. On pouze pomáhá. Síla léčivé pomoci stojí mu však po boku a v čistém chtění jej posiluje, osvěžuje a povznáší, jak k vyšším výhledům ducha a jasnějšímu chápání věčných pravd, tak i k radostnějšímu přitakání věčným pravdám, tak i k radostnějšímu přitakání pozemskému bytí.

Kdo může za těchto okolností říci, že je zdravý? Že nepotřebuje býti zdravějším, lepším, se zdravě vyvinutými smysly tělesnými, duševními i duchovními?

Léčitel zářením má však dáti přednost nejpotřebnějším, což neznamena vždy tělesně potřebnějším! Jsou mnohdy důležitější věci nežli tělesné zdraví někdy i duchovně spícího jedince. To je však věcí léčitelova úkolu, jeho druhu povolání, jeho osobního citění a chtění.

Magnetické léčení a jasnozřivost

Mnozí lidé se domnívají, že každý magnetický léčitel má mít též nadpřirozené jasnozřivé schopnosti, že k léčení osobním magnetismem samozřejmě náleží aspoň uhodnout diagnosu nemoci a pod. Zeptá-li se magnetický léčitel návštěvníka na jeho nemoc, pak prý po něm nic není. Má přece na první pohled jasnozřivě sám vědět, co pacientu je, případně, kdy se mu nemoc stala a za jakých okolností. Mnozí vyžadují dále bezpečné vyléčení každého pacienta z jakékoliv smrtelné nemoci pouhým vkládáním rukou na něj.

Ač je to chvályhodná důvěra, která usnadňuje léčení a může být v některých případech vyplněna, přece to nelze brát za bernou minci pro každý případ. Zejména ne v případech rozumových výpočtů a sobeckých zájmů. Naopak, rozumovým lidem by měl zdravý rozum především říci, že lidé se rodí, žijí i umírají. Není přece možno každého uzdravit již z toho prostého důvodu, že přírodní zákony nesou jak vysev, rozkvět a zralost, tak i rozklad. A rozklad nemusí vždy nastat až v podzimu, některá semena hynou již po výsevu a jiná během růstu následkem nepohody a různými neočekávanými příčinami.

U těch lidí, kteří věří v nesmrtelnost duše, ve věčnost, může být pravá důvěra v uzdravení vždy korunována úspěchem, i kdyby pozemské tělo uzdravení nedosáhlo. Zjasněná duše může být účastná plného zdraví v nových poměrech, jestliže odchod z pozemskosti byl korunován odpuštěním hříchů, jejich odykáním.

Na to člověk zpravidla nemyslí. Jeho snaha je uchovati se co nejdéle v pozemském těle mezi svými. Jen setrvání v těle je považováno za uzdravení. A přece může ono vésti k novému proviňování a tím ještě těžší nemoci, ne-li dokonce ke konečnému duševnímu i duchovnímu rozkladu. Takovému člověku by bylo lépe, kdyby odešel dříve a novým životem směl napravit své dosavadní poklesky. Odvolání z pozemskosti může tedy být vhodnou ochranou před horším pádem.

Léčitel osobním magnetismem je vždy pln důvěry, i kdyby věděl, že odchod je žádoucí a nutný. On neléčí výhradně hrubohmotné tělo, nýbrž především tělo jemnohmotné, které po odložení pozemského těla člověku zůstává a v němž on dále žije a působí.

Jestliže tělesně hrubohmotná magnetičnost na vyšší pokyn vyprchává, nelze ji ničím nahradit. Síla léčivého magnetismu plane v tomto případě k dobru a užitku klidného průběhu odpoutávání.

Avšak zpět k otázce, má-li být magnetický léčitel jasnovidným. Není-li, není o nic méně cenným. Hlavní věcí je, zda zprostředkuje čistě sílu a má-li schopnost svými výchvěvy duševně povzbudit a potěšit pacienta.

Někteří pacienti si neobyčejně zakládají na tom, je-li magnetický léčitel jasnovidným, uhodne-li jak nemoc tak i její příčiny a počátek. Případně jiné věci, které přímo s případem nemají nic společného, ale jsou zajímavé tím, že byly uhodnuty, zřeny, vycítěny.

Ač je tento úkaz zajímavý, přece, jde-li se k jádru věci, totiž k vyléčení pacienta, má to s touto otázkou pramálo společného. Co na příklad prospěje léčenému, uhodne-li léčitel" správně, že jeho nemoc nastala před pěti lety za určitých okolností a na určitém místě. To pacient stejně ví a nebylo tedy stejně řečeno nic nového, co by mělo vliv na větší příliv magnetické síly. Leda, že je tím pacient uveden do stavu vzrušení a větší důvěry. Jestliže by však důvěra v léčivou moc vyžadovala vždy tak kouzelných povzbuzení, nebyla by stejně pravá a nepřinesla by opravdový prospěch.

Zato klidná důvěra v uzdravení u člověka, který má v sobě jiskru touhy po dobru a pravdě živou, je trvalá a stále vroucnější. Jemu je léčení a uzdravování popudem ke zvýšené bdělosti ducha a k novým poznáním sebe i velikého stvoření, v němž se smí v radosti a v bolestech probouzet a zrát.

Tím není řečeno, že by magnetičtí léčitelé nebyli obdařeni darem jemného či jasného vycit'ování. Zpravidla ano, málokdy však podle představa přání či požadavků lidí. Jejich jemnější vycit'ování má vyšší smysl a podání. Běžné pojetí o jasnovidnostije jen strhuje.

Magnetický léčitel nemá také možnosti předváděti své jasnozření komukoliv. Smí-li něco vidět či cítit, tedy jen ve chvílích omilostnění, kdy jsou dány náležité předpoklady a podmínky plné milosti. To nemůže být předmětem rozumových výpočtů, které zde téměř vždy zklamávají.

Poctivý léčitel osobním magnetismem nemůže o -sobě nikdy tvrditi, že bude něco viděti. Milost něco zřítí nemůže býti předpokládána nebo rozumově chtěna.

Prohlašuje-li některý léčitel svou bezpečnou jistotu v tomto smyslu, pak není daleko od předstírání něčeho, co sám ve své moci nemá a může poškodit sebe i svou dobrou věc. Jeden omyl však nenahradí ani sto dobrých skutků, o nichž se ze samé podstaty dobra nemluví, aby se neztrácel jejich blaživý účinek a výsledek. Omyl však letí světem na špinavých křídlech pomluvy a zloby a je potravou a příležitostí k boji proti dobré věci. Špatné vždy nalézá více sluchu u lidí, než skutky nenáročné a nenápadné milosrdné pomoci.

Proto by měl býti magnetický léčitel především vyzbrojen pravou skromností, prýšticí z vědění. Čím více ví, tím více poznává, že vzhledem k obsáhlosti vědění ví pramálo. To mu při plnění poslání zprostředkování léčivé síly může podstatně pomoci.

Léčení za dob Ježíše a dnes

Při magnetickém léčení je často vzpomínáno osoby Ježíšovy, který uzdravoval vztažením rukou, a zázraků, které se při tom ve všestranné formě staly. Je vzpomínáno s obdivem a ještě častěji s nepochopením dějů, které se při tom přirozeně odehrávají. Slovo "přirozeně" je tu použito i pro děje tak zvané nadpřirozené, při nichž se nic nevymykalo zákonům stvoření.

Osoba Ježíše mocně, takřka nezahaleně vyzařovala svou podmanivou božskostí, která prozařovala obaly jeho těla. To, co bylo v lidech dobré, bylo silně zasaženo a přitahováno k němu a všechno dění se ve žhnoucí jeho záři urychlovalo. Tím se stávalo zázračné. Vždyť zázrakem byl i celý jeho život, když po pouhých několika letech jeho putování v kraji Palestiny roznesla se zvěst o jeho působení celými zeměmi a světadíly.

V tomto svém mládí projevil vědění, které vysoko převyšovalo všechnu dosavadní moudrost světa. Zjevil se tím, čím jest, synem Božím příšlým od Boha Otce, z jiného, svého království a opět se do něj vracející.

Vše na něj naráželo. Žár jeho bytosti mocně pronikal a způsoboval obraty lidí, zanechávaje mocné stopy v jejich životech. Nemocní, kteří k němu přicházeli s důvěrou v jeho moc, v uzdravení, pocítili svůj životní obrat i hrubohmotné, neboť jeho síla urychlila vyžití osudové viny, která láskou k Boží Lásce mohla býti rychle sežehnuta a nemoc se mohla státi pozemsky okamžitě vyléčitelnou.

Proto rychlé vyžití karmy ozřejmil On slovy: "Odpouštějí se tobě hříchové tvoji". Rychlé vyžití rovná se tu odpuštění.

Otázku, proč se děly tak rychle podivuhodné zázraky, možno si proto vysvětliti především tím, že božské jádro Ježíšovo mocně přezařovalo obaly a tím způsobovalo zrychlené dění v jeho přítomnosti a pak též okolnosti, že lidé tehdejší doby byly v poměru k dnešku prostší, důvěřivější a tím schopnější k vroucímu přijetí Ježíšova Poselství Lásky.

Dnešní dění je mezitím náznakem úpadku lidstva těžší. Mimoto se jedná nejen o poselství pravdy lidstvu, ale i o výkon spravedlnosti v soudu pro celé bytí. Je to účtování lidské svobodné vůle.

Po lidstvu je žádáno, aby přes vědění došlo k přesvědčení, neboť jen v něm mohou nastati i podmínky brzkého uzdravení, podmínky plné milosti.

Ježíšův příchod na zem byl akt rychlé pomoci zbloudilému lidstvu. Nynější dění jest dalekosáhlým aktem nastolení vlády Spravedlnosti ve všech hmotných částech světů a mocným vše světovým děním celého pozdějšího stvoření. Dnes proto nestačí k záchraně a uzdravení víra, nýbrž jedině vědění o stvoření. Jen věděním může býti dosaženo celkového uzdravení světa i jedinců. Všude musí býti nyní jasno! Šero zkreslené víry bude odvanuto a krása zákonitosti vyvstane v plném vědomí a lesku.

V tom je tolik nesmírných milostí, jež může duch stěží tušiti. Opět je tu účastná láska, v jejíž záři nastává projev milosti. V ní se může rychle a zcela vyčerpati mnohé provinění, jestliže bylo poznáno a chce býti odčiněno. Každé vážné "zázračné" uzdravení v této době chce býti provázeno poznáním smyslu života a vřazením se do zákonů. Jinak nemůže býti trvalé.

Ježíšem mohla býti karma sňata a tím mohlo nastati uzdravení vroucí vírou v něj. Dnes může býti těžká karmická vina úplně vyčerpána pouze jasným poznáním a věděním, což není okamžité a vyžaduje mnoho hybnosti a námahy ducha.

Léčení věděním

Nejdůležitějším průvodcem léčení osobním magnetismem je léčitelovo i pacientovo vnikání do hloubek vědění, jež jediné podmiňuje a přináší vzestup a tím i sílu k plnému zdraví.

Ve světle není nemocí. Ty jsou jen v nížinách, kde je způsobuje nepochopení a nesoulad s věčnými zákony stvoření. Proto vnikání do vědění a přizpůsobování se mu je to jediné, co může plně a svěže nastolit harmonii člověka s věčností, pro niž je vývojově určen.

Vědění je to jediné, co v nynějších dobách může být působivé. Jako za časů Ježíšových a pozdějších byla nejsilnější oporou magnetického léčení víra, strhující, vroucí a živá, tak nyní může být jedinou a touze zázračnou pomocí síla vědoucího přesvědčení.

Je to přesvědčení o cílech lidského putování světy, o přírodní zákonitosti, vědění a divuplném stvoření a posléze vědění o Boží vůli a o Bohu. Nic jiného nám nemůže dát jistotu, že jdeme správně, než poznání všech zákonitostí a jejich souvislostí s prapůvodem života a s naším působením, životem a osudem.

Jen vědění skýtá pevnou půdu pod nohama a odraziště, z něhož může započítí náš vzestup, naše štěstí, radost a zdraví. V něm je skryta síla a moc, milost i věrnost, prostě naše záchrana a spása. Záchrana ze samolibosti k možnosti vřazení se do tvořivého celku a spása udržení se ve věčných záchvěvech blaženého spoluzachvívání s proudy světla, jež jediné jsou nositeli zdraví a pravého míru.

Míru, v němž je spravedlnost, láska a čistota vedoucím zájmem všech, míru, v němž může nerušené vzkvétati důstojné, líbezné ženství, míru, který je zárukou rozvoje všech dobrých snah a v němž ochrana čistého lidství je samozřejmostí, toho míru, který jako nejvyšší výkvět lidského působení umožňuje klidné, věčné poznání pravdy a jejich dalších a širších obzorů vědění.

Mír světla nemůže nastolit nic jiného než dobro. Ono však může přivodit jen štěstí a radost a tvořivé spoluzachvívání s přírodními zákony. Nezná nic jiného. Chmury jsou světlu cizí.

Podle toho poznáte cenu nebo bezcennost každé ideje, každého jedince, každého úmyslu. Způsobuje-li harmonii, krásu, radost, zjemnění a povznesení, zušlechtění, Cudnost, úctu a důstojnost, pak jistě je pokrokem a dobrodiním. Jestliže přináší násilí, úpadek mravů, zhrubnutí a rozmařilost, pak není dobrodiním, nýbrž zlem, přivolávajícím zkázu. Jak ve velikém celku lidské společnosti, tak i v jedinci.

Jen světlo pravdy nám může s konečnou platností poskytuje zdraví a svěžest, vědomý život a jasné působení poznáním. Vědění je nyní naším nejcennějším lékem, naší tvořivou energií, naší jedinou silou všestranného vzestupu. Ve vědění, které vede k pravému přesvědčení, nás očekává i plné zdraví. Vždyť vnikání do přirozeného poznávání způsobuje harmonické zachvívání nitra a tím dosazuje duševní soulad, který působí blahodárně na všechny nemoci a přispívá k jejich vyléčení.

Mnoho z toho již bylo pozorováno a to věčně a rozumově. Bylo vycítěno, že vědění, které sahá a vede nad lidskou sféru hmotných zájmů dodává větší útěchu a vnitřní harmonii než vědění materialistické, a že největší útěchu skýtá vědění o prazdroji všeho bytí veškeré lásky a dobrotivosti.

V tom je právě projev nejčistší lásky přirozenosti a prostoty. Neboť je tím neustále, každodenně potvrzována holá a jásavá skutečnost, že Bůh jest! On vládne nade světy, z jeho vůle a síly žijeme a k němu se smíme ve své nouzi obracet jako k dobrotivému Tvůrci všeho-míra. Je v tom vrchol vědění a poznání řádu stvoření, který všude vládne a vnáší svůj blahodárný vliv a tvořivost. Přírodní i nadzemskou, nadsvětovou, vesmírovou, tvořivost prazdroje veškeré jsoucnosti a všeho bytí.

Toto vědění je nejvyšší útěšné, oblažující a povznášející, prostě léčivé. V něm se vykoupat znamená omýti svou duši v živých vodách pramenů pravdy. Očistná lázeň nitra vrací člověka zpět k čistotě a jasnosti, z nichž vyšel, vrací jej k nejpřirozenějšímu lidskému poslání, které je duchovní. Tím nastávají v člověku proměny, které jej usměrňují k dobru, v němž není chmur a utrpení.

Navracejí jej k lidství, které má býti vědomé, živé, své, svobodné ve světle vyšší pravé a jediné svobody ducha, oproštěného ode všech tísnivých zájmů hmotařství, jež jsou z této země a nevedou od ní vzhůru. Zájmů, které zdržují a brzdí nutný vývoj a které nepřinášejí pravé uspokojení, jsouce pouze potřebou dne, prostředníkem k dosažení velikého cíle konečného vývoje.

Vědění umožňuje přirozené výhledy a tím pomáhá člověku vřaditi se do věčné harmonie. Ta jej učí a nabádá jednati z neochvějné zákonitosti, která se tak stává jeho pomocníkem, podporovatelem jeho dobrých snah a udržovatelem jeho zdraví. Ne trestající silou, přinášející odplatu nemocemi a utrpeními.

Vědění o stvoření a o nejvyšším vládci všehomíra je výsostnou silou zdraví a cestou do lepšího života, plného jasu a blaženosti.

Každý člověk může použití této síly a léčiti se jí. Získá tím na duchu, duši i těle. Stane se vědomým tvorem divuplných říší stvoření, zdravě vyzařujícím a působícím. Člověkem v pravém smyslu slova, bez tísnivého omezení a bez přikování se k materii této nepatrné planety Země. Jeho obzory se rozšíří a jeho duše a duch v něm ožije a sytí se i přiměřenou potravou duše a ducha, která k nám plyne z center žaru výsostných oblastí praživota.

Část 4. Magnetické ošetření

Magnetické ošetření a jeho význam

Je mnoho druhů a způsobů magnetických ošetření, ba každý léčitel má svou osobitou metodu. Zpravidla mu vyvstala zcela samovolně, bez úvah a učení se. To je nejspřávnější! Léčivá síla sama najde vhodný způsob svého uplatnění.

Přesto však zde chceme dáti poněkud nahlédnouti do průběhu magnetického ošetření, aby bylo zřejmé, oč tu jde v celku, třebaže se pacientu jedná téměř výhradně jen o uzdravení tělesné a nesleduje či nechápe při tom důvody své nemoci a nutnost svých dobrých předsevzetí.

Jak již bylo zmíněno, je v podstatě pět druhů léčivých průběhů síly při magnetických ošetřeních. Průběh oživující, povzbuzující, pomocný, sílicí a obnovující. Záleží na druhu léčitelových niterných záchvěvů i na pacientu samotném, který z těchto průběhů převážně při léčení nastává. Často splývají v jedno. Není v tom žádný přísně vymezený úsek.

Pacient, jehož zájem přesáhl pouhé chtění býti zdráva žítí, při tom dále po staré~ má v nalézání zákonitosti ve stvoření všestranně usnadněno vyléčení a získává trvalejší ochranu. On také může přijmouti širší rozsah působivosti síly a nechati na sebe zapůsobiti vícero druhům této hojivé a osvěžující magnetičnosti do všech svých dostupných podstat.

Nejkrásnější odměnou je pak povznesení, které jej při vnitřním důvěřivém stavu prostoupí a on má zjasnělé výhledy do krás a hloubek věčných poznání. Zří život v plném jasu a účelnosti a ochranná záře jej pomocně provází.

V tom, jaký druh viny způsobil nemoc a na jakou šíří léčivosti proudů síly je s to se pacient rozechvěti, spočívá vůbec možnost nebo nemožnost uzdravení. V tom je téměř celý problém léčivé pomoci magnetické síly, nebo aspoň převážná, rozhodující část.

Pro člověka dobré vůle je pomoc síly léčivého magnetismu v tom, že mu umožní vyjít vstříc vytoužené léčivé síle z vyšších zdrojů zdravého bytí. Je to podání přátelské ruky působením sil ze stvoření, které léčí v nejčistší lásce a zákonitosti, jsou-li účastněným upřímně přijímány a prožívány.

Podívejme se jen na některé úkony při ošetření osobním magnetismem. A to ne z hlediska právě prožívaného neudu a jeho léčení, nýbrž z hlediska všeobecné a celkové pomoci, jež je zpravidla důležitější nebo stejně tak důležitou jako pomoc k tělesnému uzdravení, vymezenému určitou nemocí.

Uvádíme zde smysl systému léčby příčinné.. Ne proto, že by mělo býti jinými magnetickými léčiteli toto léčení napodobováno, ale pro ozřejmění, jaké účelné důvody mohou míti magnetické úkony i sebe prostší při magnetickém ošetření.

Při vložení dlaní na oči má proběhnouti a často proběhne léčivá síla přes přední mozek do zadního mozku a odtud míchou až do sluneční pleteně, odkud jemně vychvěje nahoru do hrudi a skrze smysly opět do předního mozku. Opíše tak koloběh rovnovážného bytí. V tom je osvěžení základem pro souladný, trojitý projev lidského bytí.

Vkládáním dlaní na čelo, temeno hlavy a spánky je způsobováno prozařování předního mozku k žádoucí jasnosti. K tomu též slouží vložení prstů do ušního zvukovodu, mimo léčení sluchu, které tím nastává. Po stírání čela je prsty prozařován ke zjasnění celý květ bdělosti, popsany v knize "Osobní záření" Obr. č. 26-28, pro oživování smyslů k větší bdělosti a přirozené jemnosti.

Roztomilým zásahem je zapojení síly do malého okruhu střežící čistoty, jež vychvívá kolem krku /Obr. č. 30 tamtéž /, což znamená především blaživou pomoc štítné žlázy a tím zaslání radostného poselství všem žlázám s vnitřní sekrecí, tak důležitým pro uspořádávání celkového lidského vyzáření.

Kladením jedné ruky na čelo a druhé do zátylí se prozařují oba mozky ke vzájemnému, harmonickému spojení. Ke spolupráci citového mozku s rozumovým, což při upřímném chtění po nápravě je životně důležitou pomocí a zmírňováním následků dědičného hříchu, který spočívá v nadměrném přepětění předního mozku na úkor citových výchvěvů mozku zadního, což trvá již po tisíciletí v mnohých lidských pokoleních. Oživování záchvěvů čisté citové spolupráce zadního mozku s předním je důležitým úkolem magnetického léčení. Péče zádům jest významná pro úlevné

prozařování osudových vláken /Obr.č. 51/, přivádějící k člověku potřebná prožití a splátky karmických vin.

S rukou je zapotřebí magnetickými tahy sejmouti, co na nich pozemskou činností ulpělo a zajistit do nich sílu ke zvýšení duchovní píle a tvořivosti. /Obr. č. 31/

Při položení se pacienta na břicho možno rozvinovati na páteři záchvěvy pohybu /Obr. č. 37/ a věnovati péči míše s cestou výchvěvů ke sluneční pleteni. Současně očistným ledvinám. Snímání astrality z nohou, která na nich ráda ulpívá, se uvolňuje pacient od tíže přílišných hmotných zájmů, od zakalení, která následkem ne zcela čistých jednání na nich ulpívají. Při poloze na znak lze rozváděti proudy lásky z nitra do celého těla. /Obr. č.14/ a prozařovati sluneční pleteň /Obr. č. 15/, tak důležitou pro celé bytí, což jsou nejradostnější úkony. Zejména, když žár sluneční pleteně vyrazí ven k věnci vyzáření /Obr. č. 1II/, oživuje jej /Obr.č. 18/ a pomáhá povznášeti celého člověka k harmonickým záchvěvům, spojeným s blaženými proudy výšin. /Obr. č. 19/

Poslední úkon při ošetření spočívá v zapojení léčivého proudu do špiček nohou, odkud probíhá síla celým tělem až k hlavě jako dík, procházející celým tělem pacienta od spodu nahoru k dárci veškeré síly a všeho bytí.

Z popisu příčinného systému magnetického ošetření vyplývá, že jsou při něm probírány četné okruhy a výchvěvy magnetických vyzáření a může proto býti kýženým pomocníkem nových cest. Nejen že léčí a uzdravuje, ale všeobecně povznáší, což má býti a je vůbec předním, vůdčím motivem magnetického léčení. Povznáší ty, kteří sílu vděčně přijímají k jejich vřazení se do rytmu zákonů stvoření. K souzvuku s nimi je zapotřebí, aby se léčící s harmonií stvoření spoluzachvíval a v zákonech stvoření žil nebo aspoň chtěl žít.

Je i na léčiteli samém, co léčením sleduje a čemu chce věnovati svůj dar, svou životní schopnost. Zda má převážný zájem nebo zájem jediný o uzdravování pozemských těl, nebo též vnášení zdravého pořádku do vyzáření nebo i sledování jemnohmotných a duševních výchvěvů či dokonce o radostný duchovní vzestup. Tím se zostřuje jeho pohled na podstatu a původ nemocí a sleduje důležitá diagnosa příčinná. O té však nelze z důvodů opravdové pomoci s pacientem přímo mluvit, jen v obzvláště vzácných případech. Neboť duševní léčitel postupně povzbuzuje dobro v pacientu a nenápadně odvádí svými pomocemi a radami od zlého. Činí tak s šetrností a zdvořilostí zralého lidského ducha.

Posouzením pacientových nectností a chyb by se docílilo jen více neklidu a brzdícího rozladění. V této věci vskutku žádný člověk pravdu nesnáší. Není též pomocí odkrývati chyby člověka, ale budovati na jeho dobrých vlastnostech a přednostech dobré dílo příčinného uzdravení a duševního posílení. Jen povzbuzením dobra v člověku může býti zdoáno zlo.

Avšak i tehdy, kdyby musel léčený odejít z pozemskosti podle neodvratného zákona stvoření, nemění se nic na radostné skutečnosti, že snažil-li se poctivě o dobro, rozkvétá zde či tam k novému, šťastnému a tedy zdravému životu. Neboť tento i onen svět je jedině nedílné bytí. •

Není přece tak zcela a výhradně rozhodující ono dosud obávané lidské "život či smrt", ale je zcela rozhodující a má býti obávané, zda budeme žítí věčný a stále tvořivější, zjasnělejší a tím lepší duchovní život v pravdě, nebo se necháme zlákat k sestupu do trýznivého připoutání ke tvrdé a neúprosné hmotě a s ní ke konečnému zániku.

Léčení osobním magnetismem je proto obsáhlejším druhem léčivé pomoci. Až nastane jeho čistý a opravdový rozvoj ve střízlivě věčné a přece dětsky důvěřivé, čistší lidskosti, pak bude netušenou pomocí a povzbuzující pobídkou k vyšším metám produchovnělého, citového lidství.

Při akutních nemocích nemusí býti vždy použito celkového ošetření, nýbrž stačí dílčí léčení nejrůznějších druhů a systémů, podle léčitelova cítění a potřeb pacienta. Každý léčitel má svůj způsob, který mu nejlépe vyhovuje a svým zaměřením vede k cíli. Nemůže býti nějakého předpisu nebo návodu, naopak, léčitel musí cítiti spontánně z nitra, co má činit a jak se má zachovat. Nemá-li samostatných vnitřních popudů, nemá se pokoušet léčit. Způsoboval by a to i v dobré vůli a nechtěně celkově více škody než užitku. Ne sice přímo vždy pacientu, ale dozajista celkovému stavu vývoje vpřed a výš, který vyžaduje v tomto směru jasné pomoci ze světla pro světlo, z pravdy pro pravdu, z lásky pro lásku.

Vkládáním rukou na nemocný orgán pacienta je mnohdy učiněno zadost pomoci k tělesnému

uzdravení. Málokdy je však léčením trvalým, příčinným, ale dočasnou pomocí z nouze, jestliže pacient pozdržuje dále svou příčinu nemoci, nectnost, špatný sklon. Jen u konečného vypršení důsledku minula, prošlé karmy, může být uzdravení trvalé.

Léčitelé osobním magnetismem mají být vědomými nositeli milosrdenství, přirozenými pomocníky lidstva a skromnými uskutečňovateli snah, vyvěrajících z čisté lásky. Ti chápou celý 'problém léčení a nebudou strhovatí sebe a léčivou sílu do pouhé tělesnosti, stávající se tak materialisty zdraví. Celkové zdraví má jiné potřeby než pouze tělesné, tak jako celkový lidský život má Vyšší potřeby než pouze hmotné.

Veliká pouť lidského ducha stvořením směřuje k tomu, aby se stal vědoucím. Také jeho pobyt na zemi slouží jen tomuto celkovému zdokonalujícímu určení. Proto je nejvyšším lidským blahem, smí-li pomáhati ke splnění tohoto poslání lidství, může-li sám kráčetí vstříc novým poznáním a pomáhati jiným k pochopení krásy stvoření.

Při magnetických ošetřeních, zejména při ošetření celkovém, nastávají různé průběhy, s menším či větším dosahem magnetického zapůsobení a to střídavě, současně nebo postupně, prostě podle potřeby a vhodnosti. Průběhy jsou shodné se zmíněnými toky síly, neboť jsou jimi přivozovány. Zopakujeme šije tu při popisu magnetického ošetření ještě jednou.

Oživující průběh nastává při začátcích léčení, kdy nemoci, zejména skrytější, se rozjitřují a oživují, aby mohly být v živém stavu léčení. Je to průběh, který pacienti nemají rádi, ale při zastaralých nemocech je nezbytný. Provází jej zhoršený zdravotní stav pacienta, reakce, což je stav přechodný. Je současně zkouškou pacientovy důvěry a vytrvalosti v léčení.

Povzbuzující neboli hojivý průběh magnetického ošetření spočívá především v magnetisování buněk tělesných tkání a v doplňování porušené tělesné magnetičnosti vůbec. Dále v povzbuzování oslabených tělesných orgánů a vnášení pořádku do všech vyzáření, jejich barev a výchvěvů. Též v uklidňování zánětlivých horečnatých procesů a v probouzení ochablých orgánů ke zdravé funkčnosti a ke vplynutí jich do normálního stavu. Povzbuzující, hojivý průběh je nejvíce ceněn a přán, ač je jedním z pěti druhů léčivé milosrdné pomoci. Regeneruje, všechno to, co bylo zachváčeno negací a zápor, ne jen nemocné tělo, ale i nemoci jiných podstat.

Pomáhající průběh je zejména ve snímání zakalení a v pomoci k odstranění duševní disharmonie. O snímání zakalení je pojednáno v samostatné úvaze a je žádoucí pomocí při léčení. Odstraňování duševní disharmonie přispívá k tomu, aby se pacient zbavil tísnivých niterných rozpoložení, vzniklých z denního života a jeho prožívání. Je zapotřebí pomoci mu, aby se uvedl do stavu čistších niterných vibrací, jimiž získává vyšší obzory a tím vyrovnanější pohled na všechna nutná prožití a starosti. K uklidnění napomáhá též radostná pohoda léčitelova prostředí, atmosféra srdečného účastenství s pacientem, i když beze slov. Pacientovy starosti v tomto ovzduší blednou a ustupují do pozadí před celkovými problémy lidského vývoje k ušlechtilosti a k vědění. Pak v něm samém nastane vyjasnění.

Doplněním magnetického osobního záření získává pacient též harmonický stav zdravých tělesných a jemnohmotných výchvěvů, které s uklidněním duše skýtají zdravou vyrovnanost. To je při léčení magnetismem nejen potřebou, ale nezbytnou nutností k úspěšnému zapůsobení síly.

Sílicí průběh nastává po jakékoliv skleslosti, přivozené buď vyčerpáním nemocí nebo jinou tělesnou i duševní únavou. Též po vyčerpávajícím úsilí o nastolení vlády pravdy a spravedlnosti v sobě i ve světě, po bojích s temnem a se všemi zápornými stránkami lidského spolužití, které nyní v nejhojnější a nejhorší míře obtěžují ty, kteří se chtějí osvobodit ze zmatků světa a vyjít ven do jasu sluncí věčných pravd, ke št'astnému a spokojenému životu v lásce a porozumění.

Sílicí průběh se cítí'uje jako balzám na rány těla i duše, rány, které svědí a oslabují, i když nejsou tělesně viditelné, neboť byly utrženy jemnohmotné a mohou být opět jemno-hmotnou silou léčeny a zajizveny.

Obnovující průběh: V tomto průběhu jsou obnovovány přirozené potřeby lidství, které úpadkem byly ztraceny. Je uspořádán správný směr vyzáření ve všech druzích niterných výchvěvů a tím v člověku nastolován řád poslušnosti a pořádku, podle určení zákonodárce . bytí. Obnovuje se při něm ztracené spojení s kosmickým zářením dobra a přivozuje stav zralého lidského postoje k harmonicky zákonitému působení. Je to pomoc při léčení nejvyšší cenná a žádoucí a při

opravdu dobré vůli pacienta téměř zázračná. Jeho vůlí k dobru bývá totiž při-vozeno splynutí jím rozvlněných kosmických sil dobra se zprostředkovanou silou léčivého magnetismu, čímž dochází jak k duševnímu vyzrání pacienta a jeho osvícení, tak i k možnosti plného zužitkování či zapůsobení léčivé síly k urychlenému průběhu a tím zázračnému uzdravení.

Především je v něm radostný příspěvek ke znovuzrození lidství a pomoc k přivození zdravé lidské všestrannosti.

Někdy mimořádně nastává při vědoucím prožívání zvláštní povznášející průběh. Zejména při plném přesvědčení pacientově o řízené kráse stvoření a o vládě pravdy v něm, nebo při jeho odhodlání sloužiti celým svým žitím jen dobru a dáti těmto hodnotám a potřebám přednost přede vším. Tím nastává mnoho proměn záření, která způsobují plné niterné ulehčení, uvolnění a tím povznesení.

Uvolněním se může ovšem povznést jen člověk, který touží po čistotě a má v sobě určitý stupeň duchovního žáru a jasnosti. Tím se může spojit s jasným stvořením a nabytí opravdové duchovní čistoty. Kdo duchovně spí, nemůže ovšem získati duchovního, svěžího a oblažujícího povznesení.

Jedno a totéž magnetické ošetření a přece různě probíhá! Podle potřeby pacienta získati tělesné uzdravení, podle druhu jeho porušených výchvěvů záření, podle touhy jeho duše a žízně jeho ducha.

Snímání zakalení

Nemoc způsobuje buď nynější povahový nedostatek nebo blížící se důsledek minulých provinění, který právě dospěl k člověku, aby mu vrátil sklizeň jeho působení, zasahující do jeho vyzáření. Přicházejí-li jasná osudová vlákna, mají blahodárný vliv na celý duševní i tělesný život. Zato kalná způsobují duševní tíseň a tělesné neduhy.

Jestliže však v soustavě vyzáření je způsoben jakýkoliv zdržující zásah, tu se zpomaluje nutný koloběh a vázne. Vážnutím se usazuje kal, který pronikl do proudů vyzáření nesprávným myšlením nebo cítěním nebo karmickými důsledky. Tento usazující se kal je též často příčinou onemocnění, i tělesného druhu.

Tento kal v astrálním světě má ovšem jiné projevy nežli v jemnohmotném a hrubohmotném. V jemnohmotném těle poruchy v okruzích vyzáření způsobují přerušování, čímž nastává jejich ochabování. V astrálním těle se kal projevuje usazováním přilnavé astrality na tělesných orgánech, zabraňující zdravému funkčnímu běhu.

Léčení zářením sleduje tedy mimo doplňování záření též rozptylování zakalené astrality aclím vnášení zdravého koloběhu do tělesné soustavy.

Ze sražené mlžné astrality se vytvářejí někdy, při dlouholetých zakaleních záření, různé především pitvorné tvary a zrůdy, které lpí na určitých částech těla nebo jeho orgánech. Tento svět zrůd je pln ošklivosti a hnusu a dá se proti němu bojovati jen láskou. Přísnou, nesmlouvavou, povznášející, všepomáhající."

Je-li astralita velmi zastaralá, drží se těla jakoby klíšťky, jindy tvoří seschlý přilnavý pekáč a opět jindy prostupuje orgán houbovitě. Podle toho je volen způsob léčení zásahu. Není-li ku příkladu možno přisátý pekáč zaschlé astrality odloupnouti, je nutno jej rozrazit a jeho části s drápky zarostlými do těla uvolňovati po částech.

Jestliže však je některý tělesný orgán příliš rozhodaný, pak může léčení přinést ale spon zastavení rozkladného procesu a rychlejší zajizvení postižené části.

Všechno ve stvoření, co vzniklo podle vůle Světla má své formy krásy. Nemoci, jež vznikly ze špatné vůle lidí, z jejich protizákonného jednání, mají však opačné formy. Jsou ošklivé a mnohdy tak odporné, jak jen stěží si lze představit.

Marnivost, domýšlivost, sobectví, oplzlost, jízlivost, surovost, licoměrnost a sebezpřecenění jsou pařenístěmi těchto hnusných přilnavých tvarů, jejichž důsledkem jsou pozdější hrubohmotné nemoci. Plození tvrdošíjného útvaru trvá léta a opět léta pak trvá nemoc a její léčení, při němž nemocný nesmí dodávati útvaru novou potravu.

Zakalené astrality se při magnetickém léčení snažíme zbaviti snímáním. Vznikla nedostatkem záření a proto jen záření ji může z těla vypudit.

Jestliže tělo je od této nemocné, zdraví brzdící mlžné látky, podobné vláčnému, hustému kouři, při ošetření zářením osvobozováno, mohlo by snad i samo překonati chorobu. Doplněním záření léčivým proudem se však pomoc znásobuje.

Snímání nemocné astrality při léčení zářením napomáhá tedy převážně k tomu, aby přirozený rozvoj tělesných sil nebyl ničím rušen a přítok léčivé síly mohl být plynulejší a tím účinnější.

Jako očištný proces ve stvoření probíhá od shora dolů, tak i stírání nemocné astrality se děje od hlavy k nohám.

Proudy různých činností ve stvoření nemají však jeden směr, nýbrž směřují do všech stran. Mají koloběh kruhový, elipsovité, vějířovité, proudí různě jako větry země nebo její říční vodstvo, vyvěrají na povrch i klesají dolů, prostě jsou různosměrné, různých tvarů a druhů. Proto i směr zapojování proudů magnetické síly při léčení je různý. Řídí se směrem činnosti okruhů, svalstva i funkcemi různých částí těla, tedy různými směry, jak jsou dány přírodou a soustavou záření v těle.

Zakalená astralita, neboli kal vyzáření, který vznikl nesprávným cítěním, odchází převážně u spodku páteře, u křížové kosti, zakalená astralita vzniklá nesprávným myšlením odchází rukama a zakalení, vzniklé následkem jednání proti zákonům odchází převážně šlapkami nohou.

Ošetřování horní části těla možno proto nazvati ulehčováním od následků nesprávného cítění a myšlení /cítění Je zadní mozek a trup, myšlení je přední mozek a ruce/, ošetřování nohou ulehčováním od následků nesprávného jednání, pocházejícího z nedostatku dobré vůle.

Snímání zakalené astrality ze šlapek, kudy hlavní proud nemoci odchází, lze proto též označiti osvobozováním od přílišné tíže pozemskosti, čistění na páteři ulehčováním od následků nedostatečné duchovní bdělosti v cítění a z rukou ulehčováním od tlaku nesprávného myšlení a rozhodování.

Výsledky lidské činnosti, neboli záření zpracované zdravým úsilím má však stoupati ze spodu vzhůru jako dík. Tedy to, co je zdravé, má se zachvívati od nohou k hlavě a odtud vzhůru k výšinám. Člověk se tím stává lehčím, má spojení s nadpozemskými výšinami a může požehnaně působit ve smyslu vůle, která řídí obdivuhodné stvoření, koloběhy světů, osudy národů i jednotlivců.

Ochranné léčení

Pomocný zásah léčivou silou není určen toliko k uzdravování již propuknuvších nemocí. Může být nejlepší ochranou v dobách, kdy se kolem člověka stahují chmury a tyto hrozí vniknouti do kruhů vyzáření. V této době přináší magnetické ošetření posílení, úlevu a pomoc, která zabraňuje zakaleným proudům dostat se do tělesného organismu a způsobiti v něm značných škod.

Zde jsme u předběžného léčení v pravém smyslu slova, u léčení, kdy dosud nevyvstal)/ hrubohmotné příznaky nemoci, ale vnitřní tušení dalo zneklidněním najevo přibližování se nebezpečí. Žel, že zneklidnění je již také nejvhodnější půdou k tomu, aby zakalení pronikalo a projevovalo se. Jak blahodárně tedy může zapůsobiti síla, která dodá nutnou ochranu, pohotovost a projasnění, jež nepřipouští niterné zneklidnění, jsouc oporou klidu a rozvahy!

Co se pak ještě vloudí, je tíže osudových vin, které musí být prožity. Čím však budou prožity připraveněji a vědoměji, tím rychlejší bude jejich odpykání. Síla léčivého magnetismu otevírá brány k tomu plnějšimu vědomí, takže nemoc může být nakonec využita jako dobrodíní ke vzestupu, ke vřazení se do správného působení citů a myšlení, jejichž práce je v zákonitosti přírodního pořádku.

Nejpůvodnější podstata ochranného léčení je tedy v doplnění vyzáření a v uvědomění si nutnosti přirozeného způsobu života. V něm si člověk, který svým životem usiluje o soulad se zákony přírody, udržuje zdraví, kdežto jakékoliv porušování zákonů jest voláním po nemoci. Pomáhati proto k přirozenému životu, jež jest životem dobra, je nejpodstatnějším úkolem léčivého magnetismu. V tom může být on vedoucím, neboť znalost záření je podstatou vědění o životě vůbec.

Život jest záření! Síla léčivého magnetismu posiluje osobní lidské záření, navazuje na ně, spojuje se s ním, skýtá mu správný druh záchvěvů i jasnost barev. Tím vede výš, k vědomému životu.

Poněvadž všechny životní projevy vyzařují, je tu dána cesta k poznání původu všech nemocí a jejich vzniku. V tom může být pomoc nejpodstatnější.

Nesprávné myšlení, cítění a jednání sice tyto nedostatky dosti zjevně zapříčiňuje, kořen nemoci však bývá ještě dále, buď v porušené vlastnosti a vloze, nebo v nevyvinuté schopnosti, či v neusměrněném sklonu a pudech, nebo v nevytříbených smyslech. Prostě v nedostatečně přirozeně živém vyzáření, nebo v poruše některého osobního lidsky životního nutného projevu. V minulosti i v přítomnosti.

Stanovení diagnózy

Při každém léčení tělesného neduhu dosud známou medicínou je nezbytně zapotřebí stanovit diagnózu, která je podkladem pro druh léků a způsob léčení. Vždyť na ní jediné se zakládají všechna lékařova rozhodnutí. Jen správné stanovení diagnózy dává možnost vhodného léčení.

Jinak je tomu u léčení zářením, kdy léčící doplňuje nedostatky osobního vyzáření. Magnetické léčení především léčí příčiny, to znamená, že sleduje vznik nemoci u místa jejich vzniku a tam se snaží způsobit nápravu. Jestliže však požadujeme po každém magneticky léčícím diagnózu tělesné nemoci, můžeme jej odvádět od hlavního účelu léčení zářením, od sledování kořene nemoci, příčiny a tím od radostného, povzbuzujícího zásahu u samého místa vzniku.

Zásah může být nejúčinnější v oživení a povzbuzení vlastnosti, jejíž nedostatek způsobil disharmonii v soustavě vyzáření a tím dal možnost usídliti se opaku, který místo udržování zdraví přináší jeho ochromení, to je nemoc. Proto jako je nezbytnou a nejdůležitější potřebou léčení medicínského znáti diagnózu, tak při léčení magnetismem, zářením, je více než diagnózu zapotřebí znáti, v čem spočívá nedostatek záření a co jej způsobilo či vyvolalo, tedy znáti příčiny nemoci v soustavě vyzáření.

Magnetický léčitel nemusí však vědomě sledovati tyto cesty, aby o tom vyprávěl a činil se zajímavým. Zprostředkovaná síla sama sleduje cesty až k místu příčiny. Záleží především na pacientu samém, jak dalece dává možnost síle v něm zakotviti, jak je jí otevřený. Rozumářské výchvěvy brání zapůsobení, zrovna tak jako nezdravé sklony, které nemíní člověk odložit.

Otevření se síle spočívá v citových výchvěvách, v pokorné touze a snaze býti pomocníkem zákonitosti, tedy v předsevzetí usilovati o dobro, o to, státi se opravdovým člověkem..

Příčinnou diagnózu, neboli původ nemoci může magnetický léčitel z nedostatku záření vycítiti, ale změnit, přeroditi se, chybu odložit, může jen pacient sám. Není také vhodno o ní vždy mluvit, naopak, je zde na místě především, ne-li jediné, povzbuzení pacienta k onomu citovému životu, který je cílem vědomého putování zemí, totiž k vřazení se do zákonitosti stvoření posílením té vlastnosti, která mu chybí nebo kterou nejvíce zhanobil.

Vyžaduje-li tedy pacient nebo kdokoli po magneticky ošetřujícím diagnózu tělesné nemoci, strhuje se tím jeho schopnost na úroveň hrubohmotnosti, na úroveň rozumu a nedává se tu volný průchod tomuto zapůsobení nebo zjištění, které je vhodnější se stanoviska léčení zářením, významnější, dalekosáhlejší a tím také trvaleji účinné.

Doplňování porušeného, zakaleného vyzáření přirozeně přivádí magnetického léčitele k nemocnému tělesnému orgánu, ale určení diagnózy není cílem ani nezbytnou potřebou léčení zářením, nýbrž nutnou potřebou medicínské vědy, která musí hrubohmotné projevenou nemoc určití svými pomůckami v jejím hrubohmotném stavu.

Lékařské zásahy k odstranění projevené nemoci jsou velikým dobrodiním medicínskému lékařství lidstvu. Pole působnosti magnetického léčitele je však v doplnění záření a tím v pomoci pacientu, aby se stal zdravě vyzárujícím člověkem, který bude mít nejen zdravé tělo, ale především zdravou soustavu vyzáření a zdravě působící duši.

Každá nemoc totiž tkví v nedostatečné duševní bdělosti, ve špatném myšlení, citění nebo jednání, v neposlušnosti zákonů přírody, prostě v neznalosti nebo neochotě zákonně žít.

Léčení magnetickým zářením, které zasahuje převážně do příčin, léčí i důsledky. Léčení medicínské dosud převážně odstraňuje jen důsledky, hrubohmotné příčiny poruch, pokud je zná a léčí jejich projevy, nemoci. Zato však velmi důrazně.

Oba druhy léčení jsou potřebné a žádoucí a jsou přínosem na cestě vpřed. Jsou skutkem milosrdenství.

Jak se chovat při ošetření

Zachovávat příkaz mlčení. Prostředník léčivé síly má být soustředěn myšlením i cítěním na léčení. Jinak je roztěkán a nenapomáhá plynulému toku. Tím se přenesse často přes orgán léčení potřebný a to ne proto, že by síla na tento orgán nereagovala, ale on pro ohlušení jinou věcí přehlédne jemné volání nemocného místa nebo postiženého okruhu vyzáření. Necht' je mu proto dopřán klid.

Klidu má využití také léčený k radostnému přijetí proudů, skýtaných k jeho uzdravení. Je-li vnitřně klidný a vhodně připravený, působí síla rychleji a účinněji, snáze.

Tam ovšem, kde pacient je duševně skleslý, neboť starost brání otevření se, je zapotřebí vytvořit ovzduší důvěry a radosti. Zde jsou proto případná slova na místě, slova vhodná, radostná, optimistická, vytrysklá z přímého srdce.

Nejpůsobivější pomocí k soustředění před léčením je vhodná četba, skýtající důvěru v uzdravení. Může být čekajícímu mnohou pomocí.

Někoho zajímá, má-li se léčitel před léčením soustředit modlitbou a taktéž léčený.

K tomu je vhodno připomenouti nemocnému, že každý čistý cit touhy po dobru je modlitbou a je-li důvěryplný, je nejlepším prostředkem k získání zdraví. Pro léčitele, jestliže je mu milost léčivé síly dobrotivě skýtána, je nejvhodnější formou pozdvižení mysli vzhůru, dík. Lze tedy říci, že nemocný má o uzdravení nestrojeným myšlením a cítěním prosit, léčící má zase za milost léčivých proudů děkovat.

Prosba o sílu k pomoci

Ošetření léčivým magnetismem je pomocí, plynoucí z milosti Božské Lásky. Čím těžší je nemoc, tím větší je díl milosti, která léčení provází. Prosba léčitelova i pacientova před léčením a při něm má být vroucnější a duše otevřenější k uvědomění šíjí a k jejímu prožití celo duši, žhavostí srdce. Pak zdárněji probíhá léčící proces.

Proto je vhodné, aby v době léčení byl pacient soustředěn na probíhající léčení a to nejen pozemskou pozorností, ale niterným zaujetím a hloubkou předsevzetí. To náleží k léčení tak nezbytně jako voda k vaření potravy. Dobré a celé zaujetí pacientovo je vodou a léčivá síla ohněm, v němž se vaří nitro ke stravitelnosti vyšších pravd a k užitečnosti v životním poslání. V takovém očištném vření se odehrává léčivý proces urychleně a bezpečně vede k dobrému cíli.

Při vroucím procesu celého niterného účastenství se všechny škodliviny zneškodní v žáru mocných prožívání. Že škodlivin je mnoho, ba nekonečné množství, jsou stálým nebezpečím životního poslání. Je to výchovný údel člověka pro získání stále většího a živějšího vědomí až ke vpravení se do zákonitosti. Jím teprve člověk dosahuje svého opravdového pokroku a plnosti lidského prožívání a stává se nejen tělesně, ale zejména duševně a duchovně zdravým a silným jedincem, který ví, proč je ve stvoření a kam směřuje jeho veliká duchovní vývojová pouť. Do jasu světla, které mu pak je vším. V něm je zaslíbený věčný domov, v něm je ono krásné duchovní prostředí, ve kterém se jedinečně cítíme doma. Obeznamujíc se s jeho potřebami a jasně, spoluprožíváme léčení magnetickou silou mnohem intenzivněji, neboť i ono má výsledný úkol včlenit nás do zákonité souhry velikého stvoření.

Vroucně prožité léčení je nejen úlevné pro tělesnou nemoc, ale je pobídkou vnitřního růstu a zrání. Až bude více vhodného léčivého prostředí k umožnění pomoci, pak budou i výsledky požehnanější a spokojenost pacientů úplná. Splnění, jakož i nesplnění tělesného uzdravení pak má svůj hlubší smysl a účel. V každém případě bude vděčnost zúčastněných stoupati vzhůru jako dík.

Nejvhodnější pro léčivou pomoc je jak pacientova důvěra v léčivou sílu, tak i vůbec živé zaujetí pro dobro a krásno, pro pravdu a spravedlnost. V tom není smlouvání ani úlev, ani plnomocných odpustků. Zde si musí každý vyřizovati svůj účet se železnými zákony nejvyššího ředitele světů, který mu poskytl všechno pro zdravý vývoj. Člověk sám zhřešil, sám pyká a sám musí své nitro rozehřáti pro pomoc, která je pohotová mu ulehčiti břímě života v míře možnosti a potřeby.

Sám pacient bývá často brzdou zjevného zásahu léčivé síly. Síla je tu, on však je velmi vzdálen od toho, co činí sílu zázračně působivou a účinnou, od poznání veliké dobrotivosti lásky, která naplňuje všeho mír a řídí jej, i tento malý lidský svět.

Cesta k tomu jest stále otevřená a neobyčejně příznivá. Je to cesta střízlivých poznání skutečna, která k nám promlouvá velebnou řečí pochopení a poznání. Jen naše vlastní námaha musí být značná, neboť má odpovídat dosahu milosti a přízni budoucího osudu. Bezprostřední zásah léčivé síly je pak jen vykonavatelem léčivé milosti a průvodcem nových dob duševního rozvoje a zrání.

Náležitostí zrání je tolik, že jeden život je příliš krátký pro jejich prožití. Prožití může býti v jednom životě požehnaný počet a jejich výsledky zjevné. Radujme se proto z každého z nich a vytěžme z něj patřičný vnitřní zisk, abychom stáli pevně vůči všem zásahům tohoto i onoho světa, v rovnováze duchovní jistoty, že světlo je a zůstane jedinou mocí a dárce života a jeho radostmi a zaslíbeními.

Oděv při ošetření

Osobní vyzařování má značnou vzdálenost od povrchu těla. Je tím větší, čím jasněji člověk vyzařuje, tedy čím je magnetičtější. Osobnímu vyzáření není na překážku oděv, neboť je to vyzáření jiné podstaty, mnohem éteričtější, kterému kratičká vzdálenost, způsobená oděvem, není nikterak na závadu.

Osobní vyzařování má dosah několika centimetrů, místy až několika decimetrů. Tloušťka oděvu tedy při tom nehraje roli.

S propustností látek je to podobné jako u magnetu, kterými též svou délku dosahu a jemuž nebrání nevodivá překážka jako je látka, papír a pod. Prostupuje je se stejnou intenzitou a přitažlivostí.

Co by zde mohlo býti na závadu při léčení by byl oděv značně špinavý. Čistý vlastní oděv je prozářen osobností svého nositele. Také nový nebo vypraný oděv je vhodný doplněk osobnosti a nejen že není na překážku, ale spíše je vítáný jako podpora k čistému soustředění léčitele u pacienta.

Lze si lehce představit, že obnažování žen před magnetickým léčitelem není pro toto léčení vždy zcela nezávadné. Odkládá se stud, který je nejkrásnější ozdobou ženy a s ním výchvěvy čisté cudnosti, jemnosti, ušlechtilosti a mnoho jiného. Právě ty vlastnosti, které má magnetický léčitel v ženách podporovat a přímo i nepřímo působit na jejich obnovení a posílení, jakož i na podporu všech jiných dobrých vlastností. Vždyť nemoci vznikají právě z nedbání vývojových potřeb, z jejich porušování nedostatkem živé ohleduplnosti a bdělosti.

Sejmutím oděvu není vnitřní stav soustředění u pacienta zlepšen a také v léčiteli není podpořeno čistší a vroucnější soustředění v prosbě o příliv léčivé síly. Naopak, dotyk nahého těla může léčitele i pacientku částečně odvracet od vroucí touhy k malicherným tělesným pocitům. Duševní jemné vjemy mohou tak býti odváděny do nížin všedností a zpozemšťování.

U stejného pohlaví léčitele s pacientem by část těchto důvodů odpadla, ale účinkům léčivé síly se tím nic nepřidá.

Obnažení je nutné při masážích těla, ať již naučených, diplomované masérky a maséři /nebo i s určitým přídavkem magnetičnosti/. Zde hlavní léčivou úlohu má prohnětení těla a je tedy tělesný dotyk blahodárný a nezávadný. Zde je však zvyklostí, až na řídké výjimky, že ženy provádějí masáže žen a muž masáže mužů.

Jinak je tomu při magnetickém ošetření, které je doplňováním záření a podporou návratných i vzestupných snah. Tu jsou šaty vhodné, ba potřebou, ne-li nezbytností.

Mnohý magnetický léčitel byl opomíjením toho sveden časem na scestí, i když měl dobré léčebné výsledky. Nepozoroval, že jeho duše ztrácela na čistotě a byla odváděna od vzestupnějších výchvěvů duchovní služby, pro níž svůj léčivý dar obdržel, do sféry pocitů a tělesností.

Známé zčervenání kůže u místa nemoci je jen podružnou zajímavostí, ale žádnou potřebou nebo nutností, pro níž by mělo býti tělo obnažováno. Pohlížíme-li na léčení osobním léčivým magnetismem z hlediska vnášení harmonie do osobního vyzařování, pak zjistíme, že oděná žena či muž je soustředěnější na čistší záchvěvy síly a tím bližší původu či jádru nemoci, jež povstala z předchozí duševní nebo duchovní nebdělosti.

Závěr této úvahy je, že při masážích je léčení bez oděvu nutností, při doplňování záření je však předností, aby byl pacient lehce oblečen, což podporuje jeho dobré cítění i jeho lepší netělesné vycitřování jemnohmotného proudu síly. Usnadňuje se tím též soustředění na kosmické záření dobra a na milost všemocné milosrdné lásky.

Jako při modlitbě nelze býti nahým a při tom se dobře cítícím, úctyplným, tak i při zvroucnělých svátečních chvílích magnetického ošetření nelze pomíjeti jemné volání duše, probouzející se k míru tvořivého řádu duševní zákonitosti, která vyžaduje tělesnou diskretnost a ochranu, aby soustředěním se na mimotělesné mohla býti v záchvěvech nitra podána pomocná ruka blahodárnému toku oživující síly, jež pak vede k dalším stupňům pomoci zářivého léčivého proudu, až nakonec k obnově zdraví.

Netrpělivost a vůle k dobru

Mnohý pacient je rozmrzelý, když jeho léčení trvá dlouho, když není viděti hned zjevného pokroku a užitku v jeho chorobě. Je rozmrzelý tím více, že před tím vyčerpal již všechny lékařské pomoci a dožil se zklamání, takže je nyní již nedůvěřivý a netrpělivý.

A přece, kde je vina? Léčivá síla magnetismu je tu a blahodárně působí na mnoho pacientů. Proč právě na něj ne?

Léčivá síla doplňuje záření v člověku, jakmile se v něm probudí vroucí cit pro skutečné dobro výchvěvem oživeného ducha. Tím se spojí souladně a tím pevně s ní a ona může zapůsobit. To je totožné s napitím se nápoje uzdravení, jímž může býti prodchnut tak, že i hrubohmotný nástroj ducha, tělo, nabývá ztraceného zdraví.

Nemůže to býti obráceně. Léčitel zářením by se mohl sebe více namáhati, jestliže však postižený není ochoten vynaložiti ke své duchovní proměně dobrou vůli, nebyla by jeho námaha korunována úspěchem. On pouze splňuje prostřednictvím uzdravující léčivé síly.

Tím, kdo se má změnit, je však postižený, protože k němu nemoc přišla a promlouvá k němu řečí zákonů, které se máme a musíme naučiti, chceme-li býti všestranně zdraví.

Zatím je tomu tak, že některý pacient bývá nespokojen s léčitелеm. Zpravidla pacient rozmarný, přechytralý nebo vypočítavý. Hřeší na to, že léčitel zářením se mu snaží ochotně pomoci i přesto, že pacient je svou duchovní netečností téměř v beznadějném stavu. Jak mnohdy se však hříšník stal nejupřímnějším kajícím! Proto léčitel zářením zkouší pomoci i tam, kde podmínky nejsou valné nebo jen nepatrné, v předpokladu, že pacient poznáním síly dobra se může pro dobro silněji rozhořet a tím přivodit své uzdravení.

Nestane-li se to, spočívá vina v síle? Nebo v magnetickém léčiteli, který vyšel krajně vstříc? Asi v pacientu, který nerozvinul své citové schopnosti k poznání a tím k přijetí síly lásky. Chce-li žítí nadále pro prázdné cíle na zemi, k tomu nemusí býti zdrav.

Nejsou to ovšem jen výslovně prázdné cíle, pro něž chce mnohý dále žít, ale nedostatečné nebo žádné využití duchovních hřiven, které byly do člověka vnořeny k použití a k pokroku. V tom je zmeškání vývoje, zklamávání a velmi často původ současné nemoci.

To všechno je zapotřebí klidně uvážit při každé tzv. nevléčitelné chorobě, nebo při každém dlouho trvajícím léčení. Ne lehkomyšlně odsoudit magnetického léčitele, ale získati klidnou vyrovnanost k odhodlání pečlivěji zpytovat své svědomí.

Lidské zdraví je převážně řízeno či usměřováno podvědomým nervstvem, jehož centrála spojujících výchvěvů je ve sluneční pleteni. Je velikým dobrodiním, že člověk nemůže svou rozumovou vůli z převážné části řídit své zdraví a nemoci. Při jeho známém rozumářství by vnesl zmatek i sem.

Léčivá síla uvolňuje podvědomé nervstvo a skýtá možnost k nastolení zdraví. Nemůže podvědomé centrum řízené vládou ovlivnit natolik, aby celá dávka dřívějších provinění, z nichž každá nemoc vznikla, byla ihned vstřebána, smazána, jak by vůle každého pacienta nedočkavě chtěla. Právě v tom, že člověk svou rozumovou vůli nemůže průběh nemoci ovlivnit, je záruka naprosté spravedlnosti. Kde se tak člověk pokouší násilím, hypnosou, tam způsobí mnohonásobné škody. Jen vůle dobrého chtění pacientova může urychlit léčebný proces, neboť dobré chtění svým jasným a žářem přirozenosti vstřebává a spaluje nejasnost a nečistotu, zrychluje duševní kvas a tím přivozuje příznivé podmínky k uzdravení.

Že kladný životní postoj a důvěřivé myšlení napomáhá léčení, je z každodenní praxe běžně známo. Méně je však brána v úvahu síla dobrého chtění, která koná opravdové divy. Zejména, když síla dobrého chtění způsobí hluboké předsevzetí žítí již jen poctivě, mravně, vědomě a zákonitě. Přivolává onu pomoc shůry, z center života a životního jasu, kterou může býti způsobeno i rychlé uzdravení.

Je-li však pacientova vůle k dobru pouze přechodná, je nabíledni, nebylo-li ovšem osudové zatížení mezitím zcela vyčerpano, že se nemoc opět vrátí a to pochopitelně s menšími vyhlídkami na uzdravení, když nápravná dobrá vůle již jednou tak selhala.

Jaká odměna náleží za magnetické léčení?

Léčení zářením - osobním magnetismem, je jako každý duchovní úkon především splněním. Má však být i pozemsky ohodnoceno, i když hrubohmotnými prostředky je lze nesnadno měřit.

Léčený má za úkon léčení zaplatit. Nemoc vznikla přece jeho vinou a nemůže očekávat, že by ji měl za něj někdo odčinovat svými časem a schopnostmi. Je jeho věcí, chce-li být opět zdrav.

Odměna nejsou nutně jen peníze. Ty jsou sice prostředkem k pozemskému životu a musí být brány v úvahu, ale odměnou nad to je radost vyléčeného a jeho upřímný i nevyslovený dík. To jsou hodnoty cennější, provázející člověka i za pozemský život, kdežto peníze platí pouze na zemi.

Magnetický léčitel má proto konati službu léčení z lásky k věci, již slouží. Tam, kde by jej chtěl někdo využívat, má však být opatrným. Musí chránit dar před znesvěcením a zneužitím. Kdo jej neocenuje, pro toho není!

Upřímný dík chudobného je sice odměnou, nikdo však není zpravidla tak chudý, aby nemohl za tuto pomoc pro své osobní zdraví nalézt i nějakou pozemskou úhradu.

Každá práce má být vhodně ohodnocena. Proč by činnost na základě duchovního daru měla být ceněna méně než práce na základě školského vzdělání nebo pozemské obratnosti a pohotovosti? Což duchovní dar nevyžaduje více soustředění, více prožívání, učení se a na konec odpovědnosti než jakékoliv povolání jiné?

Spisovatel Abd-ru-shin ve své vzácné knize "Ve světle Pravdy" o tom praví:

" Stejně je tomu se zvláštními dary takových sil, které slouží k uzdravování různých nemocí, nebo s podobnými pozeňnanými schopnostmi. Lidé předpokládají nejnaivnějším, nebo správněji nejdřívejším způsobem, že tyto schopnosti jim mají být dávány k dispozici zdarma, protože prý také z duchovna byly uděleny jako zvláštní dar. Jde to dokonce tak daleko, že mnozí lidé ještě očekávají, že jim bude projevna zvláštní vděčnost za to, že se "blahosklonně snížili" a ve veliké tísní použili pro sebe pomoci takového druhu. Takoví lidé musí být vyloučeni z veškerého přispění, i kdyby to bylo to jediné, co by jim ještě mohlo pomoci.

Lidé nadaní těmito dary měli by se však sami nejdříve naučit odhadovat výše svůj Boží dar, aby se tak neházely opět perly sviním. K poskytnutí opravdové pomoci je jim zapotřebí mnohem více tělesné a jemnohmotné síly, stejně jako času, než právníkovi k jeho nejlepší obhajovací řeči, nebo lékaři při četných návštěvách nemocných, či malíři při namalování obrazu. Nikomu by nenapadlo, aby požadoval po právníkovi, lékaři nebo malíři bezplatnou činnost. A přece dobrá chápavost, kterou potřebují ke svému zaměstnání, je také pouze "Božím darem" a ničím jiným. Odvrhněte konečně tento žebrácký šat a ukažte se v rouchu, které vám přísluší."

Může být pacient léčen současně dvěma magnetickými léčiteli?

Tato otázka vyžaduje především rozboru, proč vzniká nebo nastává potřeba léčit se u dvou léčitelů? Je to snaha být dříve vyléčen, nebo nedostatečnost ošetření u jednoho z nich a tím vznikající nedůvěra?

Ani jedno není správné. Síla plyne z jednoho zdroje léčivých sil a dvojnásobným zprostředkováním není nitro pacienta otevřeno více, jinak řečeno, nemůže si nabrati více než je mu dovoleno v čase jeho tísně.

Nemá proto být bráno ošetření u dvou léčitelů, čímž se účinek nestupňuje, naopak, ruší. Nevstřebaná léčivá síla, zprostředkovaná prvním léčitелеm se rozhání, mísí se s druhem síly jiné, čímž je rušena i plynulost a reorganizace nemocných orgánů, které tím jsou otřásány a postaveny do různých vibrací směsí záření. Někdy to může být neškodné, jindy rušivé nebo i zhoubné.

Má-li nastati změna v osobě léčitele zářením, pak je zapotřebí po jeho ošetření vyčkati určité doby, aby síla i její účinek dozněl a tělesné obaly se připravily na jiné druhy výchvěvů léčivých sil.

Nejkratší termín je asi 6 týdnů. Méně jen tehdy, když dosavadní magnetický léčitel by se nechal ješitností strhnouti do kalu temných pokusů, vydávajících je za léčivé a rychlý zásah světlé síly k pomoci pacientu je nutností. To jsou ovšem případy málo známé, výjimečné.

Leč vraťme se k úvaze, proč pacient chce voliti jiného léčitele. Když je spokojen, není pro to důvodů a jeho nemoc nebo její uzdravení probíhá cestou osudových možností a účelnosti. Je především v jeho síle a chtění k dobru, kdy skončí jeho karmické zatížení a bude moci nastati uzdravení cestou milosti. S větší vroucností dostalo by se mu více ulehčujících zásahů a lehčích osudových dění. Závisí proto účinek léčivé síly a mnohost jejího přijetí především na něm samotném.

Je lehce pochopitelné při stavu dosavadní lidské duchovní lenosti, že místo většího vlastního vnitřního zvroucnění a duševní hybnosti je tu snaha pacientova po tělesně pocíťova-telnějších způsobech léčení, které uspokojují rozumově a kladou menší požadavky na nutnost citového úsilí po niterném znovuzrození, které je účelem každé nemoci. Nemoc je přece upozorněním na nějaký nedostatek, je pobídkou k přerodu, k němuž dává všechny zákonité předpoklady, nutíc člověka v bolesti a utrpení zrekapitulovat svůj život a naladit jej na vážnější tóny prohloubenějšího nitra.

Nemoc je nepřitelem povrchnosti! Ona zvroucňuje a přivádí k pochopení smyslu života i mnoha osobních událostí, jež přece mají určitý účel a přinášejí tušení nebo plné vycítění, že tu je chtěn osudovostí mnohostranný užitek.

To by při volbě magnetického léčitele mělo být především bráno v úvahu. Jinak je tomu, když se stal léčitel pacientu nesympatickým, nebo jeho způsob léčení nevyhovuje. Pak má léčení automaticky ustati, neboť zprostředkování léčivé síly je závislé velmi podstatně na důvěře pacientově a na jeho srdečnosti, s níž se otevírá přijetí síly. Jakákoliv upjatost, stísněnost, odměřenost nebo uzavřenost není prostředím, vhodným k přijímání.

Také magnetický léčitel má však možnost, ba povinnost odmítnouti léčiti toho, kdo nemá dosti vůle k dobru nebo kdo nedůvěřuje. Tím jej připravuje o draho cenný čas, když síly nevyužívá tak, jak by otevřeným nitrem měl a mohl. Zejména v těch případech, kdy pacient směřuje k životnímu záporu, nebo je ve vleku zla, mělo by léčení být odmítnuto.

O použití a zneužívání daru léčení

Dar léčení je člověku propůjčen na celý život. I když se objevil až v pozdějších letech, čekal v něm na probuzení od dob ranného mládí, od narození, jako hřivna, čekající na vnitřní zralost, která je předpokladem uvědomění si daru.

Je to vnitřní žár, který způsobuje podmínky, plné milosti, při nichž se léčivou silou obdařený může a má ujmouti svého léčícího poslání, rozvoje svého svěřeného duchovního daru.

Podmínky k ujmoutí se léčícího poslání jsou vždy člověku nápadně poskytnuty, bez jeho vlastní vůle, takže je z nich zřejmý vyšší pokyn. Když nastala taková osudová situace, pak uposlechnutí má být samozřejmostí.

Ujímati se léčení bez zjevného nápadného pokynu není vhodné a žádoucí a vede zpravidla na scestí domyšlivého velikášství a sebezpocenění a k jiným nebezpečím z nezralosti.

Stav niterné pohotovosti k přijímání léčivých jemnohmotných proudů nastává většinou až v době zralejších let, po mnoha životních prožitcích a zkušenostech a při určité vnitřní vyrovnanosti. Je to nejčastěji v době mezi 40 - 50. rokem stáří, kdy hlubší úvahy o smyslu života a jeho určení zaujaly celé nitro a životní zkušenosti jej naučily skromnosti.

Lidé však, kteří byli obdařeni darem léčení, ale ani po zjevných pokynech se léčení neodvážili, zahrabávají svou hřivnu do písku rozumových zájmů a starostí. Jestliže však člověk, obdařený darem léčení, začne svou hřivnu uplatňovat předčasně, bez patřičné vnitřní průpravy a porozumění, bez duchovní zralosti, napáchá též mnoho chyb a omylů a může ve svém slepém fanatismu mnohé zmásti.

Je zajímavé, že jestliže bývá dar léčení projeven a upotřebováván, neztrácí se obvykle ani tehdy, když je zneužit nebo používán lehkovážně. Byl jednou poskytnut a účty z něho budou požadovány po skončení celé pozemské pouti. Každému člověku totiž byla dána svobodná vůle, která mu nemůže být odňata. Jak používá svých schopností, vloh a darů, je zcela věcí jeho vlastního svědomí.

Při léčení magnetismem rozhoduje mnoho okolností, vztahů a předpokladů pro úspěch léčení. Jedním z nich je duševní příbuznost zájmů a snah léčeného a léčitele. Když mají oba vroucí touhu po dobru a pravdě, je léčení neobyčejně usnadněno a může mít trvalé dobré výsledky.

V tom případě, že zájmy léčitele i pacienta jsou méně duchovní, ale přesto shodné, ani zde není úspěch v léčení odepřen. Tak to jde dále. Jsou-li léčitel i pacient oddáni špatné ideji, fanatické, nedobré, ztřeštěné, i tam může mít léčení úspěch, ale ten se ovšem rovná danaj-skému daru. Úspěch je tu škodou, neboť pacient by v nemoci nemohl způsobit tolik škod svým špatným postojem k životu jako při získání zdraví, kdy může znovu nespoutané řídit podle svého umíněného chtění a připravovat si nový těžký osud.

Zevní úspěch léčení není tedy vždy hlavní a podstatnou věcí pro posuzování léčivosti osobním magnetismem. Větší díl užitku spočívá v tom, aby pacient pochopil, proč je na světě a proč má žít v zákonech stvoření pro dobro světa i dobro své, k čemu jej nemoc nabádá, co mu chce říci a z něj uvolnit, aby byl při odchodu z této země vskutku zdráva silný pro život věčný, trvalý, tvořivý a radostný.

Jsme zde na zemi za získáním zkušeností a za naučením se pravé životní bdělosti. K tomu slouží i nemoc, která nás právem a včas postihuje, pomáhá nám a usnadňuje nalezení duchovního zdraví.

Všechno je nám skýtáno vyšším řízením k pochopení a využití. I všechny dary, vlohy a schopnosti, které chtějí a mají být používány jen ve správném vzestupném smyslu. Nesprávné využití je jejich zneužití! Před tím je třeba se střežiti.

Na to, co jest správné a nesprávné, nechť je vzato měřítko vyšších zájmů než pouze osobní uspokojení těla a malicherných rozumových přání. Pak nám i účelnost a důvod nemocí vyvstane v plném jasu a nechá nahlédnouti do veliké dílny osudů, které se tkají v naprosté, přesné a nesmlouvavé zákonitosti, v níž je mocná síla prozřetelnosti.

Vědomá spolupráce?

Přírodní vědy sledují zákonitost hmoty a jejich projevů ve všech druzích hmot pevných, tekutých i plyných. Zjišťují druhy vegetace i živočišstva a konstatují je. Zákonitost hmot je tedy z velké části známa.

Jemnější hmoty mají také svou zákonitost, která se projevuje určitými druhy a podstatami, jež jsou stejně tak rozdílné jako hmotné. Mají též svou pevnost, plynulost a plynost, svůj vegetativní růst a své druhy živočišstva a tvorstva, ovšem mnohem jemnějšího, vědomého.

Staří národové část vědomého tvorstva jemnějších podstat znali a označovali je za nadpřirozené bytosti, které dnešek, sledující zákonitost hmoty, popírá.

Též dobro má svoji zákonitost. Jen je zapotřebí ji sledovati v podstatě a jemnosti příslušných druhů.

Aby bylo zřejmo, že původ dobra není z této země, pojmenujme jeden druh jeho vyzáření kosmickým zářením dobra. Z něj je čerpána síla osobního magnetismu, která se dá zjišťovat a zkoumat, avšak pouze stejnorodými smysly a nástroji. Ne hrubohmotnými zkumavkami a noži.

Kdo by je chtěl ověřovat hmotnými nástroji, byl by jich dalek a stával by se asi tak bláhovým jako ten, kdo by šel nabírat vodu hráběmi nebo ji chtěl krájet pitevním nožikem. A to by ani zdaleka nebyla taková nehoráznost, jakou je ta, chtít hmotnými prostředky zjišťovati zcela jinou, nehmotnou podstatu.

Proto je zatěžko magnetickým léčitelům spolupracovat s medicínskými lékaři, pokud tito sledují téměř výhradně zákonitost hmoty, těla. Až uznají jsoucnost jiných lidských podstat a budou ochotni se vřadit do jejich zákonitostí, může býti spolupráce možnou a žádoucí. Dříve by byla jen na škodu a způsobila by oběma stranám zbytečná roztrpčení a zklamání.

Kosmické záření dobra lze sledovati všemi lidmi, kteří v sobě mají živé vlastnosti dobra. Ty jsou nástroji jeho možnosti ověření a průkaznosti.

Míti v sobě určitý druh živých vlastností dobra znamená míti možnost jimi ověřiti jsoucnost kosmických sil dobra, které vyzářují, plynou, vznášejí se i zakotvují na zemi a to v lidech dobré vůle.

To sledovati je příkazem rozvoje nových dob, které tím nutně povedou k zušlechtění, zjemnění a zjasnění všech snah a cílů pozemského snažení.

Mnozí básníci, spisovatelé, skladatelé, umělci a vynálezci tak nevědomky činili. Nastane však doba vědomých spojení s kosmickými silami dobra, pro požehnání světa, pro osvícení lidstva, pro rozvoj krásy, spravedlnosti a pravdy.

Osobivost a věcnost

U těch lidí, u nichž jest snaha po lepším životě, setkáváme se příliš často s umíněnou přemírou osobivosti, která vyvěrá z přemýšlivého zabývání se sama sebou na úkor toho, pro co chtějí žít. To je tak nápadné a časté, že je vhodné se tím zabývat. Nutno však předem upozornit na to, že se chceme zabývat lidmi dobré vůle.

Tito vážní lidé, hledající pravdu a toužící po uskutečnění lepšího života na zemi, mají tendenci přejít od vývojového vědění k získání zdravého sebevědomí. To je krok, který musí niterně učinit každý člověk, má-li jeho duch doznati proměny ke zralosti, která člověka teprve staví na stupeň užitečné lidskosti.

Získání přirozeného a láskyplného sebevědomí je velký vnitřní kvasný projev, při němž všechno vývojově získané bylo dáno do tavící nádoby osudu. Člověk z něj má vyjít se žhavostí po dobru a krásnu. K tomu směřuje a to chce přivodit onen kvas osobnosti, při němž je vidět často jen pěnu a cítit nezdravé výpary, což může mnohého povrchně pozorujícího člověka mást, jestliže je lehkomyšlně ochoten považovat pěnu za projev kvality, tedy jestliže nezjistí celý obsah nádoby nitra člověka, v němž se odehrává zrající kvasný proces.

Tento kvasící proces musí prodělati každý člověk, který se chce dobrovolně vzdát svého osobního vědomí a získat tvořivé sebevědomí. To znamená vřazení se do zákonitosti stvoření a spolupůsobení na vývoji většího celku než vlastního osobního okruhu. Tedy přechod od osobního nazírání k neosobnímu, tedy subjektivního k objektivnímu.

Proces zrání trvá léta, mnohdy celý pozemský život a sahá i daleko za něj, neboť může úspěšně skončit až úplnou planoucí duchovní zralostí, v níž se člověk stává věčným. A čím je kdo zralejší, tím je i duchovně věcnější a neosobnější.

Proč duchovně věcnější? Protože duch je podstata člověka, tělo pouze jeho slupka, protože duchovní je bližší prazdroji života a tedy cennější a vyšší, protože věcnost jest v pravdě ne ve hmotě. V duchovní věcnosti a neosobnosti spočívá kategorický projev poslušnosti zákonů vývoje, směřujícího od dočasnosti k věčnosti, od trpkých prožívání v nížinách hmotnosti k blažené tvořivosti ve výšinách duchovních oblastí.

Možnost tvořivého vzruchu je jenom jedna. Ve světle duchovního života. V temnu materialismu je úpadek, zhroucení, smrt. Co chce být duchovně žito, musí usilovat o světlo a jeho hodnoty. V tom je pravá a bezpodmínečná věcnost. Všechno ostatní je pomíjivé a proto nevěčné.

Věcnost a věčnost jsou podobné pojmy. Věcnost je projev ducha, jehož konečným výsledkem je věčnost.

Všechno to, co směřuje k duchovní ušlechtilosti a k vědění, k pravdě, ke spravedlnosti, k lásce a čistotě, všechno, co chová v sobě věrnost duchovnímu životu a jeho hodnotám, je věčné a moudré. Opak je životní zradou a tím projevem neposlušnosti, jíž je určena konečná zkáza.

Lidský život je osobním a má být nadosobním projevem tvořivého působení v zákonech stvoření. Má svoje poslání a cíl, svou zářivou budoucnost a své věčné výchvěvy radosti z bytí. V tom jest vše! Plně vědomá osobnost jest či smí být činná na neosobním díle věčnosti.

Když se člověk osvobodí od citlivůstkářského zabývání se sama sebou a přejde ke službě neosobní, věčné, získává nejkrásnější osobní vyzařování, usměrněné, všestranné a harmonické, spojující člověka s věčnými výchvěvy souladu všeho stvořeného.

Doslov

Léčení zářením neboli osobním léčivým magnetismem je doplňkem léčení dosud známého. Nechce jej nahraditi nebo přezíráti, neboť jej nahraditi nemůže. Vždy bude zapotřebí chirurgů a odborných i praktických lékařů, průkopníků nových metod léčení a jiných. Bude však stupňováním dosud známé léčby, neboť může léčiti především již příčiny, ne jen následky, jak se děje dosud.

Stane se tedy oním preventivním léčením, o němž lékařská věda dlouho sní a o nějž usiluje a které se jí dosud zdálo vzdálenou hudbou budoucnosti.

Dnes je to umožněno poznáním celkového stvoření a tím různých druhů záření i různých druhů lidských podstat, které nám zjevilo vědění ze všeobsáhlé moudrosti Abd-ru-shinova slova Pravdy.

Praví-li se v něm, že "léčivý magnetismus bude zaujímati jedno z vůdčích postavení v dalším vývoji lidského pokolení" poukazuje se tím na okolnost, že bude míti mimo léčivých efektů i vliv na lidský vývoj.

Další vývoj znamená zduchovnění, zušlechtění, povznesení, získání širokého vědění o stvoření a vpravení se do jeho zákonitostí. Tomu léčivý magnetismus může nejhodněji a nejpůsobivěji napomáhat, jestliže je tu dobrá a pohotová vůle léčivou sílu takto opravdově zhodnotit tím, kdo ji předává i kdo ji přijímá.

Léčivá síla jest vždy užitečná, nezpůsobí-li snad hned tělesné uzdravení, slouží k uzdravení, které je cennější než zdraví tělesné, ke zdraví jemnomotnému, duševnímu a nepřímému duchovnímu. Její přijímání je omilostňováním k vroucnějšímu rozvoji, pobídkou k čilejšímu pohybu ke splňování cílů lidského pobytu na zemi.

Vůdčí postavení léčivého magnetismu je tedy v pomoci všem lidem dobré vůle k rozvinutí záchranných, způsobujících vzestup a k tvořivému uplatnění hřiven, vložených do člověka za cílem uskutečnění výstavby a rozvoje království Míru na zemi.

Obsah (původní knihy)

<i>Připomínka</i>	3
Část 1. Záření	5
<i>Záření stvoření a kosmické</i>	7
<i>Pásma nadzemských záření</i>	8
<i>Okruh zemské magnetičnosti</i>	10
<i>Závislost člověka na záření</i>	12
<i>Vlny výchvěvů</i>	14
<i>Co je léčivý magnetismus</i>	16
<i>Přijímání síly a uzpůsobení pacienta</i>	18
<i>Lidská malichernost</i>	20
Část 2. Člověk - nositel záření	21
<i>Niterné-chvění</i>	23
<i>Životní stabilita</i>	25
<i>Spojení mozku s nitrem</i>	26
<i>Čím je regulováno lidské vyzařování</i>	28
<i>Prostředník léčivé síly</i>	30
<i>Vina a odplata</i>	32
<i>Snoubení souvislostí</i>	34
<i>Prostředí člověka</i>	37
Část 3. Léčivost magnetismu	63
<i>Jak se projevuje síla léčivého magnetismu</i>	39
<i>Rozsah magnetické léčby</i>	41
<i>O důvěře a shodách záření</i>	43
<i>Schopnost k přijetí síly dobra</i>	47
<i>Léčivý proud</i>	49
<i>Teplejší a chladnější magnetické proudění</i>	51
<i>Pomoc při rozvíjení ducha</i>	53
<i>Pomoc při odchodu z této země.</i>	54
<i>Může magnetické ošetření zářením někomu uškodit?</i>	55
<i>Magnetické léčení a jasnozřivost</i>	57
<i>Léčení za dob Ježíše a dnes</i>	59
<i>Léčení věděním</i>	62

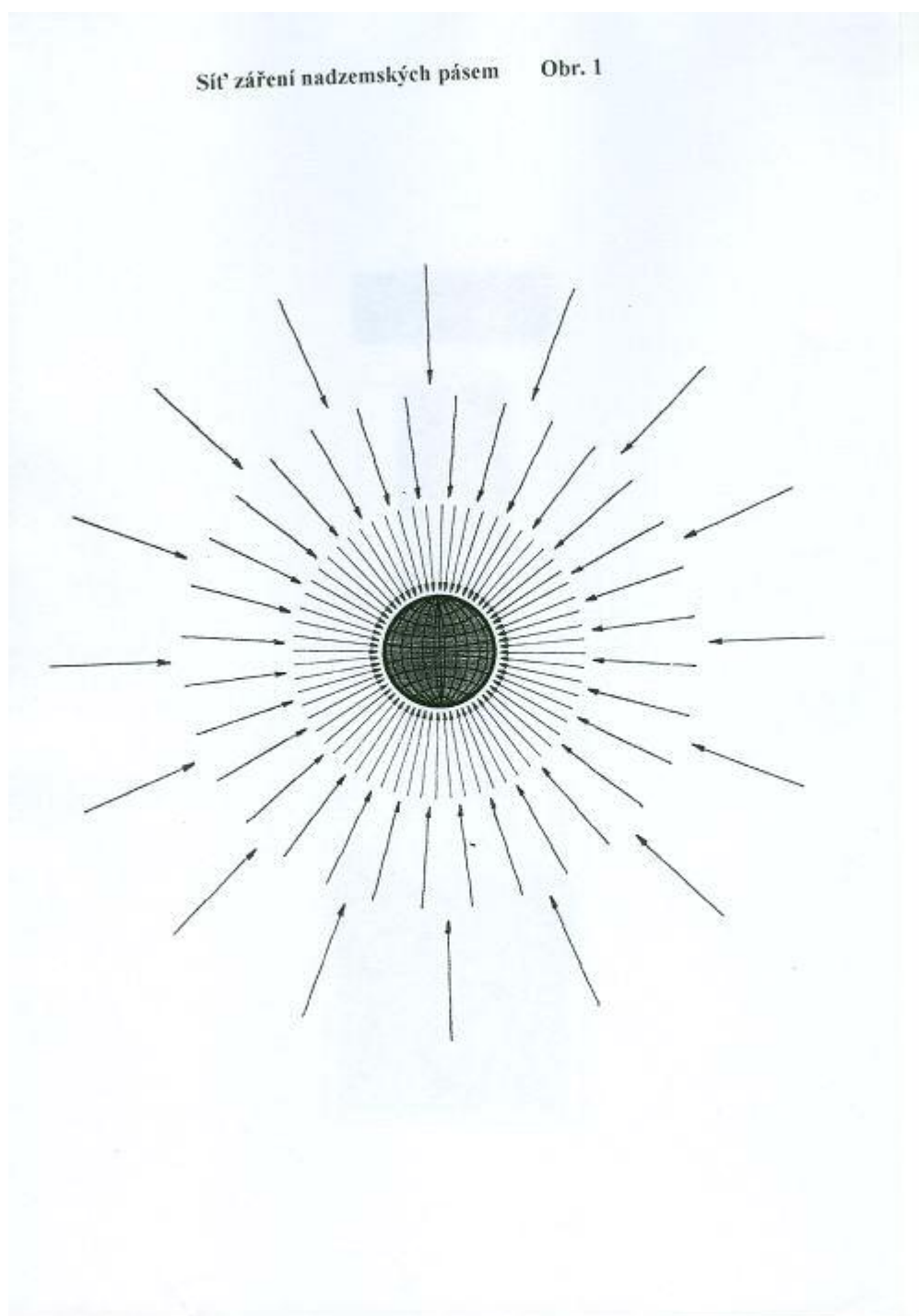

Část 4. Magnetické ošetření	63
<i>Magnetické ošetření a jeho význam</i>	65
<i>Snímání zakalení</i>	69
<i>Ochranné léčení</i>	71
<i>Stanovení diagnosy</i>	72
<i>Jak se chovat při ošetření</i>	74
<i>Prosba o sílu k pomoci</i>	75
<i>Oděv při ošetření</i>	76
<i>Netrpělivost a vůle k dobru</i>	78
<i>Jaká odměna náleží za magnetické léčení?</i>	80
<i>Může být pacient léčen současně dvěma magnetickými léčiteli?</i>	81
<i>O použití a zneužívání daru léčení</i>	82
<i>Vědomá spolupráce?</i>	84
<i>Osobivost a věcnost</i>	85
<i>Doslov</i>	86
<i>Obsah</i>	87
<i>Seznam vyobrazení</i>	89

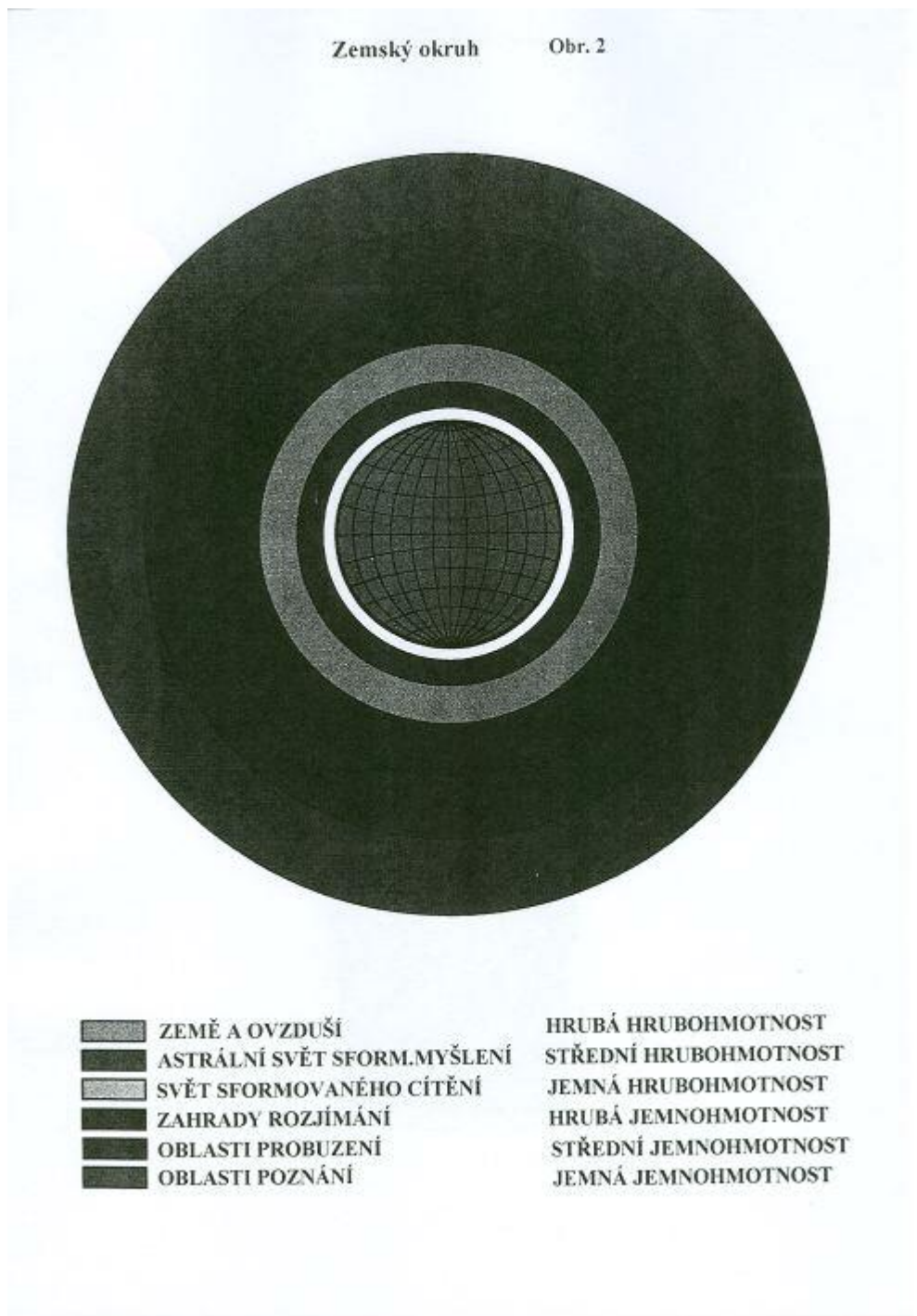
Seznam vyobrazení

1. Síť záření nadzemských pásem
2. Zemský okruh
3. Výchvěvy
4. Niterné chvění
5. Velikost okruhu niterného chvění
6. Rozechvění nitra vjemem zvenčí
7. Rozechvění nitra citovým naladěním
8. Náznaková stupnice niterného stavu
9. Výchvěvy proudu léčivé síly

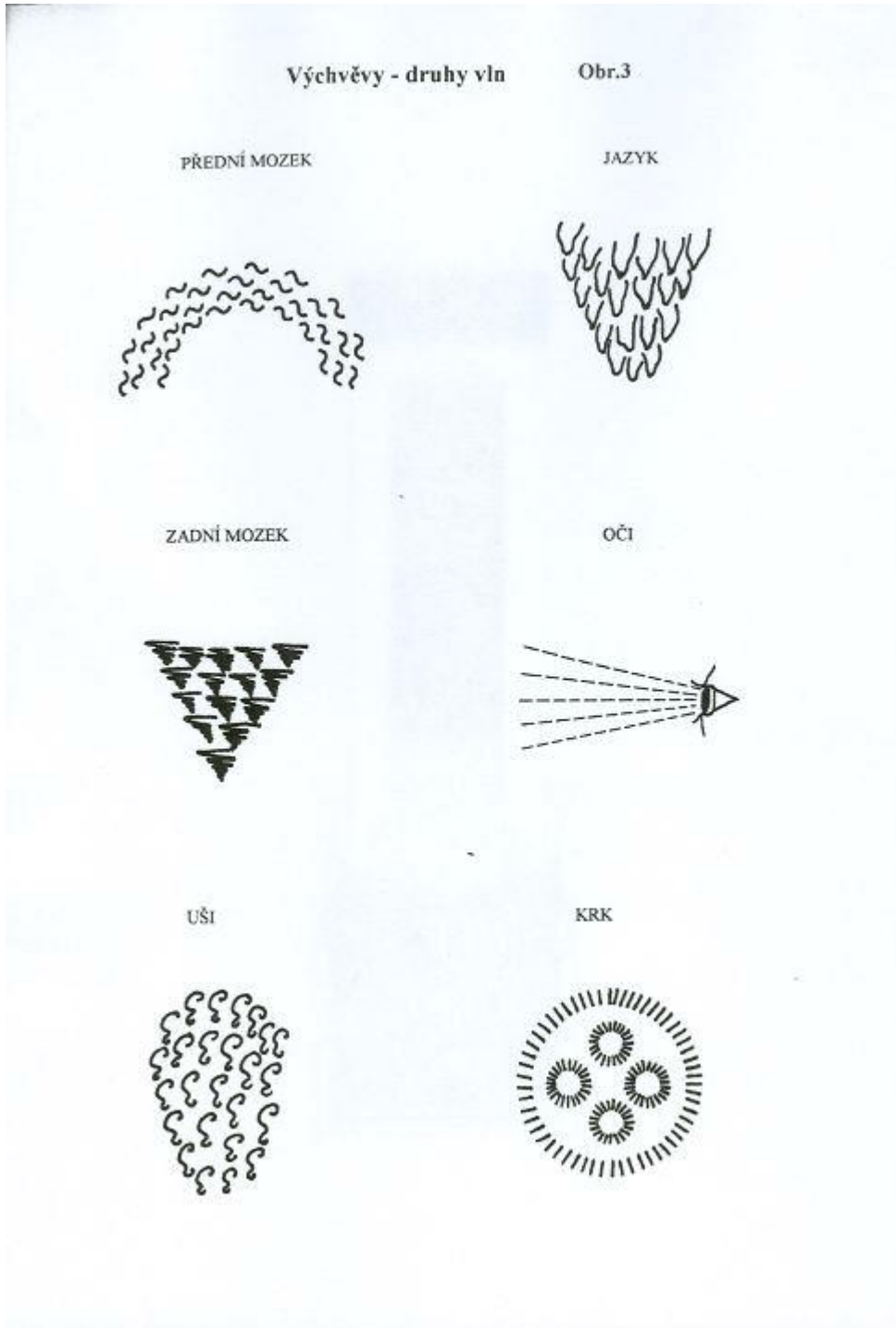
Obrázek 1. Síť záření nadzemských pásem

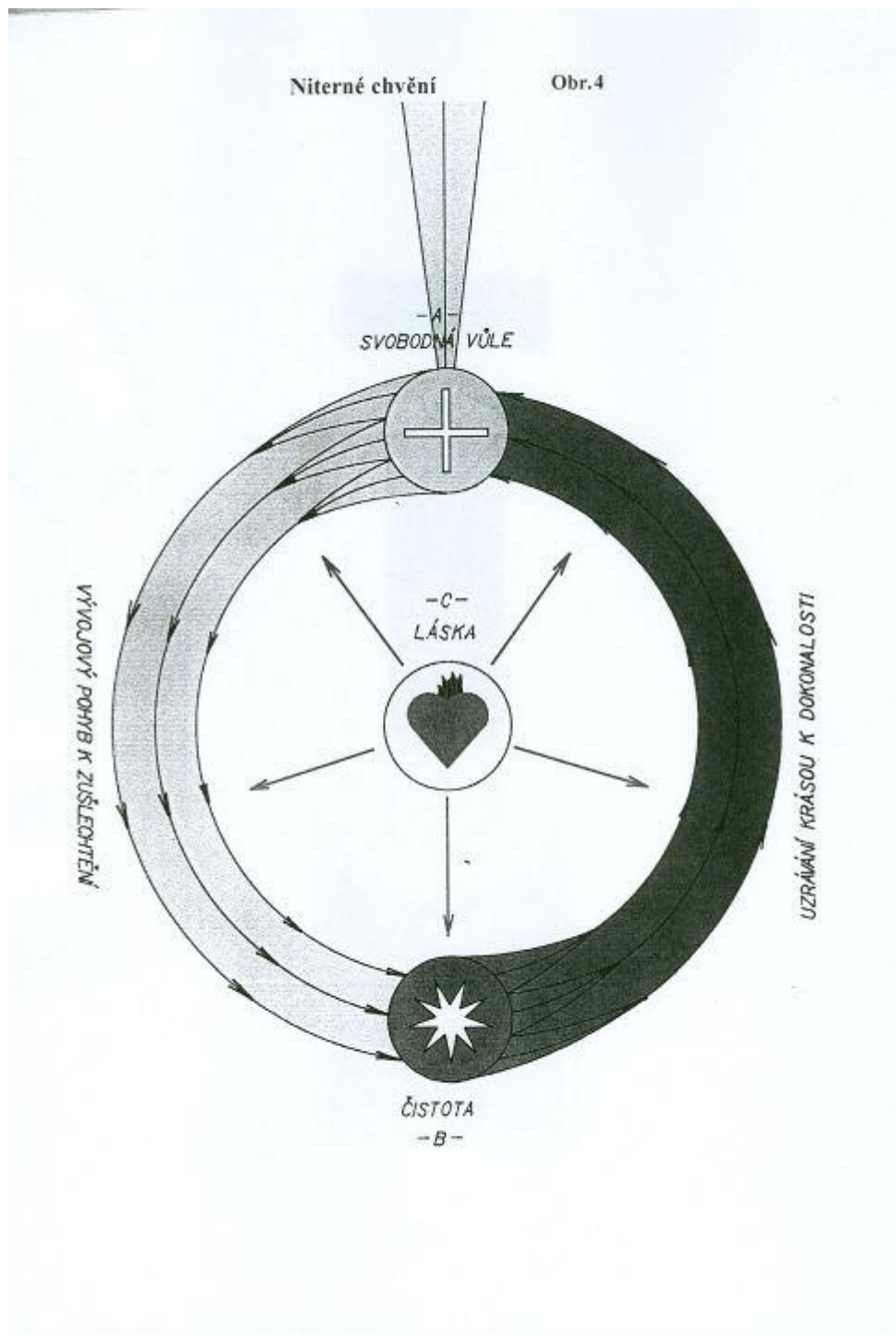
Obrázek 2. Zemský okruh

Obrázek 3. Výchvěvy

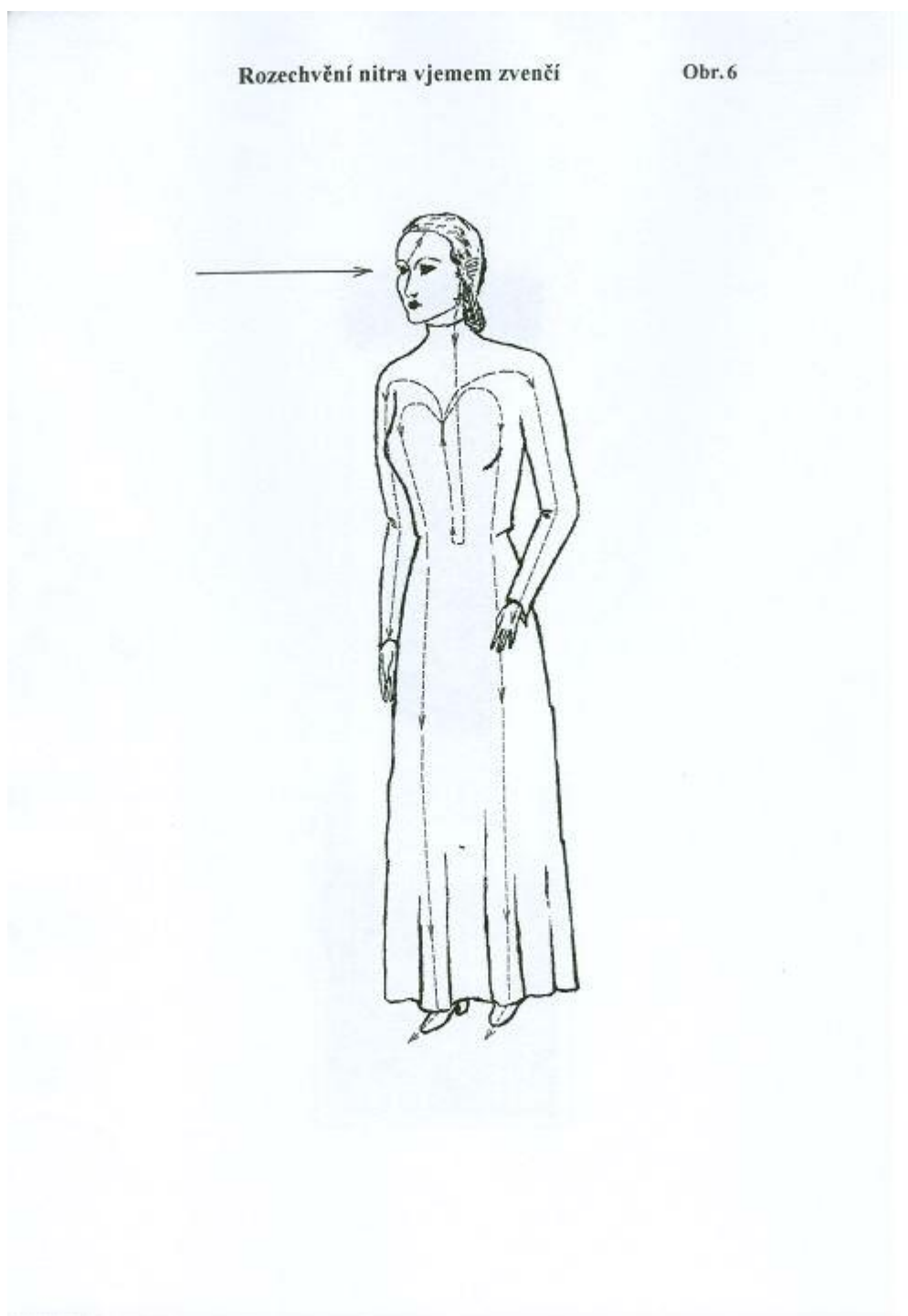
Obrázek 4. Niterné chvění

Obrázek 5. Velikost okruhu niterného chvění

Obrázek 6. Rozechvění nitra vjemem zvenčí

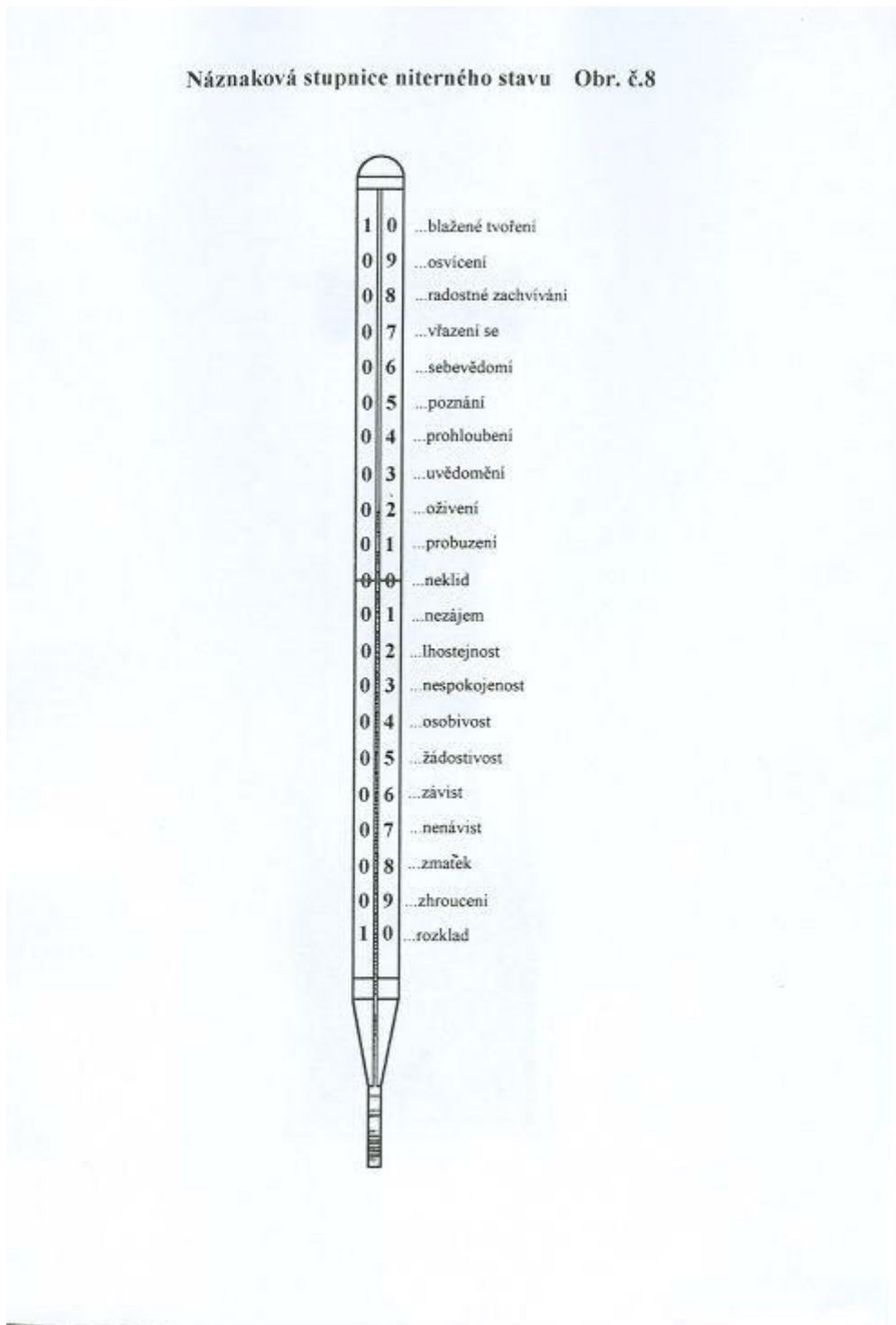

Obrázek 7. Rozechvění nitra citovým naladěním

Obrázek 8. Náznaková stupnice niterného stavu

Obrázek 9. Výchvěvy proudu léčivé síly

Obrázek chybí